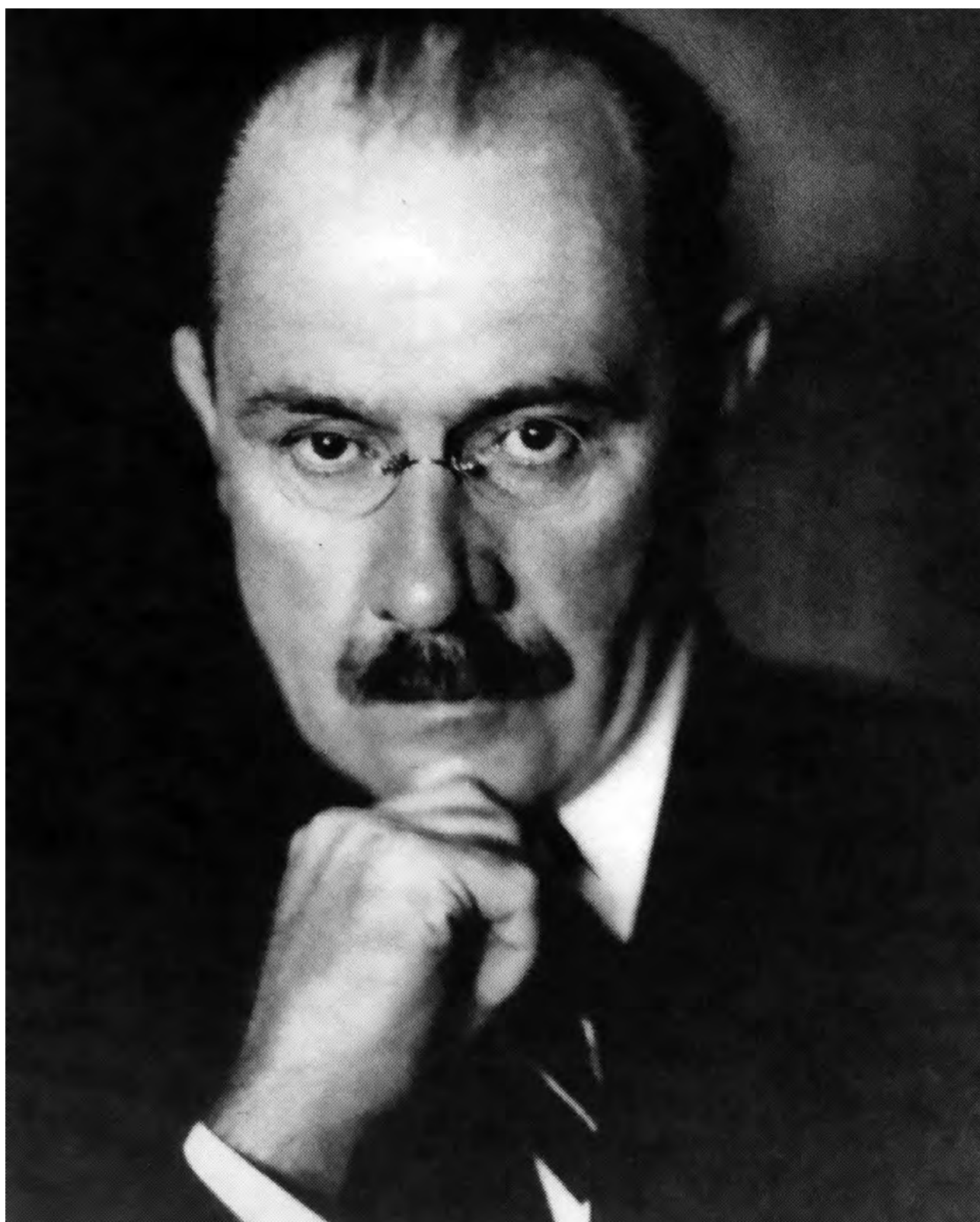

Čestní doktoři

Obsah

Milan Hodža	83	Bohumil Doležal	149
František Staněk	85	Jaromír Scholz	151
Julius Stoklasa	87	Vladimír Kyzlink	153
Karel Šrogl	89	Antonín Pfeffer	155
Theodor Mokřý	91	František Gregor	157
Josef Opletal	93	Staniša A. Paunović	159
Nikolaj Ivanovič Vavilov	95	Wilhelm Konstantin Opitz von Boberfeld	161
Erich Tschermak von Seysenegg	97	Hartmut K. Lichtenthaler	163
Ernest Laur	99	Slavko Matić	165
Edvard Beneš	101	Tadashi Hirano	167
Josef Konšel	103	Gerhard Röbbelen	169
August Bayer	105	Josef Tošovský	171
Blahoslav Čermák	107	Ján Plesník	173
Vladimír Krist	109	Karel Svoboda	175
Karel Neoral	111	Russel L. Jones	177
Fridolín Šnajdar	113	Richard Timothy Hunt	179
Tomáš Vacek	115	Zdeněk K. Filip	181
František Wenzl	117	Dalibor Povolný	183
Rudolf Haša	119	Franz Fischler	185
Michail Grigorjevič Čiževskij	121	Ivan Hričovský	187
Konstantin Ivanovič Skrjabin	123	Mikuláš Látečka	189
Nikolaj Vasiljevič Cicin	125	Ladislav Kabát	191
Artur Horn	127	Wulf A. Diepenbrock	193
Frederick Bruce Hutt	129	Reinhart J. M. Ceulemans	195
Arne Müntzing	131	Jan Švejnar	197
Eduard Sørensen	133	Dušan Húska	199
Vladimir Nikolajevič Sukačev	135	Kim Nasmyth	201
František Bílek	137	Milan Křižo	203
Rudolf Dostál	139	Daniel Bíro	205
Ivan Stěpanovič Melechov	141	Vudtechai Kapilakanchana	207
Václav Novák	143	Ján Supuka	209
William Ian Beardmore Beveridge	145	Christo Ivanov Beloev	211
František Lom	147	Ada E. Yonathová	213

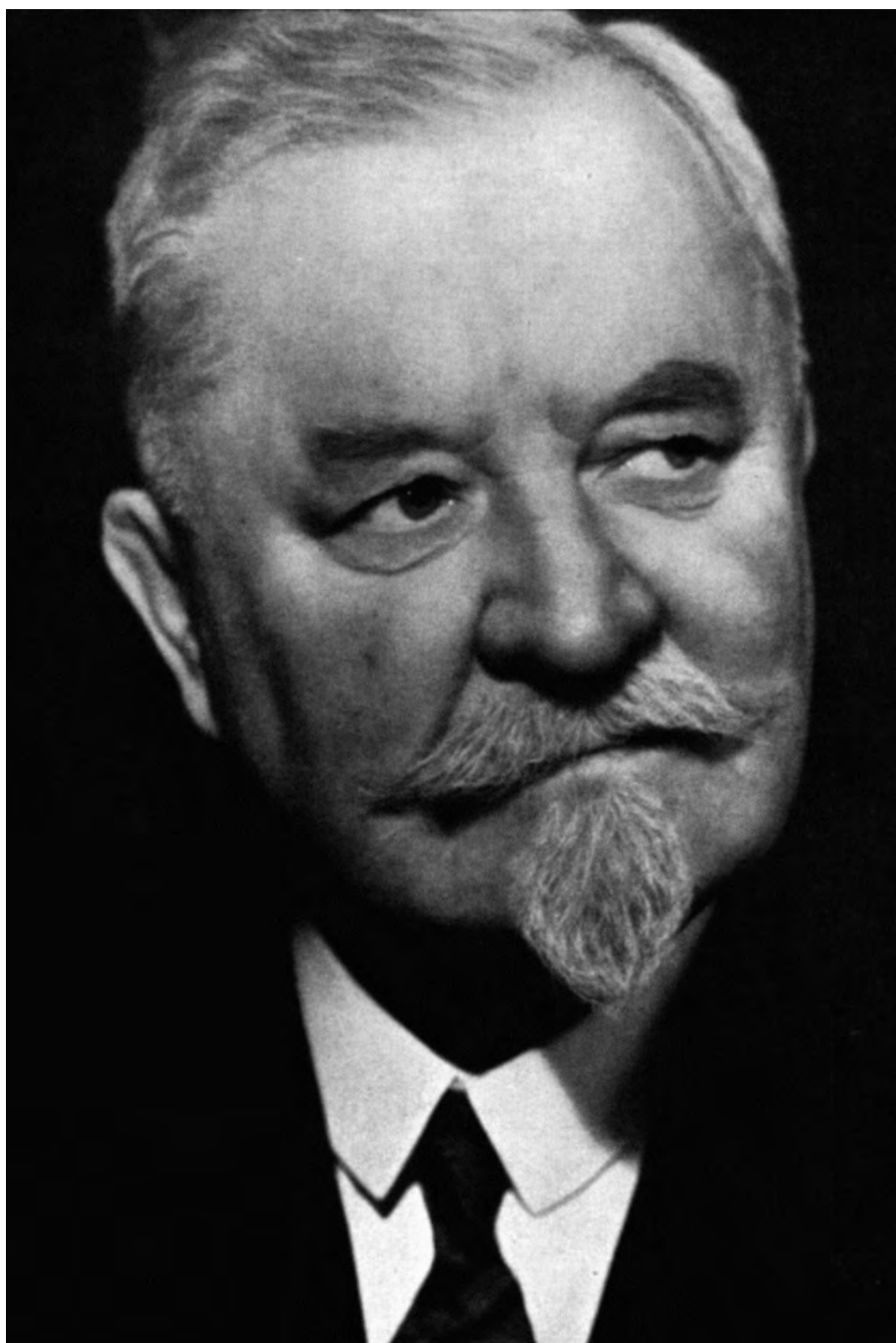
Milan Hodža

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se 14. prosince 1927 na mimořádné schůzi jednomyslně usnesl na jmenování prof. PhDr. Milana Hodži čestným doktorem technických věd za jeho zásluhy o zemědělství. Diplom převzal 13. března 1928 na slavnostní promoci, která se konala v aule školy.

Milan Hodža byl jedním z předních slovenských a československých politiků. S VŠZ v Brně byl spojen po pracovní stránce, a to když zastával ministerské funkce v resortech zemědělství a školství. Jeho jméno je spjato také s Československou akademií zemědělskou, kterou Hodža spoluzakládal. Byl jejím předsedou a mezi její členy patřila řada profesorů a docentů VŠZ. S některými z nich se Hodža stýkal také v agrární straně. Tyto vazby se vzájemně prolínaly. Dokladem budiž jeho návštěva brněnské župy agrární strany v březnu 1925 a následný finanční příkaz pro VŠZ na 160 000Kč k adaptaci zámku ve Křtinách pro pobyt profesorů a studentů lesnického odboru při praktických cvičeních v lese. Byl nápomocen při přidělu žabčického statku pro hospodářský odbor.

Milan Hodža se narodil 1. února 1878 na Slovensku, a to v obci Sučany nedaleko Martina. Střední školy navštěvoval v Banské Bystrici, Šoproni a Sibiu, kde i maturoval. Studoval právo v Budapešti a v rumunské Kluži. Byl rovněž posluchačem filozofie ve Vídni. A také jedním ze dvou prvních slovenských poslanců Uherského sněmu. Aktivně pracoval ve prospěch spolupráce slovenské, rumunské a srbské menšiny v Uhrách. Podporoval také česko-slovenskou spolupráci. Deklaraci slovenského národa (Martinskou) pozměnil v duchu česko-slovenské jednoty. Po celou dobu první republiky byl poslancem československého parlamentu. Slovenské rolnické strany přivedl do celostátní agrární strany a zaujal v ní místo místopředsedy. Byl rovněž zakladatelem Mezinárodního agrárního byra. Působil na Univerzitě Komenského v Bratislavě jako profesor novodobých dějin. V československých vládách zastával funkci ministra školství a národní osvěty a vedl ministerstvo pro sjednocení zákonů (unifikaci). Stál v čele ministerstva zemědělství a byl rovněž ministrem zahraničních věcí a premiérem. Snažil se v republice řešit národnostní spory, avšak v neprospěch unitární ČSR (tzv. Hodžovy plány). Zamýšlel vytvořit integrační regionální blok, ve kterém by se posilovala středoevropská vzájemná hospodářská a politická spolupráce podunajských států. V rámci agrární ideologie hlásal tzv. hospodářský etatismus-solidarismus, který stavěl proti tehdy vládnoucí volné konkurenci a hospodářskému liberalismu.

Po mnichovském diktátu v roce 1938 odjel do Francie, kde založil Slovenskou národní radu, vrcholný orgán slovenské emigrace. Po pádu Francie odcestoval do Londýna, kde se stal místopředsedou Státní rady Československé. V roce 1941 se přesunul do USA. Zemřel 27. června 1944 v americkém městě Clearwater na Floridě.

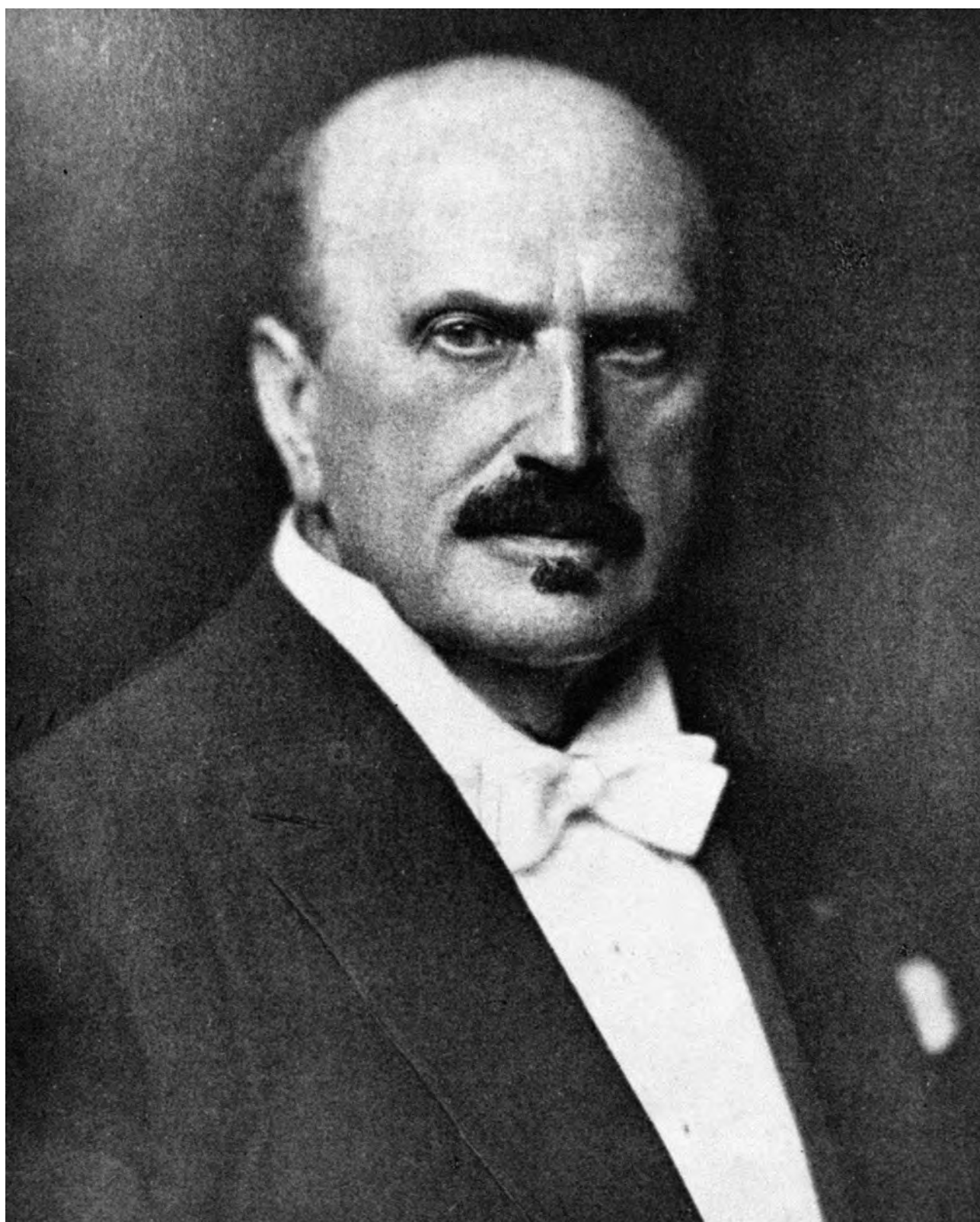

František Staněk

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se 14. prosince 1927 na mimořádné schůzi jednomyslně usnesl na jmenování Františka Staňka čestným doktorem technických věd za jeho zásluhy o zemědělství. Slavnostní promoce v aule VŠZ se konala 13. března 1928.

Zásluhou Františka Staňka byla VŠZ zřízena a umístěna v Brně. Jeho zásadním přičiněním škola uhájila svoji existenci a integritu a získala oba školní statky. Staňkova trvalá politická záštita i aktivní intervence napomohly poskytnutí finanční podpory pro věcné i vědecko-výzkumné vybavení a také personální obsazení jednotlivých stolic. Tehdejší rektor profesor Haša jej v děkovném dopisu nazval „tvůrcem této vysoké školy“.

František Staněk se narodil 14. listopadu 1867 ve Strmilově na Jindřichohradecku. Po maturitě na reálce v Telči navštěvoval několik semestrů Vysokou školu technickou v Praze, studia však nedokončil. Absolvoval abiturientský kurs na obchodní akademii ve Vídni. Převzal správu rodinného statku ve Strmilově, později v Želetavě. Působil na Jindřichohradecku i na jihozápadní Moravě jako organizátor družstevnictví. V regionu oživil hospodářský ruch péčí o lnářství, bramborářství, lihovarnictví, řepařství a cukrovarnictví. Politicky se profiloval v agrární straně, kterou spoluzakládal a v níž celý život působil. Byl poslancem zemských sněmů – českého i moravského. Až do zániku monarchie patřil mezi nejvýznamnější české poslance Říšské rady ve Vídni. Za 1. světové války proslul svým oportunistem, když svůj původní prorakouský postoj převedl na platformu samostatného Československa. V den převratu 28. října 1918 se zúčastnil jednání v Ženevě o podobě nového státu. I nadále se udržel na vrcholu československé politiky. Od roku 1918 zasedal v Národním shromáždění jako jeho poslanec a také jako jeho předseda. Opakovaně byl členem československých vlád; působil jako ministr v resortech veřejných prací, pošt a telegrafů a zemědělství. Za první republiky zastával významné funkce v agrární straně. Od roku 1919 byl jejím místopředsedou, avšak v důsledku nemoci předsedy Antonína Švehly jeho faktické postavení odpovídalo funkci předsednické. V roce 1928 mu Česká vysoká škola technická v Brně udělila čestný doktorát. Byl rovněž členem Československé akademie zemědělské. Zemřel náhle 19. června 1936 v Praze.

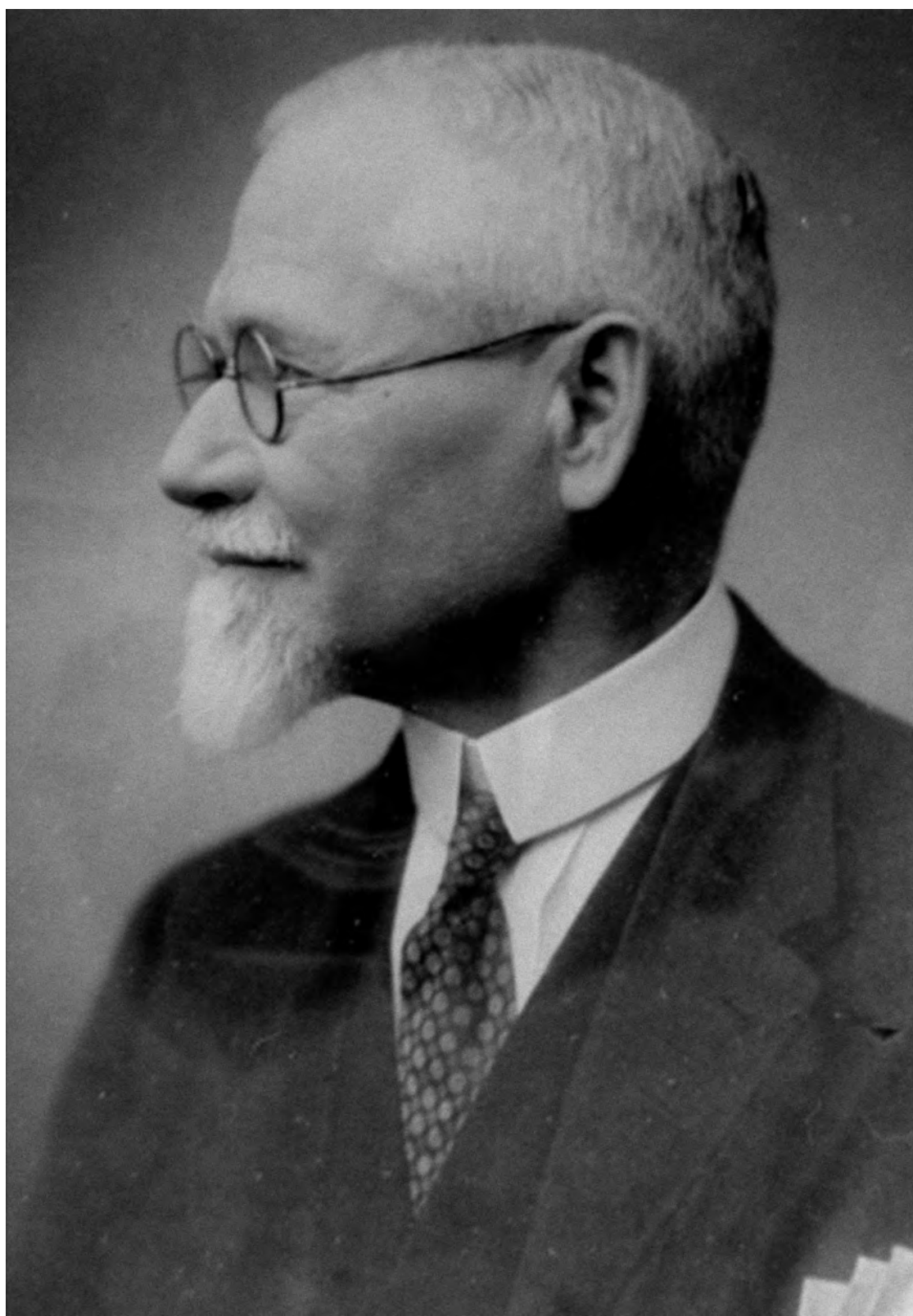
Julius Stoklasa

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se 14. prosince 1927 na mimořádné schůzi jednomyslně usnesl na jmenování prof. Dr. Ing. Julia Stoklasy čestným doktorem technických věd za jeho zásluhy o zemědělství. Profesor Stoklasa na slavnostní promoci konané 13. března 1928 pronesl slavnostní přednášku na téma „Moderní směry biochemie a poznání tvorby nové živé hmoty“.

Julius Stoklasa byl světově uznávanou osobností s velkým rozhledem a liberálními názory. Proslul jako popularizátor a organizátor moderních metod vědecké práce a racionálního využití vědeckých poznatků nejen ve vědě, ale i výuce a praxi. Vynikající výsledky jeho cílevědomé činnosti a podíl na institucionalizaci vědních oborů jej postavily do popředí domácího i mezinárodního vědeckého života. Znalost cizích řečí, nadání, osobní energie a šarm jej doprovázely celým životem. Byl rovněž výborným klavíristou, tanečníkem a společníkem.

Julius Stoklasa se narodil českému otci a italské matce 9. září 1857 ve starobylé Litomyšli. Zemědělské vzdělání získal postupně na Vyšším hospodářském ústavu v Děčíně-Libverdě, Vysoké škole zemědělské ve Vídni a na univerzitě v Lipsku, kde se stal doktorem filozofie. Byl asistentem Pasteurova ústavu v Paříži a vídeňské výzkumné stanice zemědělsko-chemické. Habilitoval se z oboru agrochemie a obecná produkce rostlinná. V těchto disciplínách byl jmenován řádným profesorem na České vysoké škole technické v Praze. Tam vytvořil veškeré předpoklady pro zřízení zemědělského odboru a stal se jeho prvním děkanem. Byl zvolen také rektorem české techniky, při níž založil Výzkumnou hospodářsko-fyziologickou stanici. Jeho vědecké dílo bylo mnohostranně zaměřené a rozsáhlé.

Vysoce byly ceněny rovněž jeho práce z oblasti agrochemie, produkce rostlinné, biochemie, fyziologie, bakteriologie, biologie, fytopatologie, chemie a biologie půdy, látkové výměny v živé buňce, výživy a pěstování rostlin, náhrady živin, ochrany půdy, rostlin, živočichů a člověka a výživy obyvatelstva. Zabýval se i působením vlivu některých prvků a spadů na život. V posledním období svého života se zaměřil na výzkum vlivu radioaktivity na živé organismy. Jeho průkopnické radiobiologické výzkumy zaujaly nositelku Nobelovy ceny Marii Curie-Sklodowskou, která je vysoce ocenila při osobní návštěvě na jeho pracovišti. Po převratu byl jmenován ředitelem Státních výzkumných ústavů pro rostlinnou výrobu v Praze. Rovněž jeho zásluhou byl založen Zemský výzkumný ústav zemědělský v Brně a vypracován první program studia zemědělského inženýrství na VŠZ v Brně. Časopisecky publikoval více než 500 vědeckých prací a vydal 12 obsáhlých monografií v řadě evropských jazyků. Byl nositelem mnoha vědeckých ocenění, členem všech prestižních vědeckých institucí a společností a funkcionářem kongresů a zasedání doma i v zahraničí. Zemřel 4. dubna 1936 v Praze.

Karel Šrogl

U příležitosti oslav 10. výročí založení Vysoké školy zemědělské v Brně se plenární profesorský sbor školy na mimořádné schůzi 6. března 1929 usnesl na udělení čestného doktorátu technických věd Ing. Karlu Šroglovi. Prohlášení čestným doktorem, prvním z řad lesníků, bylo odměnou za zásluhy o lesnictví a za praktické dílo vybudované na vědeckých základech. Slavnostní promoce byla součástí závěrečné slavnosti vzpomínkových dnů a uskutečnila se 20. června 1929.

Karel Šrogl se narodil 18. července 1860 v Hořovicích na Berounsku. Po maturitě na plzeňské reálce začal studovat na pražské České vysoké škole technické. Nakonec se však rozhodl pro povolání lesníka. Po jednoleté vojenské službě a lesnické praxi na velkostatku Plasy pokračoval ve studiích na lesnické akademii v saském Tharandtu. Po absolutoriu získal odbornou přípravu na teplotickém velkostatku v Českém Švýcarsku, během níž složil státní zkoušku pro lesní hospodáře. Od roku 1887 přijal nabídku na místo nadlesního a ředitele velkostatku Račice na Moravě, kde setrval více než padesát let. Vypracoval jeho lesní hospodářské plány, které průběžně vyhodnocoval a dokumentoval. Nebyl jen výborným lesním praktikem, ale také se teoreticky zabýval pěstováním lesů a lesnickou ekonomikou. Pozornost vzbudila jeho vědecká práce o lesní úrokové míře v hodnotě půdy, která ukázala nové cesty v otázkách lesní rentability. Neméně významná byla jeho druhá vědecká studie o pruhové seči obrubné, v níž shrnul své pěstební poznatky. Dále publikoval drobné studie k jiným ekonomickým problémům, např. k tematice ochranné a těžební či k otázkám lesní správy a legislativy. Záslužná byla také jeho veřejná činnost. Jako člen okresního vyškovského silničního výboru se zasloužil o zlepšení správy silnic. Byl zakládajícím členem račického tělocvičného spolku Sokol. Stal se předsedou brněnské župy Volného sdružení lesních správ a místopředsedou jeho ústředního výboru. Z titulu funkcí v tomto zájmovém sdružení majitelů velkých lesních celků zajistil v roce 1921 podporu budovaným lesnickým ústavům VŠZ formou daru.

Byl členem lesnických spolků a lesnických odborných, hospodářských a dalších institucí. Dlouhá léta působil ve funkcích zkušební komisaře státních zkoušek pro lesní hospodáře při Zemském úřadu v Brně i pro druhou státní zkoušku na lesnickém odboru VŠZ v Brně. Zároveň byl jmenován expertem státních úřadů v oblastech lesnictví i železniční dopravy. Byl řádným členem Masarykovy akademie práce a Československé akademie zemědělské. Měl rád hudbu – hrál výborně na klavír a flétnu. Miloval také orientální umění, byl neúnavným sběratelem a znalcem čínského porcelánu. V poslední vůli odkázal svou odbornou a lesnickou literaturu brněnskému lesnickému odboru. Zemřel 3. prosince 1938 v Brně.

Čestní doktoři Karel Šrogl
a Theodor Mokřý v době promoce

Theodor Mokrý

U příležitosti oslav 10. výročí založení Vysoké školy zemědělské v Brně se plenární profesorský sbor školy na mimořádné schůzi 6. března 1929 usnesl na udělení čestného doktorátu technických věd za vědeckou, pedagogickou a veřejnou činnost Theodoru Mokrému. Promoce se konala 20. června 1929 na závěr vzpomínkových dnů a byla společná s dalším nestorem československého lesnictví Ing. Karlem Šroglem.

Theodor Mokrý, uváděn i v počestěné podobě Bohdan, se narodil 1. července 1857 ve Vodňanech na Strakonicku. Po maturitě na biskupském gymnáziu v Českých Budějovicích pokračoval ve studiu na Vyšším lesnickém ústavu v Bělé pod Bezdězem a ve Vídni, kde soukromě studoval na vysoké škole zemědělské. Poté působil jako lesní úředník na schwarzenberských panstvích. Kvůli aktivitám v českých spolcích byl nucen odejít na velkostatek ve Lnářích, kde se jako nadlesní (později vrchní lesní rada) ujal správy rozsáhlého lesního a rybničního hospodářství. Zbudoval odvodňovací síť pro ochranu lesní půdy, zalesňoval neproduktivní pastviny, zavedl pěstování nejen cizokrajných dřevin (douglasky), ale i jedle a modřínu. Pečoval o přirozenou obnovu lesa, podporoval zakládání smíšených porostů. Zavedl pěstování ušlechtilých druhů vrb, zakládal vrbovny a ve Lnářích zřídil košíkářskou školu. Věnoval pozornost sběru hodnotného osiva a inicioval zřízení Pošumavské luštírny lesních semen v Českých Budějovicích. Své zkušenosti z oboru ochrany lesa využil v boji proti bekyni mnišce. Své znalosti uplatnil rovněž v lesní těžbě a dřevařském průmyslu při vzniku továrny na buničinu v Loučovicích u Vyššího Brodu. Zavedl celou řadu změn v systému rybničního hospodaření, upravil výživu ryb a zvýšil jejich produkci. Pro vědecké bádání založil hydrobiologickou stanici u rybníka Pálence. Z jeho iniciativy byla otevřena Rybářská škola ve Vodňanech. Vyšlechtil novou odrůdu kapra, zvaného lnářský modrák.

Jako myslivec se zasloužil o racionální chov bažantů (lnářský bažant). Řídil redakci Spolkového časopisu pro lesnictví, myslivost a přírodovědu České jednoty lesnické. Publikoval téměř 150 původních studií včetně několika monografií. Odborné články a recenze uveřejňoval v domácích i zahraničních časopisech. V roce 1925 se již v pokročilém věku odstěhoval do Písku, kde se věnoval akademické činnosti. Na Vysoké škole zemědělského a lesního inženýrství ČVUT v Praze přednášel rybářství a zasedal v komisích pro státní zkoušky. Jeho koncepce českého lesnického školství došla naplnění za první republiky. Byl členem Národohospodářského ústavu České akademie věd a umění, Masarykovy akademie práce a Československé akademie zemědělské. Nadšeně sbíral přírodniny, zejména hmyz; byl ve výměnném styku s věhlasnými obchody ve Vídni a Berlíně. Zemřel 11. srpna 1945 v Písku.

Josef Opletal

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se na schůzi 16. května 1934 usnesl na udělení čestného doktorátu technických věd za průkopnické životní dílo věnované lesnímu hospodářství po stránce technické, za vědeckou práci a pedagogickou činnost a za práci vykonanou pro hospodářské a estetické vybudování Školního lesního statku Masarykův les prof. Josefu Opletalovi, odcházejícímu do penze. Slavnostní promoce se konala 7. prosince 1934 v aule vysoké školy.

U příležitosti udělení čestné hodnosti složil Josef Opletal do rukou rektora prof. Nováka darem 11 tisíc korun pro podpůrné fondy Spolku posluchačů lesního inženýrství na VŠZ v Brně, nadaci prof. Ing. Dr. Rudolfa Haše a na rektorský řetěz. Stručnou zprávu poskytl rektorát k uveřejnění Československé tiskové kanceláři. Josef Opletal se narodil 20. listopadu 1863 ve Studenci u Prostějova (dnes Čelechovice na Hané). Po absolvování české reálky v Prostějově a vojenské službě vystudoval lesní inženýrství na Vysoké škole zemědělské ve Vídni. Po roční lesnické praxi byl roku 1887 přijat do služeb Ředitelství lesů řecko-orientálního náboženského fondu v Černovicích na Bukovině. Vypracoval investiční program a zajistil tak podniku rychlý hospodářský vzestup. Bukovinskou zkušenost zpracoval do pěti spisů o lesním dopravnictví, kterými si vydobyl mezinárodní uznání nejen v Evropě, ale také v Japonsku. I když dostal lákavé pracovní nabídky, vrátil se po třiceti letech zpět do vlasti. Od roku 1919 působil jako ředitel Československých státních lesů a statků v Banské Bystrici. Po dvou letech byl povolán do Prahy, kde byl jmenován generálním ředitelem Československých státních lesů a statků. Když však narazil na státní byrokracii v neprospěch státu, funkci opustil. V roce 1919 přednášel lesní těžbu na ČVUT v Praze. Ve věku 60 let přijal nabídku VŠZ v Brně a v červenci 1923 byl jmenován profesorem lesní těžby a lesního průmyslu. Stal se prvním předsedou Správního výboru Školního lesního statku Masarykův les v Adamově. Vedl hospodaření podniku a vypracoval generel lesní dopravní sítě, ujal se projektů lesních cest a řídil jejich stavbu. Měl zásluhu na rekonstrukci adamovské pily. Byl rovněž spoluzakladatelem Lesnického Slavína a ještě v důchodu pokračoval v jeho estetických úpravách. V letech 1925–1926 byl děkanem lesnického odboru, v 1928–1929 pak rektorem VŠZ. Zemřel 23. prosince 1953 v Brně.

Nikolaj Ivanovič Vavilov

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se 4. března 1936 usnesl na udělení čestného doktorátu technických věd za vynikající vědeckou a pedagogickou činnost N. I. Vavilovovi. Slavnostní promoce se konala 19. června 1936 v aule VŠZ v Brně společně s čestnými doktory profesory Ernestem Laurem z Curychu a Erichem Tschermakem von Seysenegg z Vídně.

Profesor N. I. Vavilov se promoce nakonec nezúčastnil a omluvil se pro nemoc. Prof. František Chmelař, spolupracující s ním od roku 1921, přednesl oslavencovu doktorskou přednášku na téma „Světová střediska vzniku kulturních rostlin a zemědělství“.

Nikolaj Ivanovič Vavilov se narodil 26. listopadu 1887 v Moskvě. Po ukončení moskevské obchodní školy vystudoval agronomii na Moskevském zemědělském institutu K. A. Timirjazeva. Zůstal na katedře jako asistent a prošel stážemi na předních pracovištích v Německu, Francii a Velké Británii. V roce 1917 byl jmenován profesorem na univerzitě v Saratově, o čtyři roky později pak také na petrohradském zemědělském institutu. Stal se ředitelem Ústavu pro užitou botaniku v Leningradu (dnes Petrohrad). V letech 1924–1940 vedl Všesvazový výzkumný ústav rostlinné výroby (VASCHNIL). Jeho vědecká práce byla zaměřena na genetiku, botaniku, biologii, geografii a šlechtění rostlin. Zorganizoval na 180 expedic v Evropě, Asii, Africe a Americe, z nichž vznikla unikátní kolekce kulturních rostlin s 300 tisíci vzorky. Stala se základem světové genetické banky, uložené ve VASCHNILu, která přečkala i nacistické obléhání Leningradu. Své poznatky z expedic zobecnil v teoriích o geografických centrech původu kulturních rostlin, v zákonu homologických řad dědičné variability a dalších, které mu přinesly mezinárodní uznání a pocty. Inicioval založení Všesvazové akademie zemědělských věd, jejímž byl prezidentem. Publikoval na 350 původních prací. Byl členem mnoha zahraničních vědeckých společností a akademií; Akademie věd SSSR i Československé akademie zemědělské. Hospodářské problémy a kult Stalinovy osobnosti v SSSR poté umožnily vítězství pseudovědeckého proudu v sovětské biologii (lysenkismus). Profesor Vavilov byl v srpnu 1940 zatčen a uvězněn. Trest smrti mu byl zmírněn na 20 let žaláře. V saratovském vězení vážně onemocněl a 26. ledna 1943 zemřel. Veřejně byl rehabilitován až v roce 1960.

Ke 100. výročí jeho narození se na VŠZ v Brně konalo v roce 1987 vědecké sympozium. Péčí Ústavu šlechtění a množení zahradnických rostlin v Lednici vznikla v roce 2013 publikace a film „Mendel, Vavilov a Brno“.

Erich Tschermak von Seysenegg (vpravo)
před školou při odjezdu z promoce

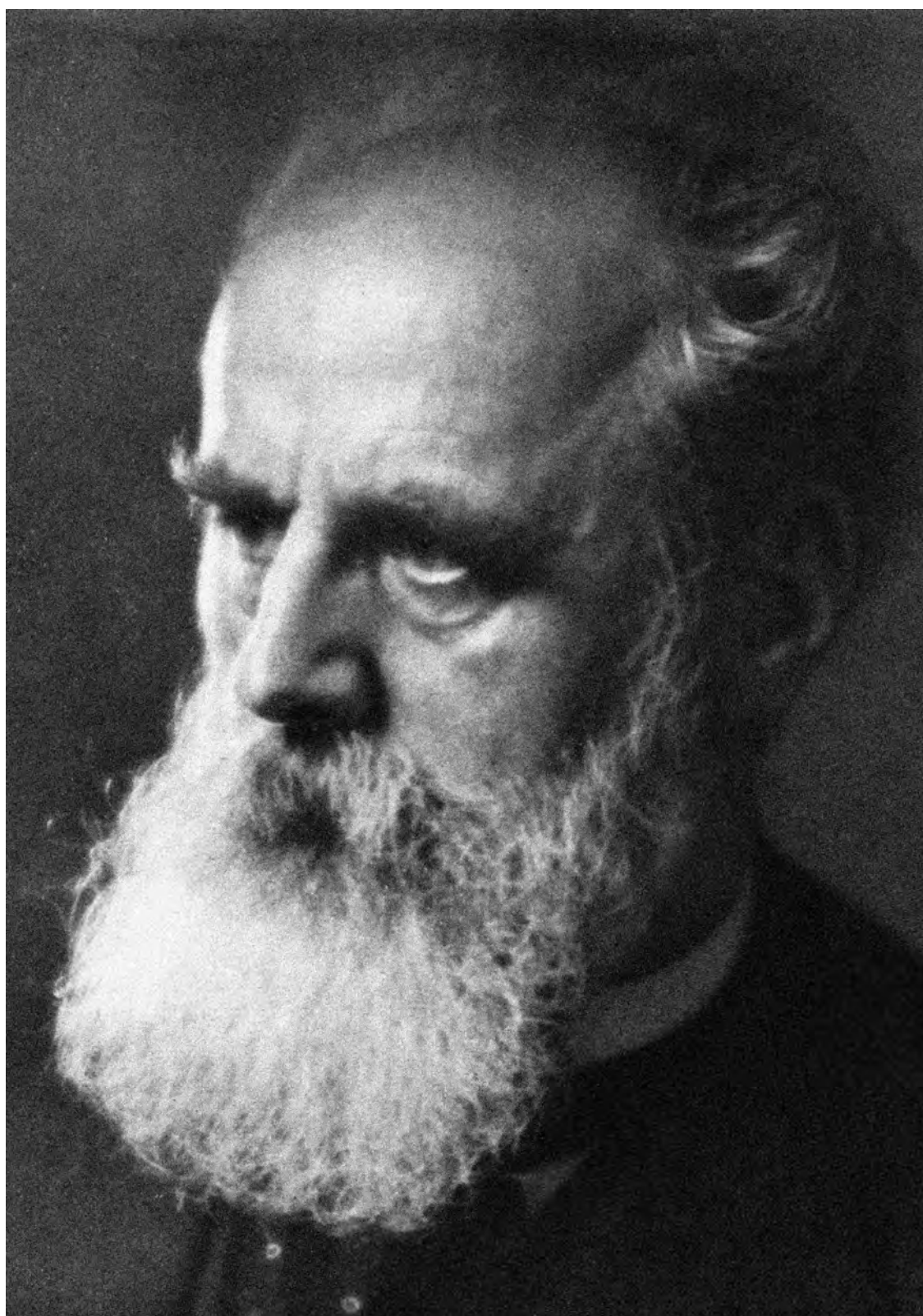
Erich Tschermak von Seysenegg

Udělení čestného doktorátu technických věd Erichu Tschermakovi von Seysenegg jako uznání zásluh o zemědělské vědy a zemědělskou výrobu schválil plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně dne 4. března 1936. Promoce byla společná s profesory Laurem z Curychu a Vavilovem z Leningradu (Petrohradu) a konala se 19. června 1936 v aule VŠZ v Brně.

Erich Tschermak von Seysenegg vystoupil na promoci s proslovem, ve kterém hovořil o přátelských vztazích s výzkumníky působícími na Moravě, kde měla kořeny jeho rodina.

Erich Tschermak von Seysenegg se narodil 15. listopadu 1871 ve Vídni, kde po maturitě studoval agronomii na Vysoké škole zemědělské (BOKU). Ve studiu pokračoval na univerzitě v Halle, kde získal doktorát z botaniky. Po promoci pracoval v zahradnických a zemědělských podnicích v Německu, Belgii, Francii a Anglii. Vrátil se na BOKU, habilitoval se tam a získal titul mimořádného profesora. V roce 1906 převzal nově zřízenou stolicí zušlechťování rostlin, kterou jako řádný profesor a dvorní rada řídil až do odchodu do penze roku 1939. Zprvu se musel těžce probíjet bez pomocných sil i prostředků. Pokusy s hrachem, započaté v botanické zahradě v Gentu, jej v roce 1900 vedly ke znovuobjevení Mendelových zákonů, nezávisle na výsledcích jiných badatelů – C. E. Corrense a H. de Vries. V roce 1901 v Lipsku znovu vydal Mendelovy „Pokusy s rostlinnými hybridy“ se zhodnocením jejich významu. Svými poznatky obohatil genetiku kulturních rostlin a prakticky jich využil při šlechtění nových odrůd (pšenice ozimá, jarní i ozimý ječmen dvouřadý, rané ovesné sorty). Zabýval se i problematikou xeníí leguminóz. Pro oblíbené luštěniny vypracoval tzv. tabulky dědění, které měly teoretický i praktický význam. Práce o kryptometrii a kryptohybridismu, způsobu dědění u mezidruhových a mezirodových křížení byly jeho zásadními teoretickými výstupy. Vedl mnohé soukromé šlechtitelské stanice nejen v Rakousku, ale i v Čechách a na Moravě (např. Mendeleum v Lednici).

Byl autorem 150 původních vědeckých prací. Šestkrát získal titul doctor honoris causa. Stal se členem mnoha vědeckých institucí a akademií a rovněž dopisujícím členem Československé akademie zemědělské. Zemřel 19. října 1962 v rodné Vídni ve věku nedožitých 91 let.

Ernest Laur

Udělení čestného doktorátu technických věd jako uznání zásluh o zemědělské vědy a zemědělskou výrobu schválil plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně dne 4. března 1936. Promoce byla společná s profesory Erichem Tschermakem von Seysenegg a N. I. Vavilovem z Leningradu (Petrohradu) a konala se 19. června 1936 na VŠZ v Brně.

Ernest Laur se narodil 27. března 1871 ve švýcarské Basileji u hranic mezi Francií a Německem. Po dokončení místních škol vstoupil do zemědělské praxe jak na soukromém, tak i na státním statku. Poté studoval na zemědělském oddělení techniky v Curychu, kde získal diplom agronoma. Spravoval pak statek v severním Švýcarsku o výměře asi 200 ha. Byl také jmenován učitelem Zimní hospodářské školy v Bruggu, čímž se vrátil k vědecké práci. Na univerzitě v Lipsku dosáhl doktorátu. Po založení Švýcarského selského svazu na podporu zemědělských zájmů se stal jeho stálým sekretářem, později ředitelem. V roce 1903 se habilitoval na technice v Curychu a o pět let později se stal profesorem hospodářských nauk. Oborem jeho vědeckého zájmu byly zemědělská ekonomika, hospodářská spravověda, účetnictví, agrární politika a s tím související národohospodářské otázky. Zasloužil se o stanovení spravovědné terminologie, vytvořil systém účetnictví, který se stal základem práce zemědělských ústavů účetnicko-spravovědných skoro ve všech evropských zemích. Stanovil zásady zemědělské kalkulace a zasáhl do všech oborů agrární politiky. Jeho vědecké práce byly ihned překládány do cizích jazyků. Laurova spravovědná škola překročila hranice Švýcarska a našla mnoho přívrženců i u nás. Od roku 1903 se jako delegát švýcarské vlády účastnil všech jednání o obchodních smlouvách uzavíraných Švýcarskem s cizími státy. Zastupoval svou vlast v Mezinárodním ústavu v Římě, účastnil se činnosti Mezinárodního úřadu práce v Ženevě. Dosáhl řady poct a vyznamenání, včetně čestných doktorátů na zahraničních vysokých školách. Byl čestným členem Československé akademie zemědělské i zahraničním znalcem Masarykovy akademie práce a dalších vědeckých společností (např. ve Finsku či Švédsku). Zemřel 30. dubna 1964 na své usedlosti ve vesnici Effingen nedaleko Brugg.

Udělení titulu dr. h. c.
prezidentu Benešovi na Hradě

Edvard Beneš

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se 3. února 1937 na mimořádné schůzi usnesl na udělení hodnosti čestného doktora technických věd tehdejšímu prezidentu Benešovi za jeho velké zásluhy o znovuzrození a vybudování československého státu, a tím i o rozkvět československého zemědělství a zemědělské vědy. Diplom opravňující držitele k užívání titulu doctor honoris causa předala prezidentovi delegace školy na slavnostní audienci 24. června 1938 na Pražském hradě.

Úvaha o udělení čestného doktorátu prezidentu Benešovi se stala aktuální, když se některé z ostatních vysokých škol rozhodly mu tento titul udělit (např. MU, brněnská technika). Podnět k tomu, aby prezidentovi čestný doktorát propůjčila i VŠZ, vyšel od prof. Františka Chmelaře. Na jeho popud se před mimořádnou schůzí profesorského sboru sešel v této věci organizační výbor. Přítomní souhlasili s názorem prof. Josefa Konšela, že není vhodné, aby v době, kdy se budou konat slavnostní promoce na jiných vysokých školách, přišla VŠZ s čestným doktorátem „dodatečně, jaksi jako opozdilý účastník“, a že by bylo lepší zvolit pro slavnostní akt příhodnější dobu. Proto byla vybrána příležitost udělit prezidentovi čestný titul ve 20. jubilejním roce republiky v roce 1938. Ve zdůvodnění čestného doktorátu byl zdůrazněn význam prezidenta Beneše pro vznik samostatné republiky jako předpokladu pro zřízení sítě zemědělských a lesnických škol všech stupňů a zejména VŠZ v Brně. Prezident schválil znění diplomu i návrh průběhu promočního aktu a stanovil termín předání čestné hodnosti. Slavnostní audience se zúčastnila delegace, kterou tvořili rektor VŠZ prof. František Chmelař, děkan hospodářského odboru prof. Vladimír Mašek a děkan lesnického odboru prof. Rudolf Haša, který byl současně promotorem.

Edvard Beneš (pův. jménem Eduard) se narodil 28. května 1884 v Kožlanech na Plzeňsku. Doktorát z filozofie získal na Univerzitě Karlově, kde se habilitoval a přednášel na Filozofické fakultě. Studoval na Sorbonně a doktorát práv získal v Dijonu. Zapojil se do domácího protirakouského odboje. V roce 1915 odešel do exilu, kde se stal jedním z vůdců zahraničního odboje, a zasloužil se tak o vznik ČSR. Od roku 1918 působil ve všech čs. vládách ve funkci ministra zahraničí, a to až do svého zvolení prezidentem republiky v roce 1935. Byl místopředsedou Společnosti národů. Po mnichovské dohodě roku 1938 abdikoval a následně emigroval. V Londýně vedl v letech 1940–1945 exilovou vládu. Po osvobození republiky byl potvrzen ve funkci prezidenta. V červnu 1948 abdikoval, protože odmítl komunistické vládě podepsat Ústavu 9. května. Obdržel čestná občanství mnoha měst, řadu vyznamenání a poct. Málo známým faktem je, že byl aktivním členem Sokola a amatérsky hrál fotbal za SK Slavia Praha. Zemřel 3. září 1948 v Sezimově Ústí.

Josef Konšel
s posluchači

Josef Konšel

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně dne 24. května 1939 odsouhlasil udělení titulu čestného doktora technických věd prof. Ing. Josefu Konšelovi za vynikající vědeckou a pedagogickou činnost, za stěžejní zásluhy o naše lesnické písemnictví a výzkumnictví a o lesnickou vědu a praxi. Ministerstvo školství jej 27. července 1939 potvrdilo.

Začátkem listopadu 1939 se konala poslední zasedání profesorských sborů VŠZ. Byl stanoven vnější rámec promoce, zadáno vyhotovení diplomu s datem 9. 12. 1939, kdy se měla slavnost uskutečnit. Profesor Konšel si připravil doktorskou přednášku na téma „Probírkový systém“. Tím bylo promoční řízení regulérně, podle platných předpisů uzavřeno. K promoci však nedošlo, protože 17. 11. 1939 byly v protektorátu uzavřeny všechny české vysoké školy. Rektorátní kancelář byla otevřena v březnu 1940 a její správce rektor VŠZ prof. Haša vzápětí pozval prof. Konšela do Brna. Prof. Václav Novák a rektor se sešli 27. dubna 1940 s prof. Konšelem v brněnské kavárně Slavia a seznámili ho s plánem na předání diplomu čestného doktora. Tichý promoční obřad proběhl dopoledne téhož dne v salonku „Národního klubu“ Besedního domu v Brně. Veřejnost zastupoval Jan Modličovský. Prof. Konšel byl prohlášen „in angustia temporis“ (v časové tísní) doktorem technických věd honoris causa VŠZ a převzal doktorský diplom vypracovaný architektem a designérem Klaudiem Madlmayrem. Všichni tři profesoři poobědvali v menším sále „Těpluška“ hotelu Slavia a poté odjel oslavenec domů. Protektorátní čestný doktorát provázela ještě jedna zvláštnost. Začátkem února 1940 zaslal profesor Konšel rektoru Hašovi vkladní knížku Spořitelny hlavního města Brna vázanou heslem „Hády“ s přáním, aby se vkladu použilo na podporu nemajetných posluchačů při každé fakultě podle uznání děkanů a aby byly uhrazeny výdaje spojené s jeho promoci. Eventuální zbytek měl zůstat rektorovi, aby s ním naložil podle své úvahy. Koncem května 1940 byly vystaveny tři vkladní knížky s hesly „České luhy“ pro rolnický odbor, „České háje“ pro lesnický odbor a „České luhy a háje“ pro rektorát. Knižky byly předány do úschovy proděkanu hospodářského odboru prof. Prokšovi, děkanu lesnické fakulty prof. Tichému a účetnímu adjunktovi rektorátní kanceláře Jaroslavu Klevelandovi.

Po válce prof. Josef Konšel udržoval i nadále kontakty s brněnskou lesnickou fakultou. Napsal paměti „Moje cesta“, které byly vydány v roce 2003. Zemřel 18. července 1958 ve Velké Bystřici nedaleko Olomouce.

August Bayer

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil 29. května 1946 prof. Dr. Augustu Bayerovi čestný doktorát technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

August Bayer se narodil 6. března 1882 v Jičíně v Čechách. Po maturitě na státním gymnáziu ve svém rodišti začal studovat přírodní vědy na Filozofické fakultě české univerzity v Praze. Úspěšně složil státní zkoušky pro výuku přírodopisu na vyšších středních školách. Obhájil rigorózum z botaniky a filozofie a dosáhl doktorátu z filozofie. Působil jako středoškolský profesor na učitelských ústavech v Jičíně a Příbrami. Pak odešel do Prahy, kde se stal profesorem české státní reálky na Žižkově. V 1. světové válce sloužil dva roky v rakouské armádě. Po převratu byl jmenován konzervátorem pro přírodní památky. Zúčastnil se výzkumu lučních a pastvinných porostů Slovenska, čímž položil základy slovenského lukařství. Byl jmenován honorovaným docentem nauky o průmyslových surovinách na Vysoké škole obchodní při ČVUT v Praze. V roce 1922 byl jmenován suplentem a poté honorovaným docentem dendrologie na lesnickém odboru VŠZ v Brně. Po habilitaci ze systematické botaniky byl v roce 1927 jmenován mimořádným profesorem dendrologie, lesnické fytopatologie a všeobecné a lesnické bakteriologie. Řádným profesorem se stal v roce 1936. Na přelomu let 1929/1930 zastával funkci děkana lesnického odboru. Na VŠZ skvěle vybavil Dendrologický ústav, zřídil pokusná pole a arboretum. Na školním lesním statku založil arboretum ve Křtinách. Prosazoval ochranu vegetačně význačných lokalit, mezi nimi i Mohelenské hadcové stepi. Své ekologické a přírodovědecké poznatky uplatnil při tvorbě parků a sadů. Vydal na osmdesát původních vědeckých prací a řadu článků pro odbornou i širokou veřejnost. Byl členem vědeckých společností (Moravská přírodovědecká společnost, Masarykova akademie práce, Svaz na ochranu přírody a domoviny na Moravě, Přírodovědný klub, Société linnéenne de Lyon). Dvacet let pracoval jako tajemník České dendrologické společnosti. Po uzavření VŠZ povolily v prosinci 1939 okupační úřady činnost Dendrologického ústavu a August Bayer se mohl věnovat výzkumu. Práce v oblasti ochrany přírody a krajiny a antifašistické smýšlení jej přivedly k ilegální práci v rámci vysokoškolského odboje. Za prvního stanného práva byl 23. prosince 1941 zatčen, uvězněn a mučen v Kounicových studentských kolejích. Následně byl převezen do koncentračního tábora v Mauthausenu. Tam, vystaven nelidským podmínkám věznění, zemřel 23. února 1942 ve věku nedožitých 60 let. V roce 1946 byla v Brně přejmenována ulice Na Pískách, kde žil, na ulici Bayerovu. Také koleje přidělené VSZ po válce na ulici Zemědělská 5 byly v roce 1946 přejmenovány na „Kolej Dra A. Bayera“. Bayerovo jméno nese i přírodní rezervace ve Křtinách, posluchárna na Lesnické a dřevařské fakultě a Nadační fond prof. Augusta Bayera.

Blahoslav Čermák

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil Ing. Blahoslavu Čermákovi 29. května 1946 čestný doktorát technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

Blahoslav Čermák se narodil 21. března 1896 v Židlochovicích u Brna. Po tzv. válečné maturitě na boskovickém gymnáziu byl ihned povolán do armády. Absolvoval důstojnickou školu a následně byl nasazen na frontách v Haliči a Itálii, kde byl těžce raněn. Po návratu z fronty se v listopadu 1918 s vojenským praporem židlochovických dobrovolců zúčastnil likvidace provincie Německá jižní Morava, která se jednostranně ustavila na rakousko-české hranici. Na vojně zůstal další rok a poté odešel do Brna studovat zemědělské inženýrství na nově založenou VŠZ. Před první státnicí byl mobilizován při pokusu o restauraci Habsburků v Maďarsku. Po ukončení studií se stal asistentem Ústavu zemědělské ekonomiky. Současně byl jmenován komisařem vědeckých ústavů a správcem na Školním zemědělském statku v Žabčicích. Statek úspěšně vedl v duchu nejvhodnějších zásad zemědělského hospodaření, založených na vědeckých principech. Spolupodílel se i na vedení studentských praxí. Věnoval se ekonomické a účetní stránce provozu statku a vedení kalkulačních, bilančních a statistických prací. Když byly v listopadu 1939 uzavřeny české vysoké školy, ztratil žabčický statek své pedagogické a demonstrační poslání a zůstal mu jen pokusnický a výnosový charakter. Blahoslav Čermák se však i nadále podílel na pokusných pracích těch ústavů, které byly německým komisařem otevřeny pro výzkumnou činnost. Po Mnichovu 1938 se jako kapitán československé armády v záloze zúčastnil vyklízení té části jižní Moravy, která se ocitla v německém záboru. Neohroženě odtud odvezl a na žabčickém statku ukryl značný počet zbraní a střeliva. Dále odvezl veškeré zásoby obilí, zdravotnického a lékařského vybavení a všechen dobytek ze Státního domova válečných invalidů v Pohořelicích. Stal se střediskovým důstojníkem branné výchovy a vedl výcvikové kurzy mládeže. Od ledna 1939 se podílel také na zakládání ilegálních branných složek na Židlochovicích, které napojil na celostátní odbojovou organizaci Obrana národa. Jako její zástupce pro židlochovický okres vytvořil systém trojek v Žabčicích, Židlochovicích a Kloboukách u Brna. Vedl ilegální skupiny mezi učitelstvem, hasiči a demobilizovanými vojáky. Spolupracoval rovněž s Ústředním vedením odboje domácího (ÚVOD) a podílel se na tvorbě jeho programu „Za svobodu, do nového Československa“. Po zatčení kloboucké skupiny byl 14. dubna 1942 zatčen a převezen do Kounicových kolejí v Brně, kde odolával krutým výslechům a surovému mučení. Během druhého stanného práva po atentátu na říšského protektora R. Heydricha byl německým stanným soudem 23. června 1942 odsouzen k trestu smrti. Ještě téhož dne byl na dvoře kolejí zastřelen ve věku pouhých 46 let.

Vladimír Krist

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně se na schůzi 29. května 1946 usnesl jmenovat RNDr. Vladimíra Krista čestným doktorem technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

Vladimír Krist se narodil 8. února 1905 v Zubří u Rožnova pod Radhoštěm. Po maturitě na reálném gymnáziu ve Valašském Meziříčí si na Přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity (MU) zapsal studijní kombinaci přírodopis a zeměpis. Již během studií působil na ústavu botaniky jako demonstrátor a nehonorovaný asistent. Složil filozoficko-pedagogické zkoušky, které ho opravňovaly k vykonávání profese učitele na středních školách. Po návratu z vojenské prezenční služby se v roce 1933 stal honorovaným asistentem na Ústavu všeobecné a systematické botaniky Přírodovědecké fakulty MU a zůstal jím až do června 1941. Úspěšně složil rigorózní zkoušky ze systematické botaniky a rostlinné fyziologie a na základě obhájené disertace obdržel titul doktor přírodních věd. Podnikl četné studijní cesty, odkud si přivezl dokumentační materiál k poznání tamější flóry. Měl skautskou výchovu, což mu bylo prospěšné na botanických exkurzích v opuštěných končinách. K jeho stěžejním dílům patří obsáhlá monografie Hořce Československé republiky. Další významnou monografií byla připravovaná habilitační práce o halofytní vegetaci (slaniska). V letech 1930–1940 napsal téměř 40 původních vědeckých prací z různých oblastí botaniky, taxonomie, floristiky, fytoecologie a ekologie. Doklady své výzkumné floristické činnosti ukládal do herbáře botanického ústavu, který je dodnes doplňován. Byl jednatelem Přírodovědeckého klubu v Brně, na jehož přednáškové i exkurzní činnosti se také podílel. Stal se členem Masarykovy akademie práce, Moravské přírodovědecké společnosti a Svazu pro ochranu přírody a domoviny. Jeho nadějnou činnost překazila okupace, s níž se nemohl smířit. Po uzavření českých vysokých škol byl v dubnu 1940 otevřen botanický ústav s povolenou vědeckou činností. V červnu 1941 ho ministerstvo školství převedlo do Dendrologického ústavu VŠZ, vedeného prof. Augustem Bayerem.

Vladimír Krist se zapojil do odbojové činnosti brněnské části Obrany národa jako jeden z tříčlenné spojky (Gregor–Krist–Máčel). K jeho zatčení došlo za prvního stanného práva 20. listopadu 1941. Gestapo ho přímo z pracoviště odvezlo do Kounicových kolejí. Byl opakovaně podroben brutálním výslechům a poté postaven před německý stanný soud, který jej 12. prosince 1941 odsoudil k pobytu v koncentračním táboře. Byl odeslán do Mauthausenu, kde 27. března 1942 na následky věznění a týrání zahynul ve věku pouhých 37 let. Masarykova univerzita jej vzhledem k publikované habilitaci v roce 1946 jmenovala docentem obecné botaniky in memoriam.

Karel Neoral

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil 29. května 1946 doc. Dr. Ing. Karlu Neoralovi čestný doktorát technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

Karel Neoral se narodil 3. listopadu 1890 v Poličkách, dnes části obce Doloplazy na Prostějovsku. Po absolvování prostějovské reálky se zapsal ke studiu zemědělského inženýrství na České vysoké škole technické v Praze, které úspěšně dokončil. Za studií byl praktikantem v zemských výzkumných ústavech v Brně. Poté pracoval na velko-statku středomoravských cukrovarů. V roce 1913 nastoupil vojenskou prezenční službu a za rok byl odvelen na ruskou frontu. Brzy se ocitl v zajateckém táboře na Sibiři. Tam vstoupil do československých legií a zúčastnil se pověstné sibiřské anabáze. Až v červnu 1920 se jako štábní kapitán vrátil do vlasti. Vzápětí nastoupil službu v Zemském výzkumném ústavu zemědělském v Brně, kde byl v roce 1923 jmenován přednostou vinařsko-ovocnické sekce. O rok později na své alma mater složil rigorózum a byl promován doktorem technických věd. Roku 1935 byl jako honorovaný docent pověřen přednáškami z vinařství, ovocnictví, zelinářství a ovocnického průmyslu na VŠZ v Brně. Tam se v roce 1939 úspěšně habilitoval z oboru vinařství, avšak vzhledem k uzavření českých vysokých škol se přednášek již neujal. Předmětem jeho zájmu byly genetika a systematické zušlechťování révy vinné. Zabýval se vinařskou technologií a mykologií, fenologickým pozorováním a hodnocením vín, rovněž jejich patologií. Věnoval se také šlechtitelské problematice ovocnářství a vinohradnictví. Vyvíjel zvelebovací činnost a organizoval kontrolní vinařskou službu. Byl v neustálém styku s výzkumem i praxí. Účastnil se mezinárodních kongresů v řadě evropských zemí a současně byl členem zahraničních vědeckých společností. Publikoval na 100 odborných prací. Stal se také členem Československé akademie zemědělské, Masarykovy akademie práce a odborně technickým členem patentního soudu.

Jako legionář a sokolský pracovník těžce nesl nacistickou okupaci a ztrátu suverenity republiky. V listopadu 1939 byl přímo na svém pracovišti zatčen gestapem, a to za protistátní činnost a styky se sovětskými učiteli. Následně byl podroben nelidskému mučení ve vězení na brněnském Špilberku. Odtud ho v únoru 1940 převezli do koncentračního tábora v Oranienburgu. Po roce a půl jej s podlomeným zdravím propustili. Na samém sklonku války se jeho stav rapidně zhoršil. Zemřel 20. ledna 1945 v pražské všeobecné nemocnici ve věku 55 let.

Cvičení z dendrometrie, 30. léta

Fridolín Šnajdar

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil 29. května 1946

Dr. Ing. Fridolínu Šnajdarovi čestný doktorát technických věd in memoriam.

Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

Fridolín Šnajdar se narodil 1. března 1908 v Šenově na Ostravsku. Studoval čtyři třídy Státního reálného gymnázia v Příboře. Poté pokračoval na Vyšší lesnické škole v Hranicích na Moravě. Po ukončení středoškolského studia a složení přijímací zkoušky se stal řádným posluchačem lesnického odboru Vysoké školy zemědělské v Brně. Během studií byl demonstrátorem v Dendrologickém ústavu prof. Bayera. Poté co v červnu 1932 složil druhou státní zkoušku a získal inženýrský titul, byl odveden na roční vojenskou prezenční službu u horského pěšího pluku v Jelšavě na Slovensku. Od listopadu 1934 získal zaměstnání jako zástupce asistenta v Ústavu inženýrských staveb lesnických na lesnickém odboru VŠZ vedeném prof. Ferdinandem Müllerem. Vedle administrativní a evidenční činnosti řídil cvičení posluchačů z hrazení bystřin a vedl praktická cvičení studentů na školním lesním statku. Rovněž se aktivně zapojil do inženýrských prací ve stavebním referátu ředitelství Školního lesního statku Masarykův les. O rok později byl ustanoven asistentem při Ústavu zařízení a oceňování lesů a dendrometrie, v jehož čele stál prof. R. Haša. U Zemského úřadu v Brně vykonal zkoušku pro lesní hospodáře. Rovněž na ministerstvu zemědělství se podrobil zkoušce, a to pro učitelskou způsobilost vyučovat na vyšších lesnických školách. Kromě toho redigoval tisk přednášek třetího vědeckého lesnického kurzu pro praktické lesníky, pořádaný roku 1937 lesnickou fakultou. Během zářijové mobilizace v roce 1938 byl v hodnosti poručíka pěchoty v záloze povolán k vojenské službě. V červnu 1939 byl na základě disertační práce o vzorových metodách a jiných způsobech pro stanovení výše etátu (mýtní těžby) promován doktorem technických věd. Po uzavření českých vysokých škol v listopadu 1939 zůstal v protektorátu Ústav lesnické ekonomie uzavřen. Když v březnu 1940 povolil německý komisař VŠZ v Brně otevření a úplný provoz ústavu, stal se dr. Šnajdar opět asistentem. Do centra jeho vědeckého zájmu patřily oblasti lesního hospodářského zřízení, lesní ekonomie a dendrometrie a hospodářská úprava lesa. Výsledky svých prací publikoval dr. Šnajdar v lesnických časopisech. Zabýval se rentabilitou pařezin a použitím vzorcových metod při hospodářsko-úpravnických zásazích do lesů. Na začátku okupace byl pak jmenován soudním znalcem při Zemském úřadu v Brně. Rok a půl před koncem války zpracoval habilitační spis pojednávající o prostorové úpravě lesa. Stal se rovněž členem Moravské přírodovědecké společnosti. Tragicky zahynul 25. dubna 1945 během krátkého, ale těžkého bombardování Křtin a Habrůvky ve věku pouhých 37 let.

Tomáš Vacek

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil 28. května 1946 prof. MVDr. Tomáši Vackovi čestný doktorát technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

Tomáš Vacek se narodil 15. listopadu 1899 v Klatovech. Po maturitě na reálce v Českých Budějovicích se zapsal na Vysokou školu zvěrolékařskou ve Vídni. Za 1. světové války narukoval a bojoval na ruské a italské frontě. V roce 1918 navštěvoval jako poručík v záloze Vojenskou veterinární akademii ve Vídni. Ve studiu pak pokračoval na zvěrolékařských kurzech organizovaných Karlovou univerzitou, odkud přešel na Vysokou školu zvěrolékařskou v Brně. Již během studií se stal asistentem na Fyziologickém ústavu prof. E. Babáka. V roce 1923 dosáhl zvěrolékařského i doktorského diplomu. O dva roky později se habilitoval z fyziologie a rok nato již zajišťoval přednášky a cvičení. Po Babákově smrti pak převzal i zkoušky a vedení ústavu. Poté byl jmenován mimořádným profesorem a roku 1936 rovněž řádným profesorem fyziologie na Vysoké škole veterinární v Brně (VŠV). Přednášel také dějiny svého oboru. Fyziologii hospodářských zvířat suploval po smrti prof. Teodora Dohnala v letech 1935–1938 i na Vysoké škole zemědělské v Brně. Podnikl četné zahraniční studijní cesty a čile se účastnil vědeckého života. Jako stipendista Rockefellerovy nadace pobýval rok na stáži na University College v Londýně. Publikoval více než 90 vědeckých prací. Přispíval rovněž do populárně vědeckých časopisů (Příroda, Věda a život, Naše věda) i deníků (Lidové noviny). Měl široký vědecký záběr od fyziologie a hematologie přes endokrinologii a neurologii až po výživu. Mezi jeho hlavní vědecké zájmy patřily vitaminy a hormony. Byl členem řady vědeckých společností, např. Československé biologické společnosti, Société de chimie biologique v Paříži, The Association for the Study of Internal Secretion v Los Angeles aj. Důležitou roli v jeho životě hrály tělovýchova a sport. Byl aktivním členem tenisového klubu na VŠV. Pěstoval turistiku a cvičil v Sokole. Působil i v místním aeroklubu a účastnil se letů v balonu nad Brnem. Miloval hudbu a byl vynikajícím hráčem na violoncello. Po okupaci Československa v roce 1939 se zapojil do vysokoškolského odboje v organizaci Obrana národa. V prosinci 1941 byl zatčen, uvězněn a mučen v Kounicových kolejích v Brně. Odtud ho začátkem února 1942 převezli do koncentračního tábora v Mauthausenu, kde 14. dubna 1942 zahynul ve věku 43 let. V roce 1946 byla na jeho počest v brněnské čtvrti Královo Pole přejmenována ulice Bartošova na ulici Vackovu.

František Wenzl

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně udělil 28. května 1946 doc. Františku Wenzlovi čestný doktorát technických věd in memoriam. Slavnostní prohlášení se konalo na smuteční tryzně 26. října 1946.

František Wenzl se narodil 28. dubna 1889 v Unerázce na Svitavsku. Po maturitě na prostějovském gymnáziu studoval moderní filologii na Filozofické fakultě české univerzity v Praze. V roce 1914 získal učitelskou aprobaci, a mohl tak vyučovat češtinu a němčinu na reálných školách. Zabýval se i literárněvědným bádáním. Po vypuknutí 1. světové války byl odvelen na ruskou frontu, kde byl těžce raněn a zůstaly mu celoživotní následky. Po smrti bratra se ujal správy rodného statku a současně vyučoval na Odborné škole hospodářské v Jevíčku. Po vzniku Československa se zapojil do veřejné a politické činnosti. V agrárním hnutí popularizoval selský stav a jeho tradice. Zakládal organizace agrární strany a v roce 1925 se stal jejím poslancem v parlamentu. Jeho životním posláním se stalo zemědělské družstevnictví a práce ve vysokých funkcích družstevních centrál (Ústřední svaz českých hospodářských společenstev – Brnosvaz, Centrokooperativ). Usiloval o budování družstevnictví na vědeckých základech (Studijní ústav družstevní) a o zapojení mladé generace do družstev (Družstevní rada mladých). K odbornému vzdělávání spoluzaložil Svobodné učení selské. Zasloužil se o budování družstev a družstevních podniků, zejména mlékáren. Na hospodářském odboru VŠZ v Brně byl od roku 1937 honorovaným docentem zemědělského družstevnictví. V roce 1938 darovaly jeho zásluhou české centrály zemědělského družstevnictví Brnosvaz a Moragro VŠZ k 20. výročí vzniku ČSR druhou sadu insignií. Za nacistické okupace se zapojil do odbojové činnosti. Byl členem tzv. Eliášovy skupiny, která organizovala obranu českých zemědělských družstev před jejich germanizací a nacifikací. Spolupracoval na plánu využití družstevnictví pro přípravu vojenského povstání. Posílal peníze na odboj do Francie a po jejím pádu do Bělehradu. Z těchto peněz byly hrazeny útoky českých vojáků a studentů za hranice. Vytvořil finanční fondy, z nichž byly podporovány rodiny popravených a emigrantů. V roce 1940 byl poprvé zatčen, a to po sabotážní akci v Masosvazu. Podruhé byl zatčen 4. června 1942 po uvěznění vedení pražského Centrokooperativu, kde byly nalezeny dokumenty o jeho odbojové činnosti. Pro schvalování atentátu na říšského protektora R. Heydricha byl odsouzen k trestu smrti a 9. června 1942 zastřelen v Kounicových kolejích v Brně ve věku 53 let.

Vysoká škola zemědělská v Brně
jejímž rektorem, t.č. jest Ing. Dr. techn. Josef Proks,
ř.v. profesor nauky o mlékařství, udílí podle usne-
sení profesorského sboru ze dne 31. března 1947
schváleného panem ministrem školství a osvěty
Jub. Jaroslavem Stránským dne 30. června 1947,

anu Ing. Dr. techn. Rudolfu Masovi,
naroznému dne 1. dubna 1881 v
Kunovicích na Moravě, bývalému
státnímu vrchnímu lesnímu radovi,
ř.v. profesorů lesnické ekonomie,
členu Masarykovy Akademie Práce,

Československé Akademie Zemědělské, Moravské
Přírodovědecké Společnosti, m.č. členu Národo-
hospodářského Ústavu při České Akademii Věd
a Umění, m.č. členu Vědecké lesnické Společnosti
v Suomi, a t. d. ccc — ccc — ccc — ccc
v uznání jeho vynikajících zásluh, jež si zis-
kal o vysokou školu zemědělskou v Brně
její lesní statek „Masarykův les“, lesnické vý-
zkumnictví, jakož i za činnost vědeckou, li-
terární, pedagogickou, a velké zásluhy o na-
ši lesnickou vědu a praxi vůbec, h o d n o s t
čestného Doktora věd technických,
a všechna práva spojená s touto hodností.

Dáno v Brně dne 21. měsíce listopadu 1947.

Prof. Ing. Josef Proks
t.č. rektor.

Prof. Karel Petráček
t.č. děkan hospodářsk.
odboru.

Prof. Ing. Karel Petráček
t.č. děkan lesnického
odboru.

Prof. Ing. V. Leo Kratochvíl
t.č. promotor.

Rudolf Haša

Plenární profesorský sbor Vysoké školy zemědělské v Brně jednomyslně udělil 31. března 1947 prof. dr. Ing. Rudolfu Hašovi čestný doktorát technických věd za zásluhy o Vysokou školu zemědělskou v Brně, její Školní lesní statek Masarykův les, lesnické výzkumnictví, vědeckou, literární a pedagogickou činnost, lesnickou vědu a praxi. Na vlastní žádost převzal diplom čestného doktora v červnu 1948 bez slavnostní promoce.

Rudolf Haša se narodil 1. dubna 1881 v Kunovicích na Valašsku. Vystudoval Lesnickou fakultu a fakultu Kulturně-technickou na Vysoké škole zemědělské ve Vídni. Na téže škole dosáhl doktorátu technických věd. Aprobował se pro profesuru na vyšších lesnických školách a stal se autorizovaným lesním inženýrem. V následujících letech působil v lesnické praxi a jako profesor na Vyšším lesnickém ústavu v Písku. Po převratu v roce 1919 se stal ředitelem Státní střední lesnické školy v Banské Štiavnici. Současně se zapojil do činnosti lesnického oddělení České vysoké školy technické v Praze.

V roce 1920 byl jmenován profesorem zařizování a oceňování lesů, dendrometrie a užití geodezie v lesnictví a zároveň ředitelem Ústavu lesnické ekonomie na lesnickém odboru VŠZ v Brně. Dlouhodobě se zabýval otázkami reorganizace a restrukturalizace lesnického školství všech stupňů, zejména pak reformou studia na vysokých školách lesnických. Od roku 1922 stál v čele oddělení lesnické ekonomiky Státních výzkumných ústavů lesní produkce v Brně. Podílel se na vypracování koncepce lesního výzkumnictví u nás. Jeho vědecký zájem se obracel k lesnické ekonomii; zkoumal otázky produktivity a rentability v lesním hospodářství a různé metody lesního hospodářského zřízení. Byl členem Československé akademie zemědělské, Masarykovy akademie práce, Moravskoslezské akademie věd přírodních v Brně, Finské vědecké lesnické společnosti a dalších. Přijal rovněž čestné členství řady spolků a klubů.

Rektorem VŠZ v Brně byl v letech 1921–1922, 1939–1945 a 1945–1946. Dvakrát byl zvolen děkanem Lesnické fakulty (v letech 1928–1929 a 1937–1938). Sepsal historii školy a školního lesního statku, která vyšla knižně. Zemřel 12. dubna 1963 ve Vsetíně.

Michail Grigorjevič Čiževskij

Návrh vědecké rady Agronomické fakulty Vysoké školy zemědělské v Brně na udělení čestného doktorátu zemědělských věd profesorovi Michailu Grigorjeviči Čiževskému za jeho vynikající práci v oboru půdoznalství zdůvodnil její děkan prof. Václav Káš. Slavnostní promoce se konala v rámci oslav 40. výročí VŠZ v Brně v sálech brněnského Sokolského stadionu dne 14. května 1959 společně s promoci akademika K. I. Skrjabina.

Doktorand se však pro nemoc nemohl k promoci dostavit, proto mu byl diplom čestného doktora předán diplomatickou cestou.

Michail Grigorjevič Čiževskij se narodil 12. ledna 1896 v Dobruši, v Gomelské oblasti Běloruska. V 1910 vychodil dvouletou závodní školu významné tamější papírny, kde pak pracoval jako dělník. V roce 1915 byl povolán do armády k vojenské službě. Po demobilizaci Rudé armády externě vystudoval střední školu. Nějakou dobu zastával místo učitele obecné školy. V roce 1923 ukončil studia oboru agrochemie a půdoznalství na Timirjazevské zemědělské akademii. Po absolutoriu zůstal na škole jako praktikant na pokusném poli a pak působil jako analytik v půdoznalecké laboratoři akademika V. R. Viljamse. Na jeho katedře se stal asistentem a v roce 1929 byl ustanoven docentem. Od začátku svého působení se účastnil četných půdoznaleckých expedic a delších vědeckých exkurzí, což mu umožnilo se seznámit s přírodními i ekonomickými podmínkami Běloruska. V 1933 byl jmenován profesorem na katedře zemědělství na Moskevském institutu agrochemie a půdoznalství. Současně vedl katedru základní agrotechniky a půdoznalství na Sverdlovově univerzitě v Moskvě. Pracoval rovněž ve Všesvazovém ústavu zemědělských strojů (VISCHOM). Po smrti akademika Viljamse se v roce 1939 stal vedoucím katedry půdoznalství a ředitelem půdně agronomické stanice, kterou pomáhal vybudovat. Roku 1940 byl zvolen členem korespondentem Běloruské akademie věd, o deset let později získal vědeckou hodnost doktora zemědělských věd. V roce 1960 se stal profesorem obecného zemědělství na Timirjazevské zemědělské akademii. Na počátku své vědecké dráhy se věnoval zejména studiu fyzikálně-chemických vlastností a fyziky půd. Pozornost vyvolal jeho objev týkající se schopnosti některých půd chemicky poutat anionty, tvořící v půdě těžko rozpustné sloučeniny. Rozpracoval problémy spojené s metodami kultivace lehkých písčitých půd a úlohou organických hmot při zvýšení úrodnosti půdy. V Institutu socialistického zemědělství Běloruské SSR vědecky garantoval projekty týkající se teoretického zdůvodnění zpracování hlavních druhů zemědělských půd. Napsal více než 60 původních vědeckých prací, včetně monografií. Vychoval řadu vědeckých pracovníků doma i v zahraničí. Za svou vynikající práci obdržel četná ocenění. Byl nositelem medaile „Za statečnost ve Velké vlastenecké válce“. Zemřel 28. září 1964.

Konstantin Ivanovič Skrjabin

Na návrh děkana doc. MVDr. Evžena Novotného vědecká rada Veterinární fakulty Vysoké školy zemědělské v Brně jednomyslně schválila udělení čestného doktorátu veterinárních věd akademiku Konstantinu Ivanoviči Skrjabinovi za jeho celoživotní práci v oboru cizopasných červů. Slavnostní promoce se konala v rámci oslav 40. výročí VŠZ v Brně v sálech Sokolského stadionu dne 14. května 1959.

Konstantin Ivanovič Skrjabin se narodil podle juliánského kalendáře 25. listopadu (7. prosince) 1878 v Sankt Petěrburgu (Petrohrad). Po ukončení reálky vystudoval v roce 1905 Jurjevský veterinární institut, slavnou Academie Gustaviana (nyní Tartu, Estonsko). Dalších 5 let pracoval jako obvodní veterinární lékař v Kazachstánu. V letech 1911–1914 absolvoval vědecké stáže nejen v Ústřední veterinární laboratoři v rodném městě, ale i v laboratořích evropských parazitologů. Po návratu do vlasti v roce 1917 se stal spolupracovníkem petrohradské Ústřední veterinární laboratoře. V dobách občanské války zahájil diagnostiku a studium helmintofauny Ruska. V roce 1916 na své alma mater bleskově obhájil disertaci. Založil sovětskou helmintologickou školu. Stal se profesorem a vedoucím první katedry parazitologie v Donském veterinárním institutu v Novočerkassku. V letech 1920–1960 stál v čele tří helmintologických pracovišť. Vedl katedru parazitologie v Moskevském veterinárním institutu, byl vedoucím helmintologického oddělení Tropickeho institutu a ředitelem v Helmintologické laboratoři Akademie věd SSSR. Vědecky se zaměřil na morfologii, fylogenezi, systematiku a epidemiologii parazitických červů. Studoval cizopasně hlísty u člověka a hospodářských zvířat, boj proti nim a chorobám, které způsobují. Zasloužil se o interdisciplinární spolupráci biologie, medicíny a veterinárního lékařství. Za jeho vedení, částečně i za jeho účasti bylo uskutečněno na 300 expedic na území SSSR. Určil a popsal na 200 nových druhů červů. Byl autorem více než 700 původních vědeckých prací, učebnic a metodik. V roce 1931, v době Stalinova kultu osobnosti, byl krátce zatčen za sabotáž v procesu se „škůdcovskou organizací mikrobiologů“. Byl naštěstí omilostněn a vrátil se na původní pracoviště. Byl jmenován akademikem Akademie věd SSSR, Všesvazové akademie zemědělských věd, zahraničním členem Československé akademie věd i Československé akademie zemědělských věd. Akademik Skrjabin se stal čestným členem řady zahraničních akademií (např. Francie) i společností (USA, Velká Británie, Belgie, Indie). Byl držitelem mnoha vyznamenání ve své vlasti i v cizině. Angažoval se i politicky a byl zvolen poslancem Nejvyššího sovětu SSSR. V roce 1973 po něm byla v Moskvě pojmenována Ulice akademika Skrjabina. Zemřel 17. října 1972 v Moskvě.

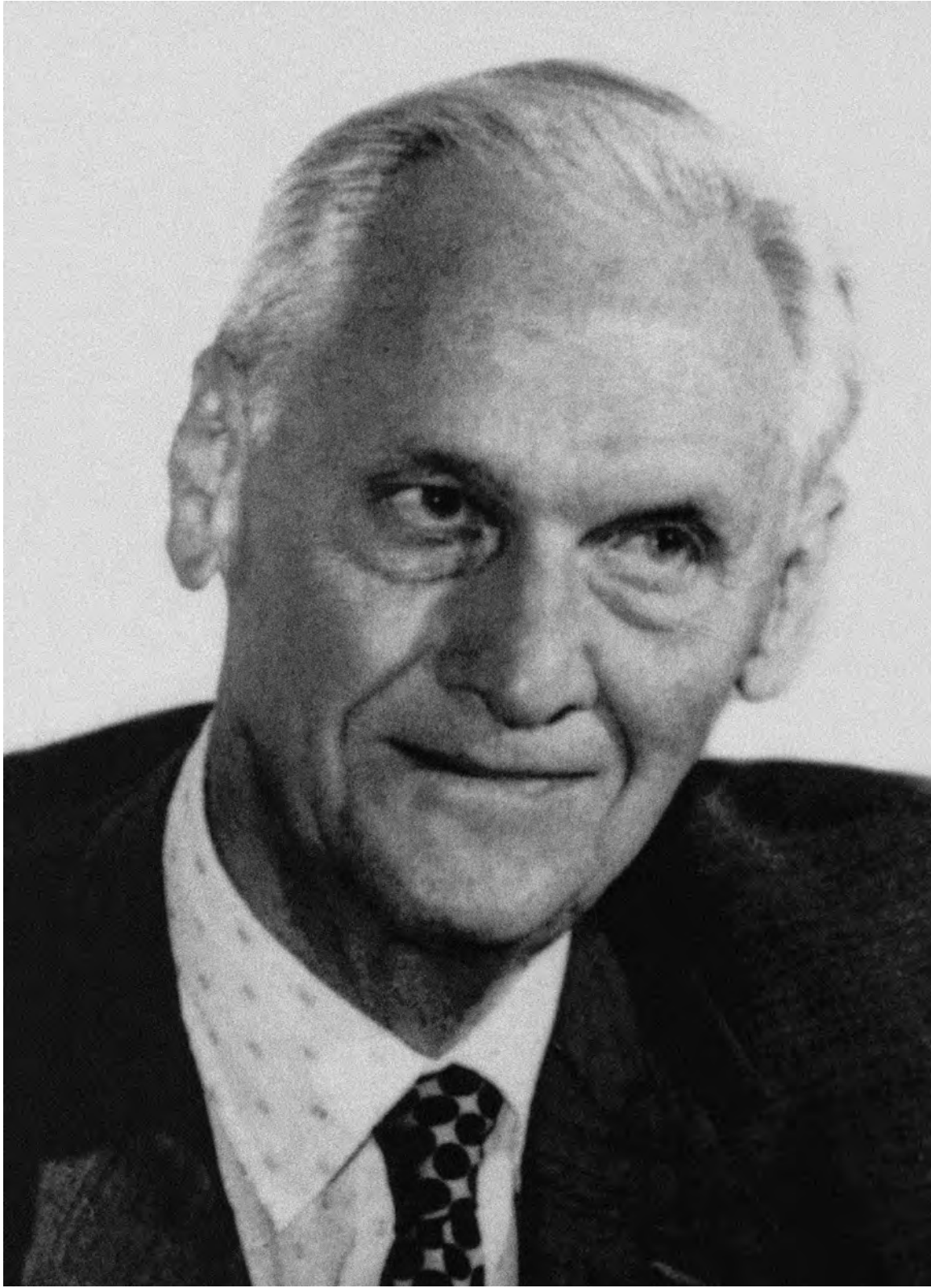
Nikolaj Vasiljevič Cicin

Pod patronátem vlády ČSSR, mezinárodních organizací UNESCO, Mezinárodní unie biologických věd (IUBS) a předních československých vědeckých pracovišť organizovala Československá akademie věd (ČSAV) oslavy 100. výročí zveřejnění Mendelových zákonů dědičnosti.

V rámci slavnostního vzpomínkového brněnského Mendelova sympozia udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 akademiku Nikolaji Vasiljeviči Cicinovi čestný doktorát zemědělsko-lesnických věd za celoživotní dílo v oboru genetiky rostlin. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Nikolaj Vasiljevič Cicin se narodil 18. prosince 1898 v Saratově (Povolží). V roce 1927 vystudoval směr šlechtění rostlin na Vysoké škole zemědělské v Saratově. Poté postupně zastával ředitelská místa v různých obilnářských vědecko-výzkumných ústavech. Od roku 1945 byl ředitelem Hlavní botanické zahrady Akademie věd SSSR. Až do napadení Sovětského svazu nacistickým Německem v roce 1941 řídil Všesvazovou zemědělskou výstavu v Moskvě. V letech 1940–1957 vedl Laboratoř hybridizace Akademie věd. Byl světově známým a uznávaným odborníkem v oboru vzdálené hybridizace rostlin. Významných výsledků docílil zejména při teoretickém výzkumu vzdáleného křížení kulturních rostlin s planě rostoucími. Jeho vědecká kariéra začala v sovchozu „Gigant“ v Rostovské oblasti. Tam poprvé při pěstování nové ideální pšenice použil její křížení s pýrem. Byl autorem mnoha nových druhů, poddruhů a variet (např. variety pšenice obecné s větvenými klasy). Dále se zabýval roubováním jednoletých rostlin i zeleniny na dřeviny. Naše vědecká komunita jej znala ještě z doby před 2. světovou válkou z přednášek, projevů a publikací. Ihned po osvobození v roce 1945 navštívil Československo a seznámil naši veřejnost s výsledky své vědecké práce i s praktickou aplikací genetiky v rostlinné výrobě. Na svém kontu měl více než 700 vědeckých prací, počítaje v to knihy a brožury z oblasti botaniky, genetiky a šlechtění.

Byl členem vědeckých společností, např. Všesvazové společnosti genetiků N. I. Vavilova. Byl viceprezidentem Všesvazové akademie zemědělských věd, čestným členem ČSAV a Rumunské akademie věd. Angažoval se ve prospěch světového míru a mezinárodní spolupráce jako prezident a viceprezident Sovětsko-indické společnosti pro spolupráci a kulturní vztahy a Sovětského výboru obránců míru. Byl politicky činný jako poslanec Nejvyššího sovětu SSSR. Akademik Skrjabin byl nositelem řady vysokých státních vyznamenání, také francouzského řádu „Za zásluhy v oblasti zemědělství“. Zemřel 17. července 1980 v Moskvě.

Artur Horn

U příležitosti 100. výročí zveřejnění Mendelova díla v rámci Mendelova symposia udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 profesorovi Arturu Hornovi čestný doktorát zemědělsko-lesnických věd za vynikající práci na úseku plemenářské biologie a genetiky. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Artur Horn se narodil 24. března 1911 v Káhiře. Z Egypta se přestěhoval s rodiči do Švýcarska a nakonec do Maďarska. Po maturitě na německém luteránském gymnáziu Fasori v Budapešti vystudoval v roce 1934 Zemědělskou a veterinární fakultu Univerzity technických věd M. Kirze Náдора v Budapešti. O rok později získal doktorát. Podnikl studijní cesty a přednášel v řadě evropských zemí i v USA. V roce 1943 se habilitoval na své alma mater z oboru aplikované genetiky při šlechtění zvířat. O čtyři roky později se stal řádným profesorem, vedoucím katedry šlechtění zvířat a děkanem na Maďarské univerzitě zemědělských věd v Keszthely, která se přestěhovala do Gödöllő. V první polovině 50. let 20. století získal titul kandidáta věd, za dva roky pak dosáhl doktorátu věd. V roce 1955 publikoval monografii „Obecná zootechnika“, která se dodnes používá jako učebnice i jako příručka pro praxi. Po Maďarském povstání v roce 1956 musel z politických důvodů z univerzity odejít. Od roku 1957 pracoval ve Výzkumném ústavu chovu zvířat v Budapešti. Tam vytvořil pracovní skupinu, která si dala jméno „Jersey Club“, neboť se zabývala pokusným křížením maďarského strakatého skotu s plemenem jersey. V roce 1961 byl pozván do Československa, kde působil jako expert pro otázky plemenitby a genetiky. Jeho zásluhou byl u nás propracován nový vědecký postup křížení skotu. Ve spolupráci s prof. Vladimírem Koželuhou z VŠZ v Brně a kolektivem autorů z Maďarska, ČSSR a Polska vydal publikaci „Zkušenosti z plemenářské práce a chovu skotu“, která byla přeložena do řady jazyků. Od roku 1963 až do odchodu do penze působil na Ústavu chovu zvířat a genetiky na Veterinární univerzitě v Budapešti.

Byl respektovanou vědeckou kapacitou v řadě zemí a předsedou řady mezinárodních vědeckých společností. Jako expert FAO pobýval na prestižních univerzitách v USA, Indii, Irsku i na Kubě. Byl řádným členem Maďarské akademie věd, čestným členem University v Halle-Wittenbergu, členem korespondentem Královské belgické akademie lékařů. Maďarská asociace chovatelů zvířat uděluje od roku 2000 vynikajícím chovatelům Hornovu cenu. Zemřel 24. listopadu 2003 v Budapešti.

Frederick Bruce Hutt

U příležitosti 100. výročí zveřejnění Mendelova díla a brněnského pamětního Mendelova symposia udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 profesoru Fredericku Bruce Huttovi čestný doktorát zemědělsko-lesnických věd za celoživotní dílo v oboru genetiky. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Frederick Bruce Hutt se narodil 20. srpna 1897 v městě Guelph v provincii Ontario v Kanadě. V roce 1923 se stal bakalářem na Vysoké škole zemědělské ve svém rodném městě. Magisterský titul z genetiky pak získal na Wisconsinské univerzitě. Druhý magisterský titul ze zoologie mu byl udělen v roce 1927 na Manitobské univerzitě, kde začal přednášet chov zvířat. Prostudování knihy „Genetika živočichů“ jej dovedlo do skotského Edinburghu, kde pracoval pod vedením jejího autora prof. F. A. Eleyho Crewa. Tam také získal doktorát. V roce 1931 se vrátil do Kanady a tři roky působil jako profesor drůbeže a genetiky na Minnesotské univerzitě. Následujícího roku se stal nejmladším prezidentem Drůbežnické vědecké asociace. V roce 1934 odešel na Cornellovu univerzitu, kde působil jako profesor a vedoucí Ústavu drůbežnictví. Následujících pět let byl prozatímním vedoucím Ústavu zoologie. V roce 1955 se vrátil jako profesor na Ústav drůbežnictví a pokračoval v pedagogické i vědecké činnosti. Dvacet let vedl základní kurzy genetiky pro studenty veterinární medicíny na Vysoké škole veterinární, kde působil jako profesor genetiky živočichů. V roce 1965 odešel do důchodu jako emeritní profesor. Zdůrazňoval společný zájem zootechniky a veterinární medicíny v oblasti genetiky rezistence chorob hospodářských zvířat. Řešil řadu problémů souvisejících s jejich reprodukcí. Jako první razil cestu komplexnějšího hodnocení užitekosti a zdravotního stavu hospodářských zvířat. Od roku 1928 publikoval na 250 vědeckých prací. Jeho knihy byly překládány do mnoha jazyků. Nebyl jen teoretikem, ve známost vešel také jako expert šlechtitelských podniků, a to nejen v USA, ale i ve Velké Británii. Již v roce 1939 obdržel čestný doktorát na Edinburské univerzitě. Byl zvolen čestným členem Královské společnosti Edinburgh. Byl rovněž jmenován čestným členem Americké drůbežnické společnosti a čestným členem Mezinárodní drůbežnické společnosti. Zemřel 6. září 1991, krátce po svých 94. narozeninách.

Arne Müntzing

V rámci pamětního Mendelova symposia organizovaného v Brně ke 100. výročí zveřejnění Mendelova díla udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 profesorovi Dr. Arne Müntzingovi čestný doktorát zemědělsko-lesnických věd za práce, které věnoval poznání problému polyploidie a cytogenetiky řady rostlin. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Arne Müntzing se narodil 3. března 1902 v Göteborgu, druhém největším městě Švédska. V roce 1929 dokončil Univerzitu v Lundu, kde o tři roky později získal hodnost doktora filozofie. Od roku 1925 byl postupně asistentem, docentem a profesorem na Institutu genetiky v Lundu. Od roku 1938 zároveň zastával funkci ředitele zmíněného institutu a nesl akademickou hodnost profesora. Již jako docent přednášel ve 30. letech 20. století o pěstování rostlin na Stanici pro šlechtění cukrovky v Hilleshögu. Současně vedl cytogenetické oddělení Výzkumného ústavu pro šlechtění rostlin ve Svalövu. Od 30. let 20. století experimentoval s polyploidními formami žita, červeného jetele, kapusty, krmné řepy, řepky a jiných plodin. Plodiny zkoumal z hlediska cytoembryologie nebo karyologie. Byl autorem více než 150 vědeckých prací. Nejznámější z nich byla „Genetika: obecná a aplikovaná“, kterou vydal v roce 1953 a jež byla přeložena do všech hlavních světových jazyků. Po odchodu do důchodu se věnoval vědeckému zobecnění svých poznatků z výzkumu, např. genetickým signálům v evoluční genetice.

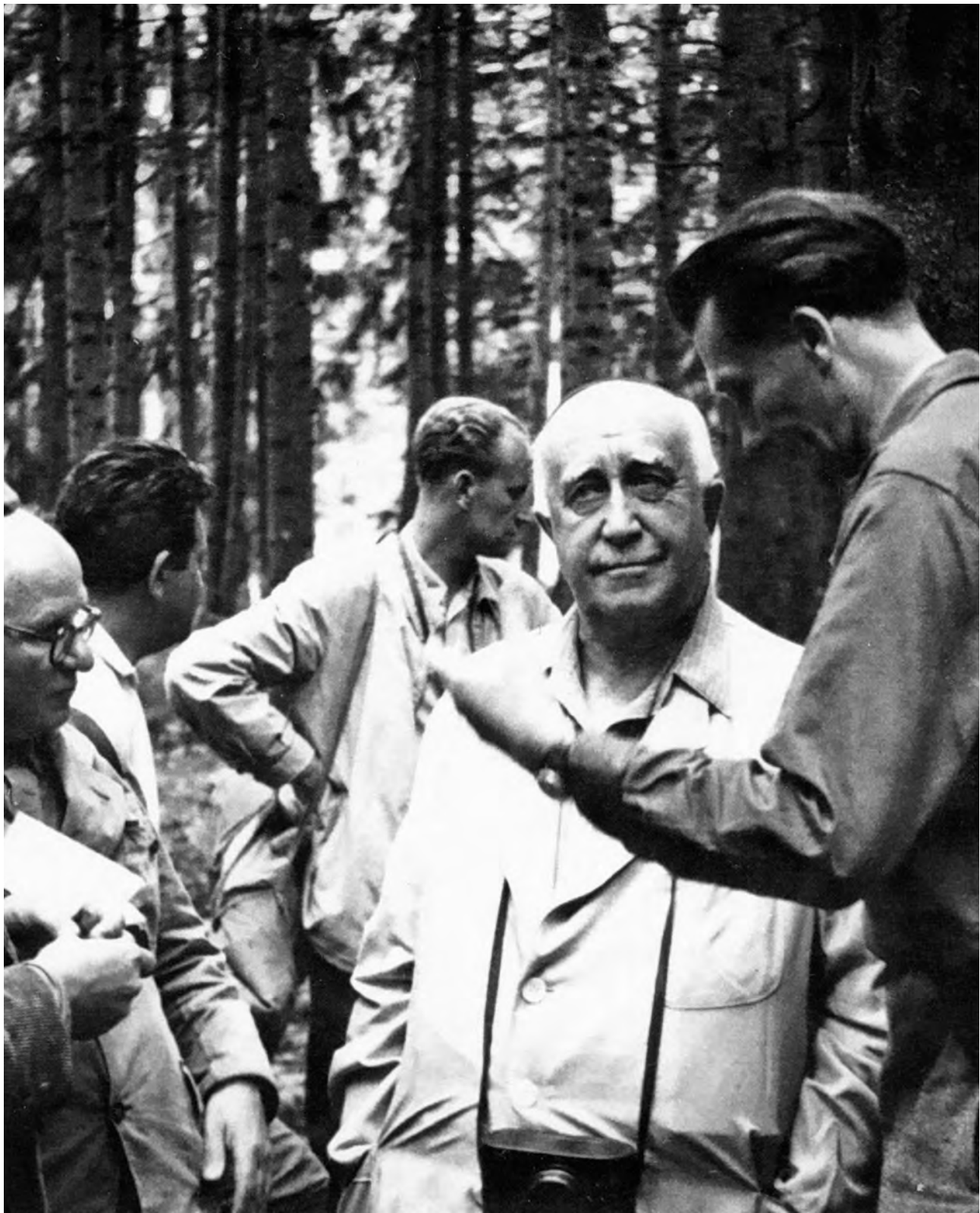
Zastával celou řadu funkcí ve švédských a zahraničních vědeckých institucích. Celosvětově proslul svou aktivní účastí na vědeckých, genetických, biologických a zemědělských kongresech. Absolvoval studijní cesty do všech světadílů. V souvislosti s výzkumem pěstování kakaovníku pobýval i v Ekvádoru a dalších zemích Latinské Ameriky. Přednášel genetiku a botaniku v USA, Kanadě, Japonsku a ve všech evropských zemích. Byl vydavatelem známého časopisu Hereditas, který vycházel díky Mendelově společnosti v Lundu a Skandinávské asociaci genetiků. V 30. letech 20. století pracoval jako sekretář a později i prezident Mendelovy společnosti, Genetické společnosti Japonska, Botanické společnosti v Edinburghu a dalších. Byl členem Královské švédské akademie věd, Dánské akademie věd a německé Leopoldine Akademie. Aktivní byl také ve švédských přírodovědeckých a zemědělských společnostech. Arne Müntzing miloval vážnou hudbu a svět kolem ní. V letech 1948–1954 byl v Lundu prezidentem Komorní hudební společnosti a Společnosti pro symfonický orchestr. Zemřel 7. ledna 1984 v Lundu.

Eduard Sørensen

V rámci pamětního Mendelova symposia organizovaného v Brně k 100. výročí zveřejnění Mendelova díla udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 profesoru Eduardu Sørensenovi čestný doktorát veterinárních věd za celoživotní dílo rozvoje inseminace skotu v řadě zemí, mezi nimi i v Československu, s cílem využívat účinně dědičných vlastností plemenů pro zvyšování užitkovosti potomstva. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Eduard Sørensen se narodil 26. srpna 1898 ve Flensburgu (dán. Flensborg) nedaleko dánských hranic, v německé spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko. Krátce poté, co ukončil reálnou školu v rodném městě, vypukla 1. světová válka a on narukoval do německé armády. Po repatriaci pracoval několik let v zemědělství a potom studoval na veterinární a zemědělské fakultě. Dále pokračoval ve studiu na Královské veterinární a zemědělské univerzitě v Kodani, kterou dokončil v roce 1927. Věnoval se anatomii velkých zvířat a embryologii a byl jmenován profesorem normální anatomie. Po studiích v Anglii a Itálii se zabýval chovatelskou schopností býků a v experimentální laboratoři veterinární a zemědělské univerzity prováděl rozsáhlé pokusy s přenosem spermatu speciálními způsoby. Vědecky se dále zaměřil na prohloubení a praktické uplatnění poznatků v genetice hospodářských zvířat, zejména skotu, a na jejich využití při zušlechťování a umělé inseminaci. Jeho zásluhou se umělá inseminace stala úspěšnou metodou rychlého zušlechťování chovů. Genetický výzkum hospodářských zvířat a jeho aplikace v živočišné výrobě se výrazně urychlily. Profesor Eduard Sørensen výrazně přispěl k organizaci a budování umělé inseminace skotu u nás v jeho začátcích v letech 1947–1948, když jej UNRRA (Správa Spojených národů pro pomoc a obnovu organizující poválečnou humanitární pomoc) poslala do Polska a Československa. Pořádal přednášky, instruktáže a konzultace. Návštěvu v Československu opakoval v roce 1961. Řada našich vědeckých a odborných pracovníků mohla jeho zásluhou studovat v Dánsku otázky plemenitby a jejich metod i aplikaci genetiky při zvyšování užitkovosti zvířat. V šedesátých letech 20. století se vrátil k anatomii a publikoval práce týkající se anatomické terminologie. Zemřel 8. června 1972 v Kodani.

Vladimir Nikolajevič Sukačev

U příležitosti 100. výročí zveřejnění Mendelova díla v rámci Mendelova sympozia udělila Vysoká škola zemědělská v Brně dne 7. srpna 1965 profesoru Vladimíru Nikolajeviči Sukačevovi čestný doktorát zemědělsko-lesnických věd za vynikající práci. Návrh byl schválen vědeckou radou školy dne 23. března 1965.

Vladimir Nikolajevič Sukačev se narodil 7. června 1880 v Alexandrovce v Charkovské oblasti na Ukrajině. Po ukončení charkovské reálky v roce 1898 odešel studovat Petrohradský lesnický institut. Po absolutoriu v roce 1902 byl ustanoven asistentem katedry botaniky u významného prof. I. P. Borodina. V roce 1919 založil katedru dendrologie a systematiky rostlin. Tou dobou se zúčastnil řady expedic v Jakutsku, Zabajkalsku a Severním Uralu. Působil jako botanik v Muzeu akademie věd, později se stal profesorem systematiky a zeměpisu rostlin. Po napadení SSSR nacistickým Německem v roce 1941 byl evakuován na Ural a ve Sverdlovsku (dnes Jekatěrinburg) vedl na Uralském lesnicko-technickém institutu katedru biologických věd. V roce 1944 přesídlil do Moskvy, kde byl jmenován profesorem na Moskevském lesnicko-technickém institutu. Čtyři roky poté mu byla nabídnuta profesura na Moskevské univerzitě, kde vedl katedru botanické geografie. Byl zakladatelem ruské lesnické typologie, zabýval se biocenologií, dendrologií, lesnickou geobotanikou, paleontologií – zejména čtvrtohorami. Aktivně se angažoval v ochraně přírody a krajiny, jak v tisku, tak aktivní účastí ve Stálé komisi ochrany přírody při Ruské zeměpisné společnosti a na dalších místech. Byl jedním z prvních, kteří poukázali na havarijní stav Bajkalu. V roce 1955 se připojil ke skupině sovětských vědců a podepsal tzv. Dopis tří set, jenž obsahoval kritiku poměrů v sovětské biologii a zejména její deformace pod vlivem pavědeckých názorů propagovaných T. D. Lysenkem. V rámci Akademie věd SSSR vedl postupně Institut lesa, Laboratoř lesních věd a Laboratoř geobiocenologie při Botanickém institutu. Byl členem i prezidentem odborných společností ve své vlasti (Všeruská botanická společnost, Ruská paleontologická společnost) i členem korespondentem zahraničních akademií (Polská akademie věd, Československá akademie zemědělská). Zemřel 9. února 1967 v Moskvě ve věku 86 let.

František Bílek

Při příležitosti oslav 155. výročí zemědělského učení v Brně a 80. výročí jeho narození vědecká rada Vysoké školy zemědělská v Brně schválila 7. září 1966 návrh děkana agronomické fakulty prof. Františka Šebely na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. MVDr. Františku Bílkovi, DrSc. Diplom čestného doktora převzal 17. listopadu 1966 v aule vysoké školy.

František Bílek se narodil 16. prosince 1885 ve Slaném na Kladensku. Po maturitě na pražském gymnáziu se zapsal na Filozofickou fakultu v Praze, kterou ukončil doktorátem filozofie v roce 1908. Rok studoval jako mimořádný posluchač zemědělský odbor České vysoké školy technické v Praze. Během studia pracoval v Ústavu zoologie a srovnávací anatomie. Získal učitelskou aprobaci a v letech 1909–1915 vyučoval přírodopis na pražských středních školách. Současně studoval různá zootechnická témata, zejména nauku o rasách v zootechnickém a zvěrolékařském ústavu na české technice v Praze. Poté hospitoval na Zootechnickém ústavu na VŠZ ve Vídni. V červenci 1917 se habilitoval na soukromého docenta nauky o rasách a fylogonii hospodářských zvířat. V roce 1919 byl jmenován mimořádným a o tři roky později řádným profesorem na Vysoké škole zemědělského a lesního inženýrství při ČVUT v Praze, později na VŠZ v Praze. K doplnění biologických znalostí vystudoval rovněž Lékařskou fakultu Karlovy univerzity a v roce 1924 byl promován doktorem všeobecného lékařství. Působil na nově zřízené II. české gynekologicko-porodnické klinice. Od roku 1920 byl přednostou Státního ústavu pro plemennou biologii. Později vedl Výzkumnou stanici pro chov koní ve Slatiňanech, kde založil světově proslulé Hipologické muzeum. V něm shromáždil mnoho knih, vědeckých exponátů i uměleckých děl s tematikou koní. Ve svých vědeckých výzkumech se zaměřil na vznik, původ a vývoj hospodářských zvířat, jejich plemena a plemenitbu, chov a regeneraci mizejících plemen hospodářských zvířat. Zasloužil se o prošlechtění české husy, šumavské ovce, o regeneraci červínek a přeštického prasete. Jeho největší láskou byli koně a na jejich problematiku se nejvíce zaměřil. Regeneroval plemeno starokladrubských vraníků a koně Převalského. Jeho přínos spočívá v pojetí zootechniky jako komplexního oboru. Byl světově uznávaným zootechnikem a genetikem, vynikajícím pedagogem a autorem mnoha publikací. Jeho dvoudílná „Obecná zootechnika“ je dosud mezinárodně ceněným dílem. Profesor Bílek byl členem Československé akademie zemědělských věd. Vynikal bohatými znalostmi kultury, historie a písemnictví, měl vřelý vztah k přírodě a hudbě. Zemřel 29. března 1972 v Praze.

Rudolf Dostál

Při příležitosti oslav 155. výročí zemědělského učení v Brně schválila vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně 7. září 1966 návrh na udělení čestného doktorátu veterinárních věd prof. PhDr. Rudolfu Dostálovi, DrSc. Diplom čestného doktora převzal 17. listopadu 1966 v aule vysoké školy.

Rudolf Dostál se narodil 28. března 1885 v Prorubech u Potštejna (dnes Proruby) v okrese Rychnov nad Kněžnou. Gymnázium studoval v Hradci Králové, Praze a Rychnově nad Kněžnou, kde v roce 1903 maturoval. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze studoval přírodopis, matematiku a fyziku. Vědecky pracoval pod vedením prof. Bohumila Němce v Ústavu pro anatomii a fyziologii rostlin a v roce 1908 dosáhl doktorátu z filozofie. O rok později složil i státní zkoušky z přírodopisu v kombinaci s matematikou a fyzikou a získal učitelskou aprobaci pro střední školy. Na pražských reálkách a reálných gymnáziích v Praze a Třeboni působil jako profesor. V roce 1919 se vrátil do Prahy, úspěšně se habilitoval z oboru fyziologie rostlin a potom jako soukromý docent přešel do Brna. Na nově zřízené VŠZ v Brně byl jmenován honorovaným docentem anatomie a fyziologie rostlin. Současně byl na Vysoké škole zvěrolékařské v Brně pověřen budováním botanického ústavu a botanické zahrady a konáním přednášek a cvičení z všeobecné a speciální botaniky. Na této vysoké škole byl v roce 1921 jmenován mimořádným, o šest let později řádným profesorem botaniky a zastával rektorskou funkci. V roce 1933 přešel zpět na VŠZ v Brně, kde přednášel botaniku všeobecnou a bakteriologii, vedl botanický ústav, spravoval botanickou zahradu a vědecky pracoval. O rok později byl jmenován řádným profesorem všeobecné a systematické botaniky. Za války pokračoval ve vědecké práci v otevřeném botanickém ústavu. Po osvobození obnovil válkou poničený ústav a kromě všeobecné botaniky pro zemědělce a lesníky přednášel speciální botaniku zemědělskou a bakteriologii. V roce 1955 získal hodnost doktora biologických věd. V letech 1965–1970 působil na agronomické fakultě jako profesor-konzultant. Byl zakladatelem české experimentální morfologie rostlin a spoluzakladatel nauky o růstových hormonech v celosvětovém měřítku. Jeho experimentálně morfologické dílo čítá 129 titulů rozsáhlých vědeckých pojednání, monografií a knih. Byl členem domácích i zahraničních vědeckých společností, např. Československé akademie zemědělských věd a Německé botanické společnosti v Berlíně. Životní příběh profesora Rudolfa Dostála mistrně popsal jeho žák prof. Jiří Šebánek v monografii „Harmonie v rostlinách“. Rudolf Dostál zemřel 27. srpna 1973 v Brně ve věku 88 let.

Ivan Stěpanovič Melechov

Při příležitosti oslav 155. výročí zemědělského učení v Brně vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila 7. září 1966 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ivanu Stěpanoviči Melechovovi. Diplom čestného doktora převzal 17. listopadu 1966 v aule vysoké školy.

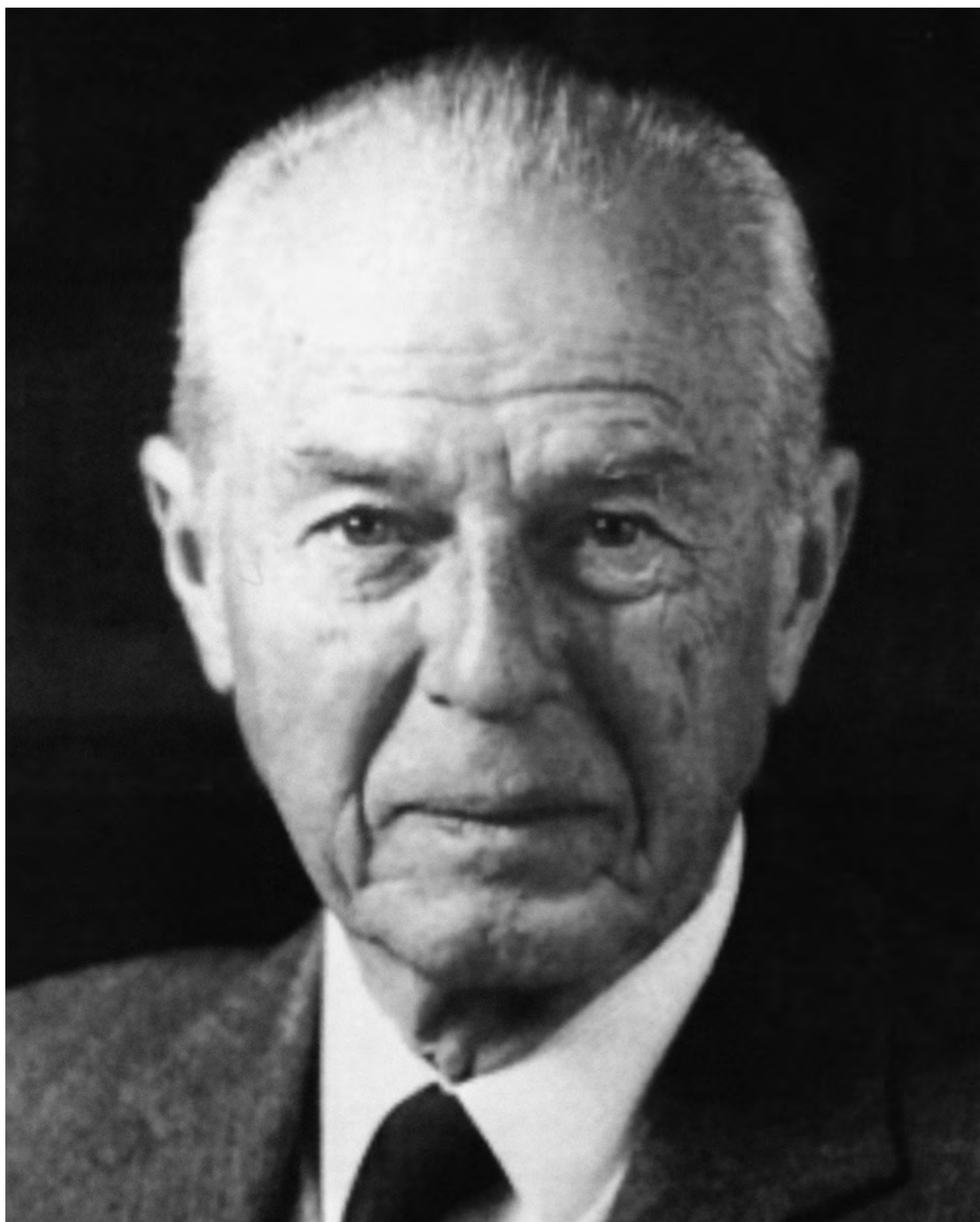
Ivan Stěpanovič Melechov se narodil 15. září 1905 ve vesničce Žarovicha u Archangelska, na severozápadě carského Ruska. Diplom lesního inženýra získal v roce 1930 na Leningradské lesnické akademii S. M. Kirova (dnes Sankt-Petěrburská státní univerzita lesního hospodářství). Odešel do Archangelského lesnicko-technického institutu, kde založil katedru lesnictví, stal se docentem, profesorem, doktorem věd a děkanem. Současně od třicátých let byl ředitelem vědeckých expedic pro výzkum lesů evropského severu, organizované Akademií věd SSSR. Začátkem 50. let se vrátil do leningradské akademie a byl jmenován vedoucím katedry obecného lesnictví. V letech 1958–1962 se stal prvním ředitelem Ústavu lesa a lesní chemie Akademie věd SSSR. V polovině 60. let byl místopředsedou Státního výboru lesního průmyslu, celulózy, papírenského a dřevozpracujícího průmyslu a lesního hospodářství při Státním plánovacím výboru SSSR. Současně vedl katedru lesnictví v Moskevském lesnicko-technickém ústavu. V letech 1965–1971 byl akademikem a tajemníkem Oddělení lesnictví a agromeliorací Všesvazové akademie zemědělských věd V. I. Lenina (VASCHNIL). Vědecky se profiloval v lesnických problémech tajgy a lesů evropského severu Ruska. Zabýval se studiem dřevin jehličnatých odrůd v návaznosti na obnovení a zvýšení produktivnosti lesa. Rozpracoval učení o dynamické lesní typologii na biogeocenologické úrovni. V okruhu jeho zájmů najdeme i problémy lesnické pyrologie, učení o povaze lesních požárů. Jako první vypracoval typologii kácení, která byla citována v sovětské i zahraniční literatuře. Odborníci i laická veřejnost jej znali i jako historika lesní vědy a lesního hospodářství. Byl autorem více než 300 vědeckých prací včetně učebnic. Byl světově proslulým vědcem, účastnil se mnoha mezinárodních lesnických kongresů, sympozií a konferencí. Byl členem řady vědeckých společností, např. Finska, Švédska, SSSR. Za svou práci získal mnohá vyznamenání a ocenění. Na domě v Archangelsku, kde žil, se nachází jeho pamětní deska. V regionu se konají tradiční vědecká Melechovská čtení. Angažoval se i veřejně; byl poslancem Nejvyššího sovětu SSSR. Zemřel 6. prosince 1994 v Moskvě v 89 letech.

Václav Novák

U příležitosti oslav 155. výročí zemědělského učení v Brně vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně 7. září 1966 schválila návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Václavu Novákovi, DrSc. Diplom čestného doktora převzal 17. listopadu 1966 v aule vysoké školy.

Václav Novák se narodil 14. února 1888 v Dřenicích na Chrudimsku. Po maturitě na vyšší reálce v Pardubicích vystudoval v roce 1910 zemědělské inženýrství na České vysoké škole technické v Praze. Zůstal na technice a stal se asistentem prof. Julia Stoklasy na hospodářsko-fyziologické stanici, poté byl asistentem při stolici půdoznalství, meteorologie a klimatologie. Byl rovněž promován doktorem technických věd. Současně suploval klimatologii a nástin nauky o zemědělství. V roce 1921 se habilitoval z pedologie, kterou přednášel, a vedl pedologická cvičení. V letech 1922–1939 působil ve funkci přednosta Půdoznalecké a agrometeorologické sekce Zemského výzkumného ústavu zemědělského v Brně. Od akademického roku 1922–1923 současně na brněnské VŠZ suploval meteorologii a klimatologii. V roce 1926 byl tamtéž jmenován mimořádným a o sedm let později řádným profesorem pedologie, meteorologie a klimatologie. Stál v čele stejnojmenného ústavu, který byl během války otevřen pro výzkumnou práci. V roce 1956 mu byl udělen titul doktora zemědělských věd. Zabýval se fyzikou, mechanikou a genetikou půd, zavedl soustavné půdoznalecké a agrometeorologické mapování. Sestavil první mapu půdních typů ČSR. Prováděl geonomický, geologický, petrografický a bioklimatologický průzkum republiky. Založil systém kartografie půd Evropy. Byl autorem první fenologické mapy ČSR pro zemědělské účely a dal popud k vydávání prvních fenologických ročenek. Na Moravě založil síť agrometeorologických stanic, které byly vybudovány také na VŠZ v Brně a na školním statku v Žabčicích. Byl členem řady vědeckých společností u nás i v cizině (např. se stal čestným členem Mezinárodní společnosti půdoznalecké v Paříži nebo místopředsedou Světové biometeorologické společnosti v Leydenu). Prof. Václav Novák byl předsedou Československé akademie zemědělské a Svazu výzkumných ústavů zemědělských. Napsal na 242 původních prací a přes 700 dílčích příspěvků. Třikrát byl zvolen rektorem (1934–1935, 1938–1939, 1949–1950). Dvakrát byl zvolen děkanem hospodářského odboru VŠZ v Brně (1928–1929, 1933–1934). Zemřel 31. března 1967 v Brně.

William Ian Beardmore Beveridge

U příležitosti oslav 155. výročí zemědělského učení v Brně vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila 7. září 1966 návrh děkana veterinární fakulty prof. Bedřicha Klimeše na udělení čestného doktorátu veterinárních věd prof. MVDr. M. A. Williamu Ianu Beardmoru Beveridgovi, dr. h. c. Slavnostní promoce se však osobně nezúčastnil a jemu určený diplom čestného doktora je uložen v archivním depozitáři univerzity.

William Ian Beardmore Beveridge se narodil 23. dubna 1908 v Junee v australském spolkovém státu Nový Jižní Wales. Po maturitě na anglikánské střední škole Cranbrook School v Sydney se zapsal v roce 1926 na tamější univerzitu. O pět let později získal titul bakaláře veterinárních věd. Vrátil se k farmaření na rodinnou farmu v Billabongu. Souběžně napsal první vědecký spis „Romantika vědeckého objevu“, za který v roce 1931 získal školní cenu a s ní i možnost pracovat v McMasterově veterinární laboratoři (McMaster Animal Health Laboratory) v Sydney. Spolupracoval také mnoho let s australskou vědecko-výzkumnou agenturou CSIRO, kde se zaměřil na výzkum nemocí ovcí. V letech 1938–1939 získal stipendium Commonwealth Fund a jako vědecký pracovník působil v Rockefellerově institutu v Princetonu, kde se zabýval virem prasečí chřipky. Společně s americkým virologem Richardem Shopeem prokázali, že tento virus je sérologicky identický s látkou, která způsobila pandemii španělské chřipky v letech 1918–1919. Vrátil se do Austrálie a v letech 1941–1945 byl výzkumným pracovníkem v oboru virologie v nejstarším australském biochemickém centru Walter & Eliza Hall Institute for Medical Research v Melbourne. V následujících dvou letech externě spolupracoval s Pasteurovým ústavem v Paříži. V roce 1945 se přemístil do sérologických laboratoří, kde se podílel na vývoji a výrobě vakcíny proti chřipce. V roce 1947 byl jmenován profesorem veterinární patologie na Univerzitě v Cambridgi, kde se mu podařilo vytvořit prosperující centrum výuky a výzkumu. Zaměřil se na výzkum pneumonie u prasat a chřipky u koní. Mezinárodní uznání získal spoluprací s Martinem Kaplanem, vedoucím odboru Veřejného veterinářství Světové organizace pro zdraví zvířat při WHO. Spolu rozvinuli a stanovili mezinárodní nomenklaturu a klasifikaci rakoviny u domácích zvířat, kterou publikovali v letech 1974–1976 v bulletinech WHO. Současně byl externím profesorem na Ohijské státní univerzitě. V roce 1950 vyšla jeho kniha „Umění vědeckého výzkumu“, která vzbudila ve vědeckých kruzích velký ohlas a dočkala se mnoha vydání. V roce 1975 odešel do penze a o čtyři roky později se vrátil do Austrálie. Zabýval se psaním knih na nejrůznější veterinární témata, zajímal se především o infekční nemoci a virová onemocnění. I ve vysokém věku přednášel na mezinárodních setkáních. Účastnil se také mezinárodních workshopů o historii biologických věd. Jeho poslední knihou byla autobiografie, kterou vydal v roce 1997. Profesor W. I. B. Beveridge byl v letech 1957–1975 předsedou stálého výboru Světové veterinární společnosti a prezidentem řady jejích kongresů. Byl také konzultantem v oboru srovnávací medicíny ve Světové zdravotnické organizaci (WHO). Vysoká škola veterinární v Hannoveru (TiHo) mu udělila čestný doktorát. Královská veterinární kolej (R. C. V. S.) jej poctila čestným členstvím. Zemřel 14. srpna 2006 ve věku 98 let.

František Lom

U příležitosti oslav 50. výročí zřízení Vysoké školy zemědělské v Brně schválila Česká komise pro vědecké hodnosti návrh vedení školy z 8. dubna 1969 na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Františku Lomovi, DrSc. Diplom čestného doktora převzal 1. října 1969 v aule vysoké školy.

František Lom se narodil 4. února 1901 v Janovicích nad Úhlavou na Klatovsku. Po absolvování rolnické školy v Klatovech (1916) hospodařil na otcově usedlosti. Poté vystudoval Vyšší hospodářskou školu v Klatovech a dále Vysokou školu zemědělskou a lesnickou na ČVUT v Praze. Druhou státní zkoušku složil v roce 1925 a o devět let později získal doktorát technických věd. Nastoupil na Zemský ústav účetnicko-spravovědný, kde vedl oddělení pro pozemkovou reformu. Šest let byl ředitelem Ústavu pro zemědělskou ekonomiku Československé akademie zemědělské v Praze. V roce 1935 se na VŠZ v Brně habilitoval z oboru zemědělská ekonomika a o rok později byl jmenován mimořádným profesorem. V akademickém roce 1939–1940 byl zvolen děkanem hospodářského odboru. Po uzavření českých vysokých škol byla činnost jeho ústavu ukončena a on byl nuceně penzionován. Kontakt s posledními funkcionáři školy však i dále udržoval. Po válce se vrátil na VŠZ v Brně a pokračoval ve své vědecké i pedagogické činnosti. Současně byl jmenován ředitelem Školního zemědělského statku v Žabčicích, který obnovil a reorganizoval. Přednášel zemědělskou ekonomiku a ekonomiku živočišné výroby na veterinární fakultě a ekonomiku zahradnictví na zahradnickém oboru VŠZ v Lednici. V letech 1950–1952 vyučoval na nově zřízeném potravinářském směru Zemědělské fakulty VŠZ v Brně ekonomiku, organizaci a plánování potravinářského průmyslu. Současně byl jmenován ředitelem Výzkumného ústavu zemědělské ekonomiky v Praze. V roce 1952 odešel na nově vzniklou Fakultu potravinářské technologie Vysoké školy chemicko-technologické v Praze a na VŠZ v Brně učil nadále externě až do roku 1961. V letech 1956–1961 pak působil ve funkci děkana Provozně ekonomické fakulty Vysoké školy zemědělské v Praze. Poté se vrátil na své původní pracoviště. O čtyři roky později mu byl udělen titul doktora ekonomických věd. Rejstřík jeho vědecké činnosti zahrnoval zemědělskou ekonomiku, plánování, organizaci zemědělství, účetnictví, statistiku, družstevnictví, zemědělskou geografii, historii a sociologii vesnice. Napsal více než 300 vědeckých prací, učebnice, výzkumné zprávy, články do sborníků a popularizující statě. Podnikl mnohé studijní cesty, přednášel na řadě univerzit, symposií a konferencí. V Československu spoluzaložil Klub zemědělských ekonomů a byl členem Mezinárodní asociace zemědělských ekonomů (FITA – Fédération des Techniciens d'Agronomie). Byl nositelem mnoha vědeckých vyznamenání, mj. čestné medaile Humboldtovy univerzity v Berlíně. Zemřel 22. listopadu 1985 v Praze.

Bohumil Doležal

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila 30. září 1991 na svém zasedání návrh Ústavu pro hospodářskou úpravu lesa lesnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Bohumilu Doležalovi, DrSc., dr. h. c. Diplom čestného doktora mu byl předán na slavnostní promoci 28. dubna 1992 v aule vysoké školy.

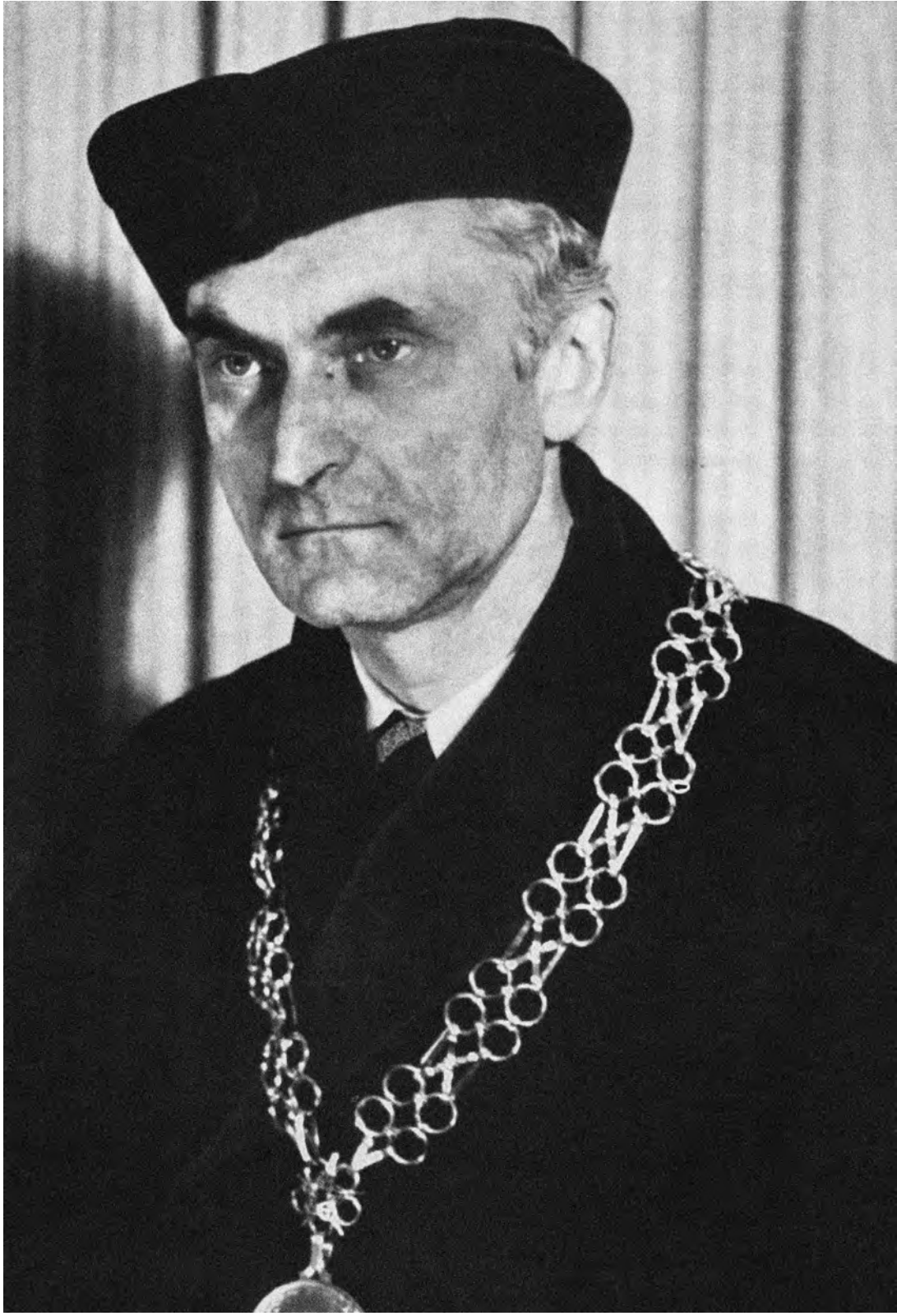
Bohumil Doležal se narodil 2. září 1911 v Krnčicích na Třebíčsku. Po maturitě na Reálném gymnáziu v Moravských Budějovicích odešel na VŠZ v Brně, kde vystudoval obor lesního inženýrství. Po absolutoriu v roce 1933 nastoupil na stipendium na École Nationale des Euax Forests v Nancy. Po návratu byl povolán na vojenskou prezenční službu. V letech 1936–1950 byl zaměstnán na různých stupních služby u národního podniku Československé státní lesy a statky. Působil také na Slovensku, zejména v Horehroní. Po vzniku Slovenského štátu odešel do protektorátu a působil u Správy drobných a selských lesů na jihozápadní Moravě. V roce 1946 obhájil disertační práci a byl promován doktorem technických věd. O rok později se habilitoval z oboru hospodářské úpravy lesa. Od roku 1947 byl jako soukromý (externí) docent pověřen přednáškami o kontrolních metodách a hospodářské úpravě lesa nejen na Lesnické fakultě v Brně, ale i na Vysoké škole lesnické a dřevařské v Košicích. V letech 1951–1953 řídil Sektorový výzkumný ústav pro hospodářskou úpravu lesů v Bratislavě. Na brněnské fakultě vyučoval externě až do roku 1953, kdy byl přijat natrvalo a po čtyřletém působení pak jmenován profesorem. Na fakultě vedl katedru hospodářské úpravy lesa a dendrometrie, v letech 1953–1959 vykonával funkci proděkana, po dvě funkční období pak také vedoucího Správního sboru Školního lesního podniku. V roce 1962 obhájil doktorskou disertační práci a získal titul doktora věd. Dlouhodobě spolupracoval s lesnickými fakultami v Drážďanech a Sarajevu. V roce 1966 působil několik měsíců v Íránu, kde připravoval hospodářské využití lesů. Patřil mezi členy ekonomické komise Československé akademie zemědělských věd. Byl činný v mezinárodních organizacích (IUFRO, FAO). Svými statkami výrazně přispěl do šestijazyčného slovníku Hospodářská úprava lesů, který vydala IUFRO. Jeho vědecká a publikační činnost je obsáhlá. Vypracoval ucelenou koncepci tzv. brněnské školy hospodářské úpravy lesů jako komplexního pojetí lesního hospodářství s propojením tří základních složek – biologické, technické a ekonomické. Za svoji činnost byl poctěn řadou uznání a ocenění včetně čestného doktorátu na Technické univerzitě v Drážďanech. Zemřel 3. srpna 2000 v Brně.

Jaromír Scholz

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 15. června 1992 návrh Ústavu zahradní a krajinářské architektury Zahradnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Jaromíru Scholzovi. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 11. prosince 1992 v aule vysoké školy v zastoupení jeho žák prof. Ing. Jaroslav Machovec, CSc.

Jaromír Scholz se narodil 27. března 1905 v Hustopečích u Brna. Po maturitě na 1. českém státním gymnáziu v Brně se zapsal ke studiu zemědělského inženýrství na VŠZ v Brně. V roce 1928, rok po absolutoriu, byl jmenován asistentem Ústavu produkce rostlinné VŠZ v Brně. Současně se stal praktikantem v semenářské sekci Zemského výzkumného ústavu zemědělského, na pracovištích vedených prof. Františkem Chmelařem. V letech 1929–1930 odjel na studijní pobyt na Cornellovu univerzitu v Ithace, kde studoval rovněž problémy okrasného zahradnictví. Po návratu z USA zpracoval disertační práci o šlechtění a genetice obilovin a v roce 1935 dosáhl doktorátu technických věd. Následujícího roku nastoupil do Státního výzkumného ústavu zahradnického v Průhonicích, kde působil až do roku 1946. Zabýval se tam problematikou hybridizace okrasných rostlin, zejména rododendronů, a současně růstovými stimulanty. Ze své druhé studijní cesty v USA v letech 1946–1947 si přivezl výchozí metody a materiály, na jejichž základě byly vyšlechtěny tři odrůdy dvouliniových hybridů kukuřice. Tuto metodu i postupy výroby osiva zavedl v lednickém Mendeleu, v jehož čele stál v letech 1947–1949. V roce 1947 se habilitoval na VŠZ v Brně z oboru okrasné zahradnictví a sadovnictví. Tento předmět přednášel na nově vzniklém zahradnicko-vinařském směru. Po dvou letech byl jmenován mimořádným profesorem sadovnictví a květinářství. V letech 1950–1954 zastával funkci rektora VŠZ v Brně. Jeho zásluhou byla zahradnická katedra v roce 1952 přestěhována z Brna do Lednice, čímž byly položeny základy budoucí zahradnické fakulty. Jaromír Scholz se zabýval dendrologií a sadovnickými a projekčními pracemi, kterými se zasloužil o obnovu a rekonstrukci lednického parku. Účastnil se rovněž řady zahraničních kongresů a sympozií, trvale udržoval osobní styky s cizinou, v nichž využíval své rozsáhlé jazykové znalosti. Po vynuceném odchodu z VŠZ v roce 1961 pracoval v Ústavu pro vědeckou soustavu hospodaření v Praze a pak částečně ve Výzkumném a šlechtitelském ústavu okrasných rostlin v Průhonicích. V té době se orientoval na šlechtění a agrotechniku řepky olejné a zúročoval nabyté zkušenosti a poznatky. V dalších letech publikoval závěry svých vědeckých prací týkajících se rajonizace okrasných dřevin. Byl nositelem státního výzkumného úkolu řešícího návrh sortimentu okrasných dřevin pro systém zeleně hl. města Prahy, jehož závěrečná zpráva vyšla tiskem v roce 1980. V 70. letech 20. století byly uznány čtyři odrůdy mimořádně odolných rododendronů, které vznikly z kříženců prof. Scholze. Byl členem Československé akademie zemědělských věd a Svazu československých architektů. Zemřel 17. října 1996 ve věku 91 let.

Vladimír Kyzlink

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 15. června 1992 návrh Ústavu technologie zemědělských produktů (prostřednictvím vědecké rady agronomické fakulty) na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Vladimíru Kyzlinkovi, DrSc. Čestný doktorát byl oceněním celoživotní pedagogické, vědecké a veřejné činnosti prof. Kyzlinka, který byl v mezinárodním měřítku uznáván jako špičkový československý potravinářský chemik a technolog a také jako tvůrce originálního systému technologie neúdržných potravin. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 11. prosince 1992 v aule vysoké školy.

Vladimír Kyzlink se narodil 30. ledna 1915 v Brně, kde vystudoval 1. státní reálku. Poté pokračoval ve studiu na Odboru zemědělského inženýrství Vysoké školy zemědělské v Brně, který absolvoval v roce 1937. O rok později získal doktorát technických věd a působil na VŠZ jako volontér a nehonorovaný asistent Ústavu analytické chemie a agrochemie až do uzavření českých vysokých škol. Tou dobou byl zaměstnán jako výzkumný chemik, vedoucí laboratoří a výzkumného oddělení zemědělských lučebních závodů Biochema, a. s., v Modřicích u Brna. V roce 1946 se habilitoval ze zemědělské technologie a o tři roky později byl jmenován profesorem ovocnické a zelinářské technologie. V letech 1949–1952 byl v pracovním poměru na VŠZ v Brně, kde se podílel na organizační přípravě zahradnického a potravinářského směru. Díky svému působení v mimouniverzitní sféře zajistil nejen morální, ale i finanční podporu svazů, družstev a zpracovatelských podniků, čímž přispěl k rozvoji zahradnického studia. Přednášel na potravinářsko-technologickém směru, který byl však vzápětí po svém otevření (1953) převeden na nově zřízenou Fakultu potravinářské technologie Vysoké školy chemické v Praze, pozdější Vysoké školy chemicko-technologické v Praze (VŠCHT). Jako profesor konzervářské technologie působil na této škole v další fázi svého profesního života. Založil a dlouhá léta vedl katedru technologie konzervárenství. Zastával rovněž akademické funkce: byl děkanem (1957–1959), poté proděkanem (1956–1957) fakulty potravinářské technologie a v letech 1959–1963 vykonával funkci prorektora VŠCHT. V mezinárodním měřítku dosáhl uznání jako špičkový československý potravinářský chemik a technolog a jako tvůrce originálního systému technologie neúdržných potravin. Publikoval 106 původních vědeckých prací, odborných i popularizačních článků, vydal několik titulů vysokoškolských skript z konzervářské technologie. Mezinárodní uznání si vydobyl zejména vydáním své monografie „Principles of Food Preservation“ v předním světovém nakladatelství Elsevier Amsterdam – Oxford – New York – Tokio v roce 1990. Byl členem řady vědeckých institucí, redakčních a vědeckých rad. Za svoji vědeckou práci obdržel československá i zahraniční ocenění. Od roku 1947 byl řádným členem Československé akademie zemědělské. Zemřel 3. ledna 2008 v Brně.

Antonín Pfeffer

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 22. února 1993 návrh vědecké rady lesnické a dřevařské fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Antonínu Pfefferovi, DrSc. Čestný doktorát byl oceněním jeho celoživotní pedagogické, vědecké a veřejné činnosti, pro niž byl uznáván v mezinárodním měřítku jako vůdčí osobnost české aplikované lesnické entomologie a zoologie. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 25. října 1993 v aule vysoké školy.

Antonín Pfeffer se narodil 15. ledna 1904 ve Veselí nad Lužnicí na Táborsku. Po maturitě na reálném gymnáziu v Příbrami odešel do Prahy studovat lesní inženýrství na ČVUT, které absolvoval v roce 1926. Poté byl zaměstnán ve Státním výzkumném ústavu lesnickém v Praze a současně dálkově studoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Na pražské lesnické fakultě získal v roce 1932 titul doktora technických věd a o čtyři roky později se habilitoval z oboru ochrana lesů. Mimořádným profesorem tohoto oboru byl jmenován v roce 1938. Po uzavření českých vysokých škol pracoval jako autorizovaný civilní inženýr. V roce 1946 byl jmenován řádným profesorem na lesnické fakultě v Praze a v roce 1956 se stal na technice ředitelem Laboratoře pro použitou lesnickou zoologii. V roce 1961 byl pověřen vybudováním a vedením Ústavu pro ochranu a tvorbu krajiny Československé akademie věd, kde pracoval až do odchodu do penze v roce 1973. Zabýval se problematikou ochrany lesů, lesnickou zoologií a entomologií, ochranou dřeva a krajinnou ekologií. Byl velkým znalcem zejména kůrovců. Nebývale bohatá byla také jeho publikační činnost, která zahrnuje více než 100 titulů, od učebních textů a odborných a vědeckých knih po popularizační články. Podnikal četné terénní exkurze a šetření v řadě evropských zemí a ve střední Asii a výsledky zpracoval do fundovaných expertiz. Desítky let působil jako spolupracovník Entomologického oddělení Národního muzea, byl vyhledávaným specialistou. Stal se zakládajícím členem Zoologické společnosti. Nezastupitelnou roli hrál také v Československé společnosti entomologické, v níž byl dlouhá léta předsedou, místopředsedou a vedoucím redakční rady časopisu. Byl rovněž zvolen členem Masarykovy akademie práce, Československé akademie zemědělské a dalších. Patřil mezi členy mezinárodní komise UNESCO. Jako oficiální reprezentant ČSR se zúčastnil řady mezinárodních sjezdů a konferencí, zejména IUFRO (Mezinárodní unie lesnických výzkumných organizací) a IBP (Mezinárodní biologický program) pro východní Evropu. Díky svému entuziasmu a výborné fyzické i psychické kondici zůstal celý život entomologem a vydával se ještě v posledních letech života na sběratelské exkurze. Zemřel 19. února 1997 ve věku 93 let v Praze.

František Gregor

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 23. listopadu 1992 návrh vědecké rady lesnické a dřevařské fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd Ing. RTDr. Františku Gregorovi, CSc. Udělení tohoto titulu bylo adekvátním oceněním jeho vědeckého i výtvarného díla, které je nedílnou součástí jeho tvůrčího přínosu entomologii. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 25. října 1993 v aule vysoké školy.

František Gregor se narodil 7. října 1926 v Loučce u Jičína (dnes místní část Nového Jičína). Po maturitě na 3. reálném gymnáziu v Brně se na podzim roku 1945 zapsal ke studiu lesního inženýrství na VSŽ v Brně, které absolvoval v roce 1950. Dva roky nato obhájil disertaci a po úspěšné rigorózní zkoušce získal titul doktora technických věd. Po krátkém působení na pozici samostatného vědeckého pracovníka v Ústavu ochrany lesů a myslivosti Lesnické fakulty VŠZ v Brně přešel do Parazitologického ústavu ČSAV v Praze. Na jeho detašovaném pracovišti v Brně působil více než třicet let. V roce 1955 ukončil vědeckou aspiranturu ve Výzkumném ústavu lesního hospodářství ve Zbraslavi-Strnadlech a u prof. Antonína Pfeffera na Lesnické fakultě ČVUT v Praze a získal titul kandidáta zemědělsko-lesnických věd. Po reorganizaci pracovišť Akademie věd přešel do Ústavu obratlovců ČSAV v Brně, kde pracoval až do odchodu do penze. Vědecky byl činný již za středoškolských studií, předmětem jeho zájmu byl dvoukřídlý hmyz a motýli. Objevil a popsal na dvacet druhů hmyzu z Evropy i Asie. Publikoval 95 vědeckých prací o dvoukřídlých a 42 prací o motýlech. Odborné články originálně doplnil spontánním malířským projevem. Od poloviny 50. let budily v cizině pozornost jeho publikace doprovázené exaktními kresebnými popisy konkrétních biologických druhů, zejména drobných motýlů. V roce 1964 přijal nabídku kustoda muzea v Karlsruhe Dr. Hanse Georga Amsela na ilustrování reprezentativní monumentální monografie „Microlepidoptera Palaearctica“, která vycházela v Rakousku a Německu. Jako malíř i vědec byl přizván k ilustracím medicínsky významných Dipter (dvoukřídlých) ve světové monografii „Flies and Disease“, kterou v roce 1971 vydala Princetonská univerzita v USA. Své zkušenosti uplatnil i při kresebném zpracování rostlin. Stal se autorem stovek pérovek v publikaci „Československé orchideje v perokresbách F. Gregora“, vydané Orchidea klubem v Brně v roce 1986. Výsledkem jeho poslední spolupráce s vydavatelem monografií jsou ilustrace v knize „Zygaenid Moths of Australia“, vydané v roce 2004. V ní vědeckou ilustrací zachytil krásu 114 australských vřetenušek. Jako vynikající ilustrátor i vědec měl lví podíl na světovém zvuku české entomologie. V Informačním centru Mendelovy univerzity v Brně se od listopadu 2018 do února 2019 konala úspěšná výstava „František Gregor: vědecké ilustrace“, jejíž vernisáž se zúčastnil sám autor.

Staniša A. Paunović

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 17. května 1993 návrh vědecké rady zahradnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Stanišovi A. Paunovićovi. Udělení tohoto titulu bylo oceněním jeho vědecko-výzkumné činnosti v oboru pomologie, šlechtění a genetiky ovocných druhů a jeho organizačního přínosu pro rozvoj mezinárodní vědecké spolupráce v oblasti ovocnářství. V souvislosti s kulturním embargem ČR vůči Srbsku mohl diplom čestného doktora převzít na slavnostní promoci až 17. listopadu 1995 v aule univerzity.

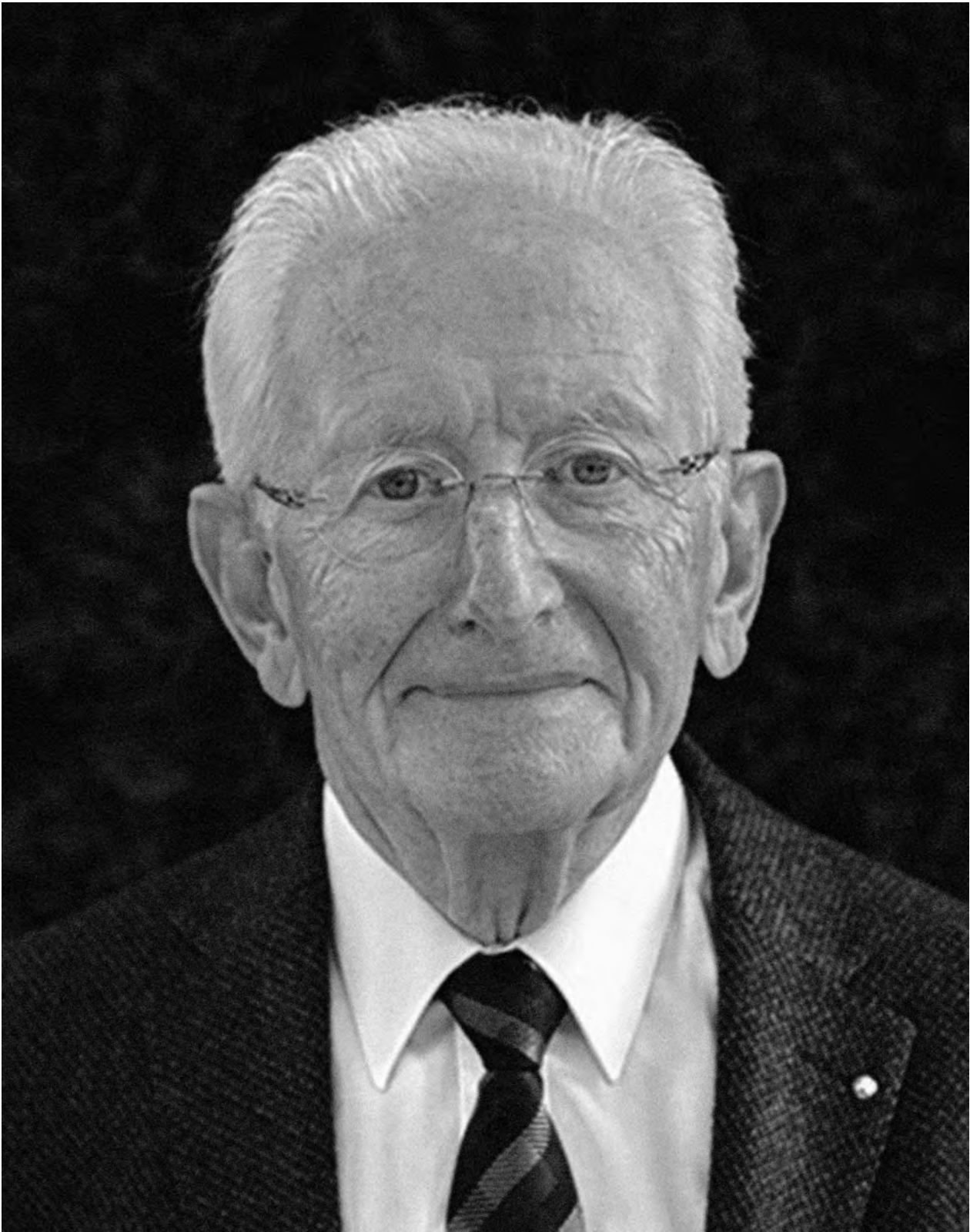
Staniša A. Paunović se narodil 10. května 1925 v Oreškovici v Braničevské oblasti v Srbsku. Za války se aktivně účastnil partyzánského odboje proti nacistickým okupantům. Vysokou školu zemědělskou a lesnickou ukončil v roce 1949 v Bělehradě. Již za studií se specializoval na ovocnictví. V letech 1954–1955 absolvoval specializační stáž ve známých ovocnářských institucích v Anglii. V roce 1962 obhájil disertační práci a dosáhl doktorátu. V letech 1949–1979 pracoval jako vědecko-výzkumný pracovník na úseku pomologie a šlechtění ovocných druhů. Později se stal ředitelem Výzkumného ústavu ovocnářského v Čačaku a současně řádným profesorem na Agronomické fakultě v Čačaku na Univerzitě Svetozara Markoviće v Kragujevaci. V roce 1980 se na agronomické fakultě stal vedoucím katedry ovocnictví, vinohradnictví a botaniky. Jeho vědecký záběr byl úctyhodný. Byl organizátorem a realizátorem prvního programu studia geofondu slivoní, broskvoní a meruněk a genobanky v Jugoslávii. Významně přispěl k poznání příčin předčasného hynutí meruněk (apoplexie). Byl jedním z předních šlechtitelů, vyšlechtil 19 nových odrůd a 21 podnoží, přezkoušel a zavedl do praxe mnoho zahraničních odrůd. Podílel se na pedagogické činnosti a výchově dvaceti ročníků studentů agronomické fakulty v Čačaku. Publikoval celkem 146 vědeckých prací, 21 monografií, 18 knih a řadu odborných článků, studií, projektů a expertiz. Udržoval kontakt s kolegy ze 40 zemí světa. Byl organizátorem a realizátorem mezinárodní spolupráce ve výzkumu biologických vlastností meruněk, slivoní a broskvoní. V roce 1961 inicioval vznik odborné komise pro meruňky při Mezinárodní zahradnické společnosti (ISHS) v Haagu a stal se členem předsednictva této společnosti. Byl předsedou mezinárodní komise pro meruňky a apoplexii a dlouholetým členem evropské organizace EPPO při OECD v Paříži. Jako člen pracovní skupiny Prunus při IBPGR/FAO byl vybrán jako koordinátor evropského programu úchovy a výměny genových zdrojů u všech druhů slivoní. Československé vědecké zahradnické komunitě dopomohl před společenskými změnami v roce 1989 ke spolupráci se západními výzkumnými pracovišti a univerzitami, když z titulu člena ISHS zorganizoval několik mezinárodních sympozií u nás, v Polsku, Maďarsku a Rumunsku. Zemřel 28. března 2003.

Wilhelm Konstantin Opitz von Boberfeld

Vědecká rada Vysoké školy zemědělské v Brně schválila na svém zasedání 15. června 1992 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Wilhelmu Opitzovi von Boberfeld. Udělení tohoto titulu bylo oceněním jeho vědecko-výzkumné činnosti v oboru píceinářství, zahrnující ekologické aspekty. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 17. listopadu 1995 v aule vysoké školy.

Wilhelm Konstantin Opitz von Boberfeld se narodil 7. března 1941 v Poznani (v té době součást Německa, dnes Polsko). Po ukončení základního vzdělání pracoval na farmách ve Vestfálsku a Porýní a absolvoval šestiměsíční stáž na obilné farmě ve Västergötlandu (Švédsko). Poté studoval na Státní zemědělské škole ve Wilhelmshavenu a na Rýnské vyšší zemědělské škole v Brühlu. Teprve pak se zapsal na Zemědělskou fakultu na Bonnské univerzitě, kterou ukončil jako diplomovaný zemědělský inženýr. V roce 1971 obhájil disertaci pod vedením věhlasného prof. Petera Boekera a poté u něj na Ústavu rostlinné výroby pracoval na asistentských pozicích. V roce 1978 se habilitoval z oboru polní a rostlinná výroba. Ministr pro vědu a umění pro zemi Hessensko jej v roce 1983 jmenoval profesorem. Rok nato byl povolán na univerzitu v Göttingenu, kde pobyl pouze jeden rok, a poté přešel na Univerzitu Justa Liebiga do Giessenu, kde působil v čele katedry zemědělské a krmné produkce v letech 1985–2006. Zúčastnil se kongresů a společného výzkumu ve 30 zemích všech kontinentů, v některých opakovaně. Jeho vědecký zájem se soustředil zejména na píceinářství, lukařství a pastvinářství, produkční ekologii, hospodaření na farmách, extenzivní hospodářství a nezemědělské využití travních porostů. Publikoval na 29 monografií, 134 recenzovaných a mnoho dalších nerecenzovaných publikací včetně učebnic. Byl činný v komisích a odborných společnostech pro pícniny, olejiny a přadné rostliny v rámci Německa. Stal se členem Německé zemědělské společnosti a prezidentem Společnosti pro šlechtění rostlin. Zasedal taktéž v redakčních radách německých i polských odborných časopisů zaměřených na trávníkářství, šlechtění rostlin a ekologii venkovských oblastí. Zajišťoval expertní služby Německé výzkumné nadaci. V akademickém roce 1988–1989 byl děkanem zemědělské fakulty a členem konventu (akademického senátu) univerzity v Giessenu. Obdržel diplom cti od Zemědělské a veterinární univerzity I. Ionesca v Jaši (Rumunsko) a pamětní medaili Zemědělské akademie ve Wroclavi (Polsko). Zemřel 12. srpna 2015 ve věku 74 let v Busecku (Hessensko).

Hartmut K. Lichtenthaler

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila 5. června 1995 na svém zasedání návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Hartmutu K. Lichtenthalerovi. Udělení doktorátu honoris causa bylo oceněním jeho vědecko-výzkumné činnosti, kterou posunul rozvoj vědeckého poznání na úseku fyziologie a biochemie rostlin. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 26. listopadu 1996 v aule univerzity.

Hartmut K. Lichtenthaler se narodil 20. června 1934 ve Weinheimu ve spolkové zemi Bádensko-Württenbersko. Po maturitě na Reálném gymnáziu v Sinsheimu v roce 1953 byl dva roky farmaceutickým praktikantem v Heidelbergu. V letech 1955–1958 studoval farmacii v Karlsruhe. Ve studiích se zaměřením na botaniku, fyziologii rostlin, chemii a fyziku dále pokračoval na univerzitě v Heidelbergu, kterou dokončil doktorátem v roce 1961. Významné byly jeho výzkumné stáže na univerzitě v Grenoblu i v tamním Národním výzkumném středisku a rovněž dvouletá stáž na univerzitě v Kalifornii. V Calvinově laboratoři v Berkeley vytvořil vědecký tým pracovníků z více než 40 zemí. V letech 1964–1970 byl vědeckým asistentem v Botanickém ústavu Univerzity Münster ve Vestfálsku. V roce 1970 byl v pouhých 30 letech jmenován řádným profesorem botaniky a převzal Ústav botaniky, fyziologie rostlin, farmaceutické biologie a biochemie rostlin. Tam působil až do svého emeritování v roce 2001. Zaměřil se na experimentální botaniku, fyziologii, biochemii, ekofyziologii a biofyziku rostlin. Podporoval interdisciplinární výzkum a spolupracoval s fyziky a chemiky. Využíval novou přístrojovou techniku a aplikoval nové výzkumné metody. Byl publikačně velmi aktivní, což dokazuje více než 300 spisů, knih, článků a výzkumných zpráv z oblastí jeho zájmu. Byl hostujícím profesorem v řadě zemí, členem exekutivy i prezidentem Federace evropských společností rostlinné fyziologie (FESPP), vědeckým koordinátorem evropských i amerických výzkumných programů (OECD, NASA, EUREJA, INTERREG II a dalších). Stal se rovněž členem řady německých vědeckých společností, Americké společnosti pro rostlinnou fyziologii (ASPB), FESPP a dalších. Spolupracoval s vědci, vysokými školami a vědeckými společnostmi ve východoevropských zemích, zejména v Maďarsku, Polsku a u nás. Zasedal v redakčních radách významných časopisů (*Physiologia plantarum*, *Plant Physiology and Biochemistry*, *Botanica Acta* a jiných). Organizoval několik vědeckých symposií, kongresů a workshopů. Za svou činnost obdržel řadu vyznamenání: čestný doktorát mu udělily maďarská Univerzita Szenta Istvána v Gödölö a Univerzita Eötvöse Loránda v Budapešti (ELTE). Byl čestným členem i členem korespondentem několika vědeckých společností v Německu, USA, Francii a Maďarsku.

Slavko Matić

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 9. listopadu 1999 návrh vědecké rady lesnické a dřevařské fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Slavku Matićovi. Udělení doktorátu honoris causa bylo oceněním jeho vědecké tvorby v oboru lesnických věd, zejména ekologie a pěstění lesa. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 13. června 2000 v aule univerzity.

Slavko Matić se narodil 21. ledna 1938 v Livnu ve Federaci Bosny a Hercegoviny. Po maturitě na střední škole v dalmatském Kninu odešel studovat Lesnickou fakultu Univerzity v Záhřebu, kterou absolvoval v roce 1962. Na téže fakultě se stal asistentem na katedře pěstění lesů. V roce 1972 získal na základě práce o pěstění lesa magisterský titul. Titulu doktora za disertaci v oblasti ekologie a pěstění lesa dosáhl v roce 1980. O šest let později byl jmenován řádným profesorem. V roce 2004 byl jmenován emeritním profesorem. Oblastmi jeho vědeckého zájmu jsou pěstění lesů v oblastech přírodních lesů, lesních kultur a plantáží, lesnické semenářství a školkařství a budování ekologicky stabilních ekosystémů. Mezi jeho významné počiny patří i metoda pěstování sazenic dubu v kontejnerech za stanovených podmínek, kterou realizoval v lesích kolem Dunaje a Sávy. Prof. Matić uveřejnil více než 260 publikací. Zúčastnil se studijních pobytů na lesnické fakultě v Brně a ve Zvolenu a na Ústavu geobotaniky Petrohradské univerzity. Opakovaně pobýval v řadě vědeckých institucí s ekologickým a lesnickým zaměřením. S brněnskou lesnickou fakultou spolupracuje od roku 1965, dále pak také s Českou lesnickou společností a spolkem Pro Silva Bohemica. Dlouhodobě pěstuje kontakty a úzkou spolupráci s dalšími zeměmi, obzvláště s Maďarskem, Slovenskem, Slovinskem nebo Estonskem. Titul čestného doktora získal nejen v roce 2000 v Brně, ale také o tři roky později na Technické univerzitě ve Zvolenu. Dvakrát zastával funkci děkana lesnické fakulty, třikrát byl prorektorem. Zasloužil se o vybudování experimentálního lesního objektu se studentským internátem na ostrově Rab. Byl předsedou Svazu zemědělství a lesnictví Chorvatské akademie věd a umění, Chorvatské lesnické společnosti a zakladatelem Chorvatské ekologické organizace pro nízké lesy. Zastupoval Chorvatsko také v mezinárodním výboru IUFRO (Mezinárodní unie lesnických výzkumných organizací). Účastnil se řady kongresů pořádaných IUFRO, PRO SILVA EUROPA apod. Nyní je čestným členem Chorvatské společnosti věd a umění v Sarajevu.

REKTOR A VĚDECKÁ RADA
MENDELOVY ZEMĚDĚLSKÉ A LESNICKÉ UNIVERZITY
V BRNĚ

*si Vás dovoluji pozvat na slavnostní zasedání
vědecké rady MZLU v Brně
při příležitosti udělení*

***čestných vědeckých hodností
doktorů honoris causa zemědělsko-lesnických věd***

Prof. Dr. Tadashi Hiranovi, Dr. h. c.
prezidentovi Japonské Mendelovy společnosti v Tokiu

a

Prof. Dr. Gerhardu Röbbelenovi, Dr. h. c.
profesorovi Univerzity v Göttingenu

v úterý dne 22. května 2001 ve 14.00 hodin
v aule Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity
v Brně
Zemědělská 1, 613 00 Brno

Místa zaujměte laskavě do 13.45 hodin

Tadashi Hirano

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 28. července 2000 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Tadashimu Hiranovi, dr. h. c., jako ocenění jeho celoživotní vědecké práce v oboru mikrobiologie, elektronové mikroskopie a činnosti japonské Mendelovy společnosti, jejímž byl předsedou. Udělení čestné hodnosti bylo navrženo u příležitosti 100. výročí znovuoobjevení Mendelových zákonů dědičnosti. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci v aule vysoké školy 22. května 2001 za nepřítomného doktoranda Jeho Excelence velvyslanec Japonska v České republice pan Hiroto Ishida.

Tadashi Hirano se narodil 15. listopadu 1922 ve městě Tao v prefektuře Mie v Japonsku. Na Tokijské univerzitě věd ukončil v roce 1954 bakalářské studium a o pět let později získal doktorát z mikrobiologie. Poté vyučoval na Japan Women's University. V letech 1959–1963 byl hostujícím docentem na univerzitě v Southern Illinois v USA, kde se zabýval studiem kvasinek. Ve výzkumu pokračoval na Univerzitě v Ottavě, a to až do roku 1969. Poté se vrátil do Japonska a byl jmenován ředitelem oddělení radiační biologie v Metropolitním výzkumném centru pro izotopy v Tokiu. V roce 1979 se stal profesorem genetiky a ředitelem Centrální výzkumné laboratoře na Lékařské univerzitě v Jikei, kde pracoval do roku 1988, kdy byl emeritován. Zabýval se především studiem mikroorganismů pod elektronovým mikroskopem. Zaměřil se na ultrastrukturu protoplastů kvasnic. Byl členem Americké společnosti pro elektronovou mikroskopii a spoluvydavatelem časopisu Yeast Newsletter, členem Mezinárodní komise pro kvasinky, Japonské společnosti pro elektronovou mikroskopii a Japonské společnosti pro buněčnou biologii. Byl jmenován čestným poradcem Mendelovy světové nadace a prezidentem japonské Mendelovy společnosti. Více než šedesát let vydával vědecký časopis Cytologia, jehož vydavatelská práva přešla v roce 1990 na japonskou Mendelovu společnost. Tato společnost podporuje činnost Mendelova muzea v Brně a přispěla také na Mendel Centenary Congress, který se konal v Brně v roce 2000. V 2. polovině 70. let 20. století působil jako hostující profesor v Maďarsku, a to na Lékařské univerzitě v Debrecínu, která mu v roce 1999 udělila čestný doktorát. Při oslavách 170. výročí Mendelova narození v roce 1992 získal v Brně také Mendelovu medaili.

Gerhard Röbbelen

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 13. června 2000 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Gerhardu Röbbelenovi jako vynikajícímu genetikovi, šlechtiteli a významnému organizátorovi evropského veřejného života. Udělení čestné hodnosti bylo navrženo u příležitosti 100. výročí znovuzrození Mendelových zákonů dědičnosti. Diplom čestného doktora převzal Gerhard Röbbelen na slavnostní promoci 22. května 2001 v aule vysoké školy.

Gerhard Röbbelen se narodil 10. března 1929 v Brémách v Německu. Vystudoval Fakultu zemědělských věd Univerzity v Göttingenu. Doktorát z genetiky získal na Přírodovědecké fakultě univerzity ve Freiburgu. Od roku 1956 pracoval na univerzitě v Göttingenu, kde se v roce 1961 habilitoval z aplikované genetiky a šlechtění rostlin. V letech 1966–1967 působil jako hostující profesor na univerzitě v Missouri, ve státě Columbia v USA, kde pracoval v cytogenetické laboratoři. Po návratu z Ameriky byl jmenován profesorem a stal se vedoucím oddělení cytogenetiky na Ústavu pěstování a šlechtění rostlin v Göttingenu, který vedl v letech 1970–1994. Zastával rovněž funkci děkana tamní zemědělské fakulty. V roce 1994 odešel do penze, zůstal však nadále velmi aktivní ve vědeckém životě. V mezinárodním měřítku vynikl ve výzkumu ozimé řepky, zejména odrůd s nízkým obsahem glukosinolátů, což změnilo strukturu pěstovaných plodin, a umožnilo tak výrobu kvalitnějšího řepkového oleje. Věnoval se výzkumu hybridních obilnin a rostlinných bílkovin. Výsledky vědecké a výzkumné činnosti přenášel ihned do praxe malých a středních šlechtitelských farem. Byl autorem více než 200 originálních prací, které publikoval v mezinárodních vědeckých časopisech. V letech 1986–1989 byl prezidentem Evropské společnosti pro výzkum ve šlechtění EUCARPIA, jedné z nejvýznamnějších evropských vědeckých organizací. V roce 1968 založil Německou genetickou společnost. Vykonával rovněž funkci předsedy sekce šlechtění rostlin ve Společnosti pro vědy rostlinné, zřízené za monarchie, z níž v roce 1991 vznikla Společnost pro šlechtění rostlin. Byl také prezidentem Německé společnosti pro chemii tuků. Za svou vědeckou práci byl oceněn řadou vědeckých společností jak německých, tak i zahraničních. Obdržel čestnou medaili Mezinárodní společnosti pro výzkum řepky, Chevreulovu medaili francouzské asociace pro výzkum tuků. V roce 2000 se společně s pracovníky zdejší univerzity organizačně podílel na kongresu ke 100. výročí znovuzrození Mendelových zákonů v Brně.

Josef Tošovský

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 23. října 2001 návrh vědecké rady provozně ekonomické fakulty na udělení čestného doktorátu ekonomických věd doc. Ing. Josefu Tošovskému jako mezinárodně uznávané osobnosti v oblasti bankovníctví, měnové politiky, restrukturalizace českého bankovního systému a jeho integrace do evropských struktur. Diplom čestného doktora převzal Josef Tošovský na slavnostní promoci 16. dubna 2002 v aule vysoké školy.

Josef Tošovský se narodil 28. září 1950 v Náchodě. V roce 1973 vystudoval ekonomiku a řízení zahraničního obchodu na Vysoké škole ekonomické v Praze. Po ukončení studia nastoupil do Státní banky československé (SBČS), kde zastával různé funkce. V průběhu let 1977–1980 pobýval na stážích ve Velké Británii a Francii. Od roku 1984 pak pracoval v londýnské pobočce Živnostenské banky jako ekonom, později jako náměstek. V prosinci 1989 byl jmenován předsedou SBČS a po změně legislativy také guvernérem. Po zániku Československa, a tím i SBČS, byl jmenován guvernérem České národní banky (ČNB). Podílel se na přípravě scénáře ekonomické reformy a jeho realizaci v měnové a bankovní oblasti, dále pak na finančním otevírání ekonomiky a zavádění směnitelnosti české koruny. Řídil rozdělení měny a centrální banky v souvislosti s rozdělením československého státu. V závěru roku 1997, po demisi Klausovy vlády, byl jmenován premiérem České republiky. Prioritami jeho vlády bylo urychlení procesu transformace ekonomiky, vytvoření předpokladů pro přijetí ČR do NATO a jednání o členství v Evropské unii. V listopadu 2000 odstoupil z funkce guvernéra ČNB a byl jmenován předsedou Institutu finanční stability při Bance pro mezinárodní platby ve švýcarské Basileji. Pedagogicky působil na Vysoké škole ekonomické v Praze, kde se habilitoval z oboru finance, a vyučoval také na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Průběžně přednášel na řadě tuzemských i zahraničních vysokých škol, věnoval se tematice měnové reformy a širších souvislostí měnové transformace. Z titulu funkce guvernéra ČNB se stal zástupcem v Mezinárodním měnovém fondu. Působil v představenstvu CERGE Institutu, v Institute for East West Studies v New Yorku, ve Správní radě Univerzity Karlovy a ve vědecké radě Vysoké školy ekonomické v Praze. V New Yorku převzal v roce 2001 ocenění „Award for Leadership in Transition“. Je rovněž držitelem titulu Centrální bankéř a Evropský manažer roku a stal se prvním laureátem Ceny Karla Engliša na Masarykově univerzitě v Brně.

Ján Plesník

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 23. října 2001 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Jánovi Plesníkovi, DrSc., dr. h. c., jako ocenění za jeho přínos k rozvoji vědeckého poznání v oblasti genetiky živočichů, plemenitby a chovatelství a k organizaci zemědělské vědy. Diplom čestného doktora převzal Ján Plesník na slavnostní promoci 18. června 2002 v aule vysoké školy.

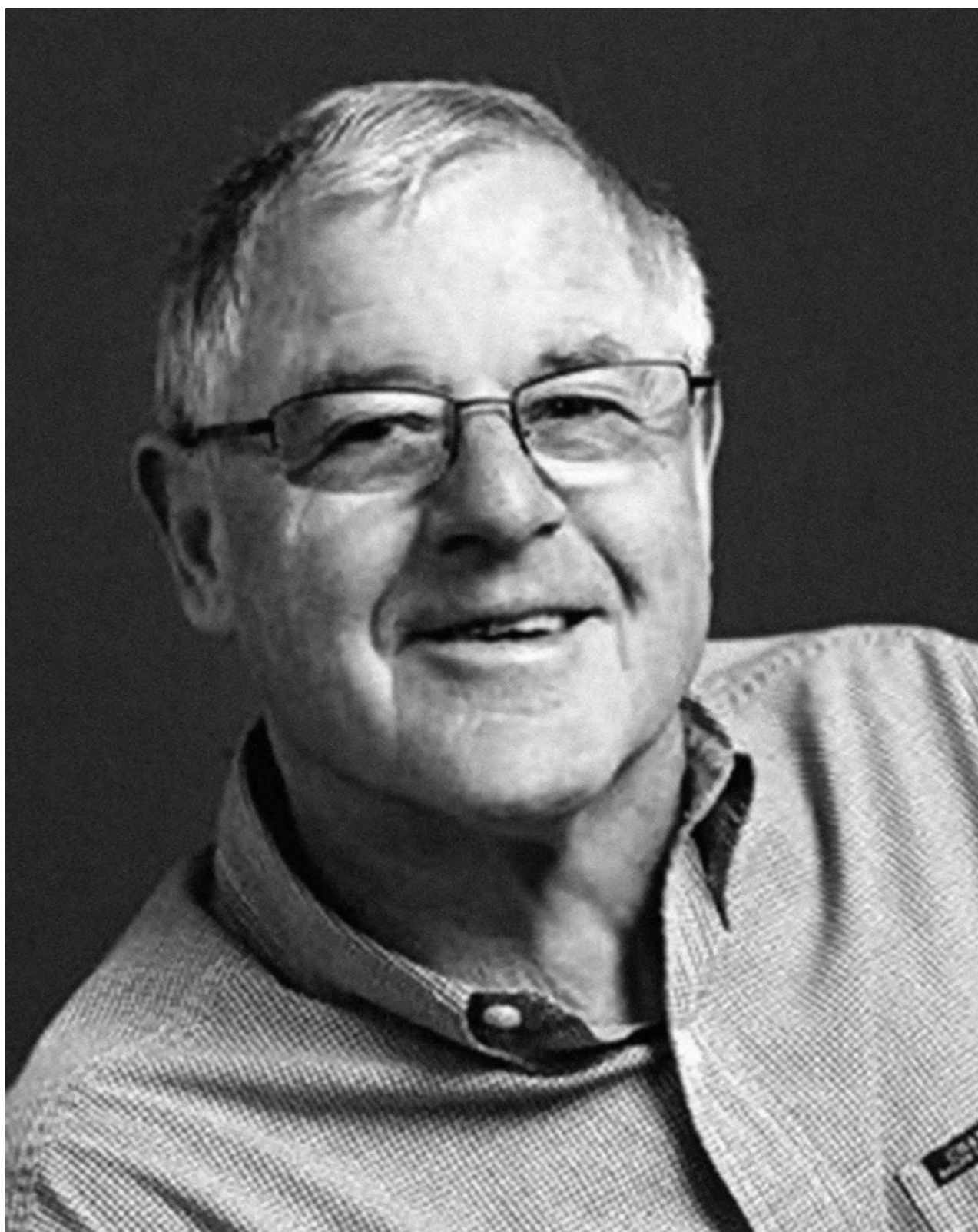
Ján Plesník se narodil 23. dubna 1925 v Krajném v okrese Trenčín na Slovensku. Po maturitě na Vyšší zemědělské škole v Košicích se zapsal ke studiu odboru zemědělského inženýrství Vysoké školy zemědělské v Brně. Po absolutoriu v roce 1949 nastoupil do Výzkumného ústavu živočišné výroby ve Vígfaši (od 1961 roku v Nitře). V něm v letech 1959–1991 vykonával funkci ředitele. Jeho zásluhou získal ústav světové renomé a stal se uznávaným centrem výzkumu moderních technologií živočišné výroby. Ján Plesník pokračoval ve vědecké přípravě a v roce 1957 získal vědeckou hodnost kandidáta zemědělsko-lesnických věd. V letech 1968–1970 působil jako externí vedoucí katedry speciální zootechniky na Vysoké škole zemědělské v Nitře. V roce 1964 přijal místo profesora speciální zootechniky a o čtyři roky později získal hodnost doktora zemědělsko-lesnických věd. Jeho vědecké zájmy směřovaly do oblasti genetiky, plemenitby a chovatelských systémů hovězího dobytka a také do koncepčního řešení intenzifikace živočišné výroby. Ve své bibliografii má velké množství původních vědeckých prací, knižních publikací, koncepčních a prognostických materiálů. K nim je třeba připočítat bezpočet dalších odborných i populárně-vědeckých prací a také referátů přednesených na mnoha domácích i zahraničních konferencích. Podílel se na formování organizační základny a struktury zemědělské vědy a výzkumu v Československu. V 60. letech 20. století se stal členem korespondentem i akademikem Československé akademie věd a Slovenské akademie věd, byl členem předsednictva Československé akademie zemědělských věd a spoluzakládal Slovenskou akademii zemědělských věd (SAPV). Patřil mezi zahraniční členy Ruské akademie zemědělských věd a řady dalších evropských i světových vědeckých společností. Stal se rovněž členem Evropského sdružení pro živočišnou výrobu (EAAP). Jako milovník umění se zasloužil o výstavbu výstavní síně v objektu Výzkumného ústavu živočišné výroby v Nitře, kde se pravidelně konaly výstavy „Setkání vědy a umění“. Pod jeho vedením vznikla přehlídka filmů AGROFILM zobrazujících problematiku zemědělství, potravinářství a příbuzných vědních oborů. Vysoká škola zemědělská ve Varšavě jej poctila čestným doktorátem. Město Nitra mu v roce 1996 udělilo čestné občanství.

Karel Svoboda

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 23. října 2001 návrh vědecké rady provozně ekonomické fakulty na udělení čestného doktorátu ekonomických věd prof. Ing. Karlu Svobodovi, CSc., jako ocenění za jeho zásluhy o popularizaci a propagaci výsledků vědeckovýzkumné práce českých zemědělských ekonomů. Diplom čestného doktora převzal prof. Svoboda na slavnostní promoci 18. června 2002 v aule vysoké školy.

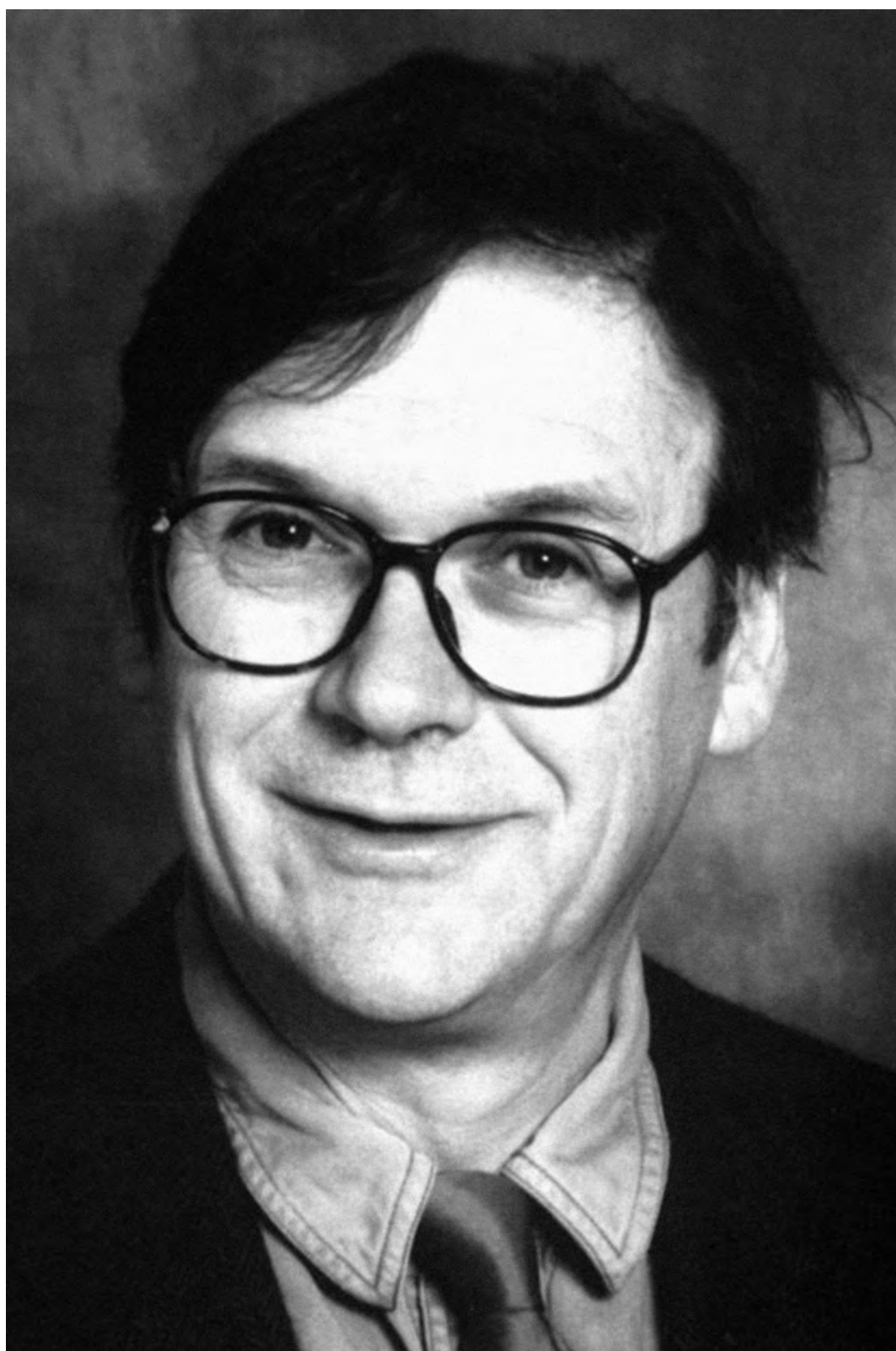
Karel Svoboda se narodil 26. října 1921 v Jihlavě. Po absolvování obchodní akademie a krátké praxi byl začátkem války zatčen gestapem a pro účast v odboji po celou válku vězněn v koncentračních táborech. Po válce vystudoval v roce 1955 Vysokou školu ekonomickou v Praze, dva roky poté ukončil vědeckou přípravu a získal titul kandidáta věd. V roce 1962 byl jmenován docentem a po šesti letech pak profesorem zemědělské ekonomiky. V letech 1952–1968 působil jako vědeckovýzkumný pracovník ve Výzkumném ústavu zemědělské ekonomiky v Praze. V roce 1968 jej prezident Ludvík Svoboda přizval jako proreformního ekonoma do svého poradního pracovního týmu Kanceláře prezidenta republiky. Z poradního sboru odešel v roce 1969 na Provozně ekonomickou fakultu Vysoké školy zemědělské v Praze, kde působil na plný pracovní úvazek až do roku 1992. Předmětem jeho odborného zájmu byla organizace práce, metody ekonomických rozborů, uplatňování matematických metod, teorie produkčních a nákladových funkcí a výpočetní techniky v zemědělství. S vědeckovýzkumnou činností byla úzce spjata i jeho rozsáhlá publikační činnost, která zahrnuje bezpočet knižních publikací, obhájených zpráv výzkumných úkolů a původních vědeckých prací. Rozsáhlá byla rovněž jeho populárně-vědecká a lektorská činnost. Působil jako člen redakční rady časopisu Zemědělská ekonomika, zastával také funkci jejího předsedy. Vykonával funkci oborového koordinátora Státního zemědělského nakladatelství v Praze. Po mnoho let vědecky reprezentoval Československo v pracovních skupinách FAO pro zemědělství. Byl členem řady vědeckých a odborných grémií, vědeckých rad fakult a výzkumných ústavů a několika odborných komisí Československé akademie zemědělské. Z mezinárodních organizací je třeba připomenout jeho členství v Group of Experts on Farm Rationalization by the UN/ECE/Agri a dále pak členství v International Association of Agricultural Economics (IAAE) a International Econometric Society. Významná byla i jeho činnost překladatelská, zejména z německého jazyka, a spolupráce se zahraničními institucemi. Některé jeho překlady nabyly značného významu, např. usnesení evropské komise, Rady ministrů EU, podrobné znění agrární reformy ES, Usnesení Evropské rady k Agendě 2000 a řada dalších.

Russel L. Jones

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 23. října 2001 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu biologických věd prof. Dr. Russelu L. Jonesovi, dr. h. c., jako ocenění za jeho přínos k rozvoji vědeckého poznání v oblasti biologie rostlin, mikrobiologie a molekulární biologie. Diplom čestného doktora převzal Russel L. Jones na slavnostní promoci 16. září 2002 v aule vysoké školy.

Russel L. Jones se narodil 10. května 1941 ve Walesu ve Velké Británii. Na Waleské univerzitě v Aberystwythu dokončil v roce 1962 vysokoškolská studia a o tři roky později získal doktorát. Po ročním postdoktorandském pobytu v Laboratoři pro výzkum rostlin na Michiganské státní univerzitě nastoupil v roce 1966 na katedru botaniky Kalifornské univerzity v Berkeley. Tam postupně do roku 1989 působil jako asistent, docent a profesor botaniky a poté jako profesor rostlinné biologie až do svého emeritování. Vědecky se zaměřil na výzkum fytohormonů (giberelinů) a jejich působení na morfologii utváření rostlinných buněk a fyziologické a biochemické procesy v nich. Procesy biosyntézy a metabolismus giberelinů studoval na několika objektech (obilky ječmene, salát, hrách). Další oblastí jeho vědeckého zájmu se stala molekulární biologie, v níž se zabýval zkoumáním genové exprese a programované buněčné smrti. Výzkum prováděl ve spolupráci se svými studenty a kolegy nejen v USA, ale také ve Velké Británii, Japonsku a Austrálii. Své poznatky uplatnil jako jeden ze spoluautorů v publikaci „Biochemie a molekulární biologie rostlin“, která vyšla v roce 2000 a získala ocenění a oblibu mladých výzkumných pracovníků v oboru. Byl odborným redaktorem několika vědeckých časopisů, mimo jiné Annual Reviews of Plant Physiology a časopisu Planta. Byl prezidentem Americké společnosti rostlinných fyziologů i Mezinárodní asociace pro rostlinné růstové látky. Čestný doktorát mu udělila Univerzita Paula Sabatiera ve francouzském Toulouse. Na 17. konferenci Mezinárodní společnosti rostlinných růstových látek (IPGSA) roku 2001 v Brně obdržel stříbrnou medaili.

Richard Timothy Hunt

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila návrh na udělení čestného doktorátu biologických věd prof. Richardu Timothymu Huntovi, nositeli Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu z roku 2001, jako ocenění za jeho celoživotní práci a přínos k rozvoji vědeckého poznání v oblasti vývojové a buněčné biologie, zejména pak regulace buněčného cyklu ve světové úrovni. Diplom čestného doktora převzal na slavnostní promoci 29. září 2003 v aule vysoké školy.

Richard Timothy Hunt, odborné veřejnosti známý jako Tim Hunt, se narodil 19. února 1943 v Nestonu v severozápadní části Velké Británie. Vystudoval přírodní vědy na Univerzitě v Cambridgi, kde v roce 1964 získal titul bakaláře. V téže roce zahájil vědeckou dráhu na katedře biochemie téže univerzity. Po několikaměsíčním pobytu v New Yorku zkompletoval výsledky svých výzkumů pro disertaci, kterou po návratu do Cambridge v roce 1968 obhájil, a získal tak vědeckou hodnost Ph.D. Po ukončení doktorského studia působil na Lékařské koleji Alberta Einsteina v New Yorku. V letech 1980–1991 vyučoval v Cambridgi. Poté se stal vedoucím výzkumného týmu v Laboratoři řízení buněčného cyklu v Herstu, která je součástí Londýnského výzkumného ústavu v Imperial Cancer Research Fund (nyní Cancer Research South Mimms) ve Velké Británii. V roce 2015 rezignoval na pozici čestného profesora Fakulty biologických věd na University College London, a to kvůli nevhodným komentářům na vědecké konferenci v Jižní Koreji na adresu spolupráce žen a mužů ve vědeckém prostředí. Jeho vědecký přínos molekulární biologii je zásadní. Již v začátcích svých výzkumů dosáhl pozoruhodných výsledků při studiu regulace syntézy bílkovin a ribozomů. Při pobytu v Laboratoři mořské biologie ve Wood Hole v Massachusetts (MBL) objevil v červenci 1982 specifickou bílkovinu, která se zjevovala a zase mizela před každým buněčným dělením, a nazval ji cyklin. Ukázalo se, že jde o klíčový faktor v buněčném dělení a v buněčném cyklu. Teorie cyklinu se však neslučovala s objevy cyklinů-proteinů amerického biologa Lelanda (Leeho) Hartwella. Oba modely dlouho působily paralelně, a to až do objevů v oblasti buněčného cyklu anglického genetika Paula Nurseho, které umožnily konkurující si objevy Tima Hunta a Leeho Hartwella sloučit. Všichni tři pak v roce 2001 obdrželi Nobelovu cenu za fyziologii a medicínu. Dr. Hunt patří mezi čestné členy Královské společnosti a britské Akademie lékařských věd, dále je zahraničním členem Národní akademie věd Spojených států amerických, Evropské společnosti pro molekulární biologii a dalších. Byl vyznamenán několika cenami, např. Univerzita Abrahama Washingtona mu udělila cenu Abrahama Witta. V roce 2003 rovněž obdržel čestný doktorát Univerzitní koleje v Londýně. V podvečer své promoce přednášel v přednáškovém cyklu „The Road to and from DNA“, která se konala v rámci „Mendel Lectures“ v konventu augustiniánského kláštera v Brně u příležitosti 50. výročí objevení struktury DNA.

Zdeněk K. Filip

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 10. června 2003 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu prof. Dr. Ing. Zdeňku K. Filipovi, DrSc., dr. h. c., jako ocenění za jeho přínos k rozvoji poznání v oborech mikrobiologie a životního prostředí se speciálním zaměřením na environmentální a půdní mikrobiologii. Diplom čestného doktora převzal prof. Filip na slavnostní promoci 16. června 2004 v aule univerzity.

Zdeněk Filip se narodil 13. června 1938 v Praze. Vystudoval zootechnický obor na Vysoké škole zemědělské v Brně v roce 1960. Vědeckou přípravu absolvoval na Vysoké škole ekonomické v Praze, kde zpracoval disertační práci a v roce 1967 získal vědeckou hodnost kandidáta zemědělsko-lesnických věd. Po roce 1974 emigroval do Spolkové republiky Německo. Začal pracovat na Justus-Liebig Universität v Giessenu, kde získal doktorát a kde se v roce 1975 habilitoval z oboru půdní mikrobiologie. O deset let později jej Technická univerzita v Berlíně jmenovala profesorem. Rozsáhlé pedagogické aktivity a úspěšná vědecko-výzkumná činnost mu přinesly nabídky studijních pobytů na zahraničních univerzitách. Jako hostující profesor dlouhodobě pobýval na univerzitách v USA, na Novém Zélandu nebo ve Francii, kde obdržel pamětní medaili Akademie věd Francouzské republiky. Zastával funkci ředitele Spolkového úřadu pro životní prostředí SRN Berlín, pobočka Langen. Vědecky se zabýval environmentální mikrobiologií, biochemickou činností mikroorganismů a jejím využitím při zlepšování kvality půdy a vody a při likvidaci odpadů. Řadu výzkumných problémů řešil v průběhu dlouhodobých odborných stáží a studijních pobytů na světových i evropských univerzitách a výzkumných institucích, kam jej vyslaly Humboldtova nadace, OECD, Americká mikrobiologická společnost, Americká mikrobiologická akademie nebo NATO. Rozsáhlou konzultační a praktickou pomoc zajistil zdejší univerzitě zejména prostřednictvím projektů zabezpečovaných Spolkovým úřadem pro životní prostředí v Berlíně a jako hostující profesor za pomoci nadace Johanna Gottfrieda Herdera v Bonnu. Výsledky svých výzkumů uveřejnil v řadě vědeckých prací, publikovaných v prestižních světových a evropských vědeckých časopisech, monografiích a kapitolách řady titulů. K jeho významné činnosti patřila také prezentace vědecko-výzkumných výsledků na mezinárodních kongresech a sympoziích. Za originální práce byl oceněn prestižními cenami, např. holandsko-německou cenou Océ-van der Grinten-Preis. Dlouhodobě se angažoval jako člen a předseda poroty filmového festivalu o ekologii TUR Ostrava. Čestný doktorát mu v roce 1992 udělila Vysoká škola zemědělská v Praze (dnes Česká zemědělská univerzita) a o čtyři roky později i Lomonosova státní univerzita v Moskvě.

Dalibor Povolný

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 15. června 2004 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Ing. Daliboru Povolnému, DrSc., jako ocenění za jeho celoživotní úsilí a zásluhy o rozvoj a prezentaci entomologie na národní i mezinárodní úrovni a u příležitosti jeho významného životního jubilea. Diplom čestného doktora převzal prof. Povolný vzhledem k vážnému onemocnění na zasedání vědecké rady univerzity 24. října 2004 za účasti zástupců rodného města Třebíče v zasedací síni rektorátu.

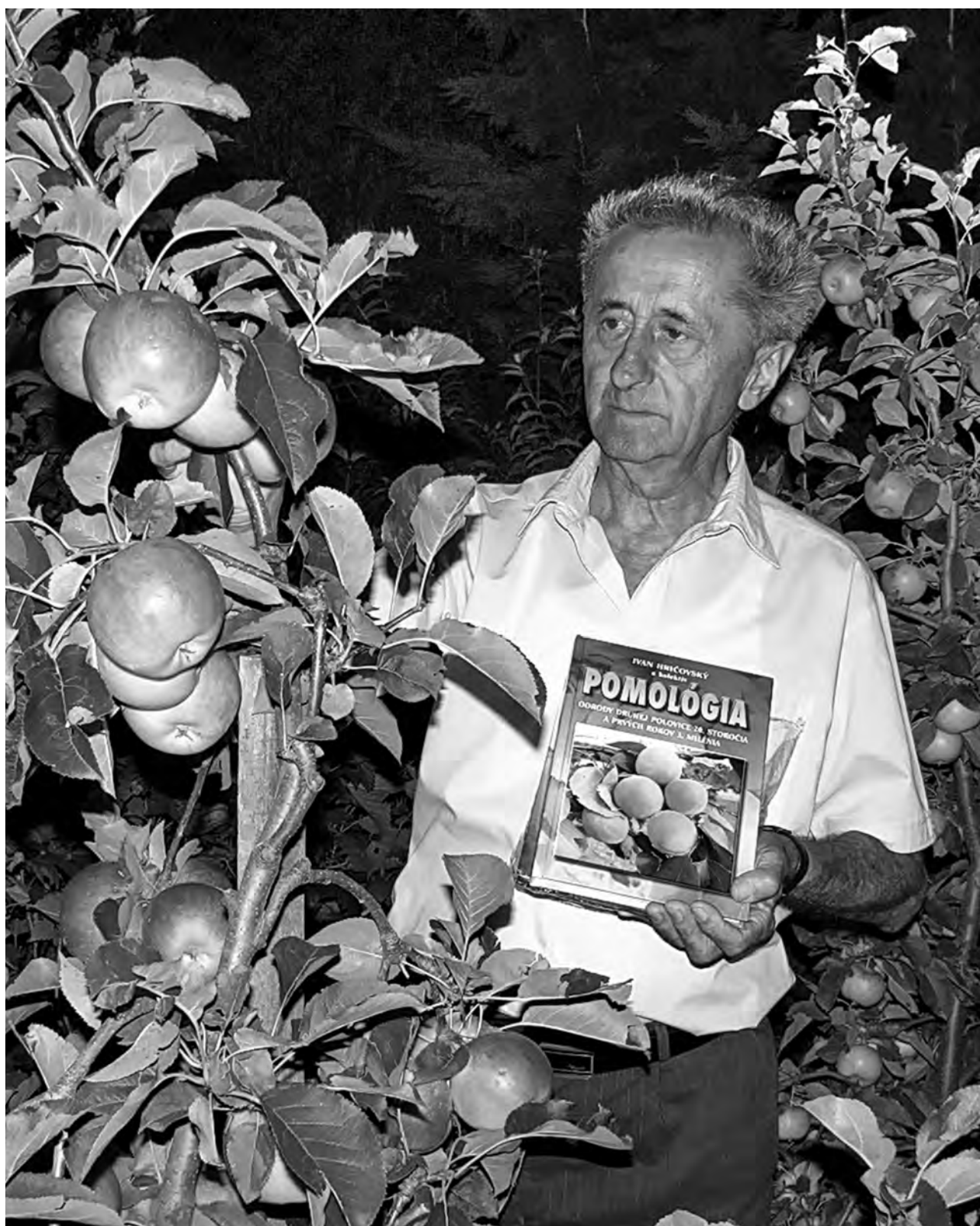
Dalibor Povolný se narodil 13. listopadu 1924 v Třebíči. Po maturitě na třebíčském gymnáziu byl totálně nasazen. Po válce se zapsal na Hospodářský odbor Vysoké školy zemědělské v Brně, kde byl ještě jako student asistentem v Ústavu použité entomologie v čele s prof. Františkem Millerem. V té době paralelně dálkově studoval zpěv na brněnské konzervatoři. Po ukončení studia v roce 1949 absolvoval vojenskou prezenční službu. V roce 1953 nastoupil do Entomologické laboratoře Československé akademie věd a krátce nato přešel do jejího nového Parazitologického ústavu. V roce 1961 se habilitoval z oboru zoologie na Vysoké škole zemědělské v Brně. O rok později byl ustanoven docentem a vedoucím katedry zoologie agronomické fakulty, kde byl v roce 1968 jmenován řádným profesorem. V letech 1965–1969 působil na Lékařské fakultě Nangarharské univerzity v Džalálábádu v Afghánistánu, kde přednášel parazitologii, organizoval expedice a věnoval se intenzivnímu sběru a výzkumu hmyzu a savců. Po návratu do vlasti v roce 1970 byl postížen politickými prověrkami, z nichž vyplynula ztráta funkcí a zákaz výuky. Z Brna byl přesunut do Lednice, kde pokračoval ve vědecké činnosti, nakonec byl nuceně penzionován. Po roce 1989 byl reaktivován a jmenován prorektorem. Tuto funkci zastával až do roku 1991, kdy podruhé odešel do penze. Nepřestal vědecky pracovat a zúročil své nepřeborné poznatky a zkušenosti. V centru jeho odborného zájmu stáli motýli a dvoukřídlí. Se svým celoživotním přítelem F. Gregorem se zabývali výzkumem drobných motýlů. Výsledkem jejich studia byla řada mezinárodně ceněných faunisticko-ekologických prací. Ve spolupráci s L. Weismannem se věnoval významným škůdcům – makadlovkám. Stal se mezinárodně uznávaným specialistou, popsal na 250 nově objevených taxonů, mezi nimi významné škůdce brambor, papriky a jiných. Rozvíjel výzkumy štěnic, masařek a dalších parazitů. Řada studií o synantropních mouchách vyústila ve spoluautorství mimořádné knihy „Flies and Disease”, která vyšla v Princetonu v roce 1971. Kromě uvedeného se věnoval parazitismu, domestikaci, ekologii a soudní entomologii. Intenzivně rozvíjel mezinárodní styky, účastnil se mnoha světových kongresů a symposií a přednášel na zahraničních univerzitách. Věnoval se popularizaci entomologie a zoologie v různých periodických určených veřejnosti. Jako autor a spoluautor uveřejnil téměř 350 původních prací. Patřil mezi čestné členy entomologických společností v Maďarsku a Španělsku. V roce 1990 byl poctěn Cenou města Brna a peněžní částku s ní spojenou vložil do Nadace profesora Povolného. Zemřel 6. listopadu v Brně, týden před svými 80. narozeninami.

Franz Fischler

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 26. října 2004 návrh vědecké rady provozně ekonomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd Ing. Dr. rer. Nat. Franzi Fischlerovi, dr. h. c., jako ocenění za jeho zásluhy za zpracování, prosazování a přijetí zemědělské politiky a za rozvoj obchodu v rámci evropského agroobchodu. Diplom čestného doktora převzal 22. února 2005 v aule univerzity.

Franz Fischler se narodil 23. září 1946 v obci Absam v Tyrolsku. Po maturitě na Františkánském gymnáziu v Halle studoval Univerzitu zemědělských věd ve Vídni, kterou ukončil v roce 1973. Během studií absolvoval praxi na smíšeném hospodářství v Rakousku a na farmě ve Švédsku. Poté až do roku 1979 pracoval jako asistent v Ústavu zemědělské podnikové ekonomiky ve Vídni na úseku zemědělského regionálního plánování a externě vyučoval na své alma mater. V roce 1978 obhájil disertační práci a získal hodnost doktora přírodních věd. V letech 1979–1984 pracoval jako asistent ředitele Zemské zemědělské komory v Tyrolsku, poté se stal jejím ředitelem. Současně zasedal ve správní radě mlékárenské průmyslové společnosti a byl členem představenstva Reiffeisenbank v Tyrolsku. V letech 1989–1994 vykonával funkci spolkového ministra zemědělství a lesnictví Rakouska a významnou měrou se podílel na přípravě vstupu své země do EU. V letech 1990–1994 se angažoval v politice a byl voleným delegátem za Rakouskou lidovou stranu v Národní radě Rakouska (jedna ze dvou komor parlamentu). Klíčovým mezníkem v jeho kariéře byl rok 1995, kdy se stal členem Evropské komise, a to na pozici Komisaře pro zemědělství a rozvoj venkova. Aktivně se zúčastnil reforem sektoru obchodu s nejrůznějšími komoditami a uzavírání četných mezinárodních smluv. Později mu byla jako zvolenému komisaři pro tento resort svěřena ještě společná politika rybolovu. Na Berlínském summitu měl zásadní vliv na projekt Agenda 2000. V roce 2011 jej Rakousko nominovalo jako kandidáta na pozici generálního ředitele FAO. Obdržel řadu ocenění, například čestný doktorát na Kalifornské univerzitě a Zlaté vyznamenání Rakouska.

Ivan Hričovský

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 25. října 2005 návrh vědecké rady zahradnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Ivanu Hričovskému, DrSc., jako ocenění za jeho dlouholetou vědeckou, výzkumnou a pedagogickou činnost a teoretický přínos v oborech ovocnářství a šlechtitelství. Diplom čestného doktora převzal prof. Hričovský 13. června 2006 v aule univerzity.

Ivan Hričovský se narodil 23. ledna 1932 v obci Horný Hričov v okrese Žilina na Slovensku. V roce 1955 vystudoval zahradnický obor na Agronomické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně. Po promoci působil v ovocnářském výzkumu jako šlechtitel v Šlechtitelské stanici Bystrička. Stal se vedoucím ovocnářského oddělení Šlechtitelské stanice v Prievidzi-Bojnicích, kterou přebudoval na samostatný Výzkumný ústav ovocných a okrasných dřevin (VÚOOD), jehož se stal ředitelem. Po desetiletém působení odešel v roce 1989 na Vysokou školu zemědělskou v Nitře (VŠP), kde se zasloužil o vznik Fakulty zahradního a krajinného inženýrství (FZKI). Vědeckou přípravu absolvoval na VŠZ v Brně, kde mu byl v roce 1973 udělen titul kandidáta zemědělsko-lesnických věd. V roce 1977 se habilitoval na Agronomické fakultě VŠZ v Brně z oboru ovocnářství. V roce 1990 byl na VŠP Nitra jmenován doktorem zemědělsko-lesnických věd a o rok později profesorem speciální rostlinné výroby. Před rokem 1970, odkdy externě přednášel ovocnictví, spolupracoval intenzivně s katedrou ovocnictví a vinařství v Lednici. Celý život se vědecky zaměřoval na oblast pomologie, zejména na pěstování a šlechtění drobného ovoce. Byl spoluautorem vyšlechtění dvou odrůd černého rybízu („Otello“, „Eva“). Zabýval se výzkumem výskytu virového onemocnění šarky švestek. Koordinoval výzkumné úkoly a projekty týkající se šlechtění, pěstování, technologie a ekologizace systému výroby ovoce. Poslední studie se zabývaly indikátory trvale udržitelného rozvoje krajiny. Byl autorem více než 43 monografií, 70 původních vědeckých prací a velkého množství odborných publikací, vysokoškolských učebnic i dalších příspěvků a recenzí. Patřil mezi členy Slovenské akademie věd, Slovenské akademie zemědělských věd, vědeckých rad FZKI v Nitře, Zahradnické fakulty v Lednici a Výzkumného ústavu zelinářského Nové Zámky. Byl výkonným redaktorem vědeckého časopisu Acta FZKI a předsedou redakční rady časopisu Záhradkár. Zasedal ve výkonném výboru mezinárodního festivalu AGROFILM. V letech 1990–2010 působil jako předseda Slovenského svazu zahrádkářů; nyní je jeho čestným předsedou. Působil jako viceprezident Asociace univerzit třetího věku na Slovensku. Od roku 2010 je nositelem ocenění „Rad Ľudovíta Štúra II. triedy“. Věnoval se propagaci ovocnářství, kromě bezpočtu pronesených přednášek působil také jako odborný poradce v relaci „Nová Záhrada“ komerční televize JOJ.

Mikuláš Látečka

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 28. dubna 2009 návrh vědecké rady zahradnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Mikuláši Látečkovi, Ph.D., jako ocenění za jeho významný přínos pro rozvoj moderních technických metod v oboru dotváření krajinného prostoru a za přínos v oblasti pedagogické a výzkumné spolupráce mezi MZLU v Brně a SPU v Nitře. Diplom čestného doktora převzal prof. Látečka 23. června 2009 v aule univerzity.

Mikuláš Látečka se narodil 13. listopadu 1943 v Nitře. Vysokoškolské vzdělání v oboru hydromeliorace dokončil v roce 1967 na Slovenské vysoké škole technické v Bratislavě. Vědeckou hodnost kandidáta zemědělsko-lesnických věd získal o deset let později na Agronomické fakultě Vysoké školy zemědělské v Nitře (VŠP). V roce 1991 se habilitoval z oboru zemědělské meliorace a o rok později byl ustanoven docentem. Profesorem krajinného inženýrství se stal již na nové Fakultě zahradnictví a krajinného inženýrství SPU v roce 2000. Od roku 1969 byl zaměstnán na katedře zemědělských meliorací agronomické fakulty, později pak na katedře krajinného plánování a pozemkových úprav, kterou také vedl. Jeho pedagogická a vědecko-výzkumná činnost byla orientována na problematiku pozemkových úprav a technických prvků v krajině (vodohospodářské úpravy, technický park zavlažovačů, vodohospodářské stavby, hydrologie a hydraulika). Byl řešitelem výzkumných projektů VEGA a na dalších projektech se podílel. Výsledkem byly odborné a vědecké publikace, metodiky a tematické úkoly. Postupem času přecházel na krajinně-ekologická témata (revitalizace vodních toků, interakce mezi povrchovými a podzemními vodami a jejich vliv na hydrologický režim krajiny). S jeho přispěním byla vydána zásadní vysokoškolská učebnice o projektování trvale udržitelných zemědělských systémů v krajině. Prof. Látečka udržuje od roku 1969 čilé styky a spolupráci se všemi fakultami VŠZ (MENDELU) v oborech zemědělských meliorací, ekologie a krajinářství. Neméně důležité jsou i vzájemné konzultace o studijních oborech a společné vědecko-výzkumné projekty. Jeho publikační činnost je rozsáhlá a neustále se rozšiřuje. Byl předsedou nebo členem mnoha vědeckých rad. Čtyři roky předsedal Klubu děkanů fakult vysokých škol Slovenské republiky. Je nositelem medailí sedmi významných univerzit, fakult nebo ústavů Slovenské akademie věd. Zároveň je držitelem „Velké medaile sv. Gorazda“, nejvyššího ocenění Ministerstva školství SR. V letech 2001–2006 působil jako děkan Fakulty zahradnictví a krajinného inženýrství SPU Nitra a v letech 2006–2010 zastával rektorskou funkci.

Ladislav Kabát

U příležitosti oslav 90. výročí založení Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila její vědecká rada na svém zasedání 28. dubna 2009 návrh vědecké rady provozně ekonomické fakulty na udělení čestného doktorátu ekonomických věd prof. Ing. Ladislavu Kabátovi, CSc. Čestný doktorát byl oceněním za jeho významný přínos v oboru využití matematicko-statistických nástrojů v řadě odvětví, včetně pedagogické a výzkumné činnosti. Diplom čestného doktora převzal prof. Kabát 20. října 2009 v aule univerzity.

Ladislav Kabát se narodil 13. října 1943 v obci Kozárovce v okrese Levice na Slovensku. Vystudoval obor ekonomicko-matematické výpočty na Fakultě řízení Vysoké školy ekonomické v Bratislavě (VŠE). Od roku 1971 působil na Vysoké škole zemědělské v Nitře (VŠP), postupně jako programátor, odborný asistent, docent, profesor a vedoucí katedry matematických metod provozně ekonomické fakulty. Vědeckou výchovu v oboru statistiky a operačního výzkumu absolvoval v letech 1973–1977 v Plechanovově Institutu národního hospodářství v Moskvě (dnes Ruská ekonomická univerzita G. V. Plechanova), kde získal titul kandidáta věd. V roce 1986 se stal hostujícím profesorem na University of Ghana v Legonu. V roce 1988 získal stipendium Fulbrightovy nadace, díky němuž pobýval jako hostující profesor na americké University of Delaware v Newarku. Své bohaté zahraniční kontakty využil při navazování spolupráce s řadou amerických univerzit. V letech 1990–1996 působil jako rektor VŠP v Nitře. V roce 2001 pomáhal Univerzitě Komenského v Bratislavě při zřizování Fakulty sociálních a ekonomických věd, poté se stal jejím prvním děkanem. Děkanskou funkci vykonával rovněž na Fakultě ekonomie a podnikání Panevropské vysoké školy v Bratislavě a na Ekonomické fakultě Bratislavské vysoké školy práva. Dále pak koordinoval program TEMPUS a byl zapojen do programu COST. Spolupracoval na výzkumných projektech organizovaných Světovou bankou, OECD a FAO: V letech 1996–2001 působil v ústředí FAO v Římě jako ředitel Statistické divize. Zajišťoval modernizaci jejího informačního systému a podílel se na zdokonalování metodických postupů pro řešení celosvětového bilancování výroby a spotřeby potravin. První oblastí jeho odborného působení bylo užití ekonomicko-matematických metod při řešení vědecko-výzkumných úkolů pro zemědělskou praxi. Druhou oblastí jeho zájmu bylo využití počítačů a programové podpory v pedagogice a výzkumu. Třetí oblastí činnosti byl pak ekonomický výzkum orientovaný na aplikaci rozsáhlých optimalizačních modelů v řídicí praxi agrárního sektoru. Čtvrtou oblastí jeho zájmu byla hospodářská kriminalita a matematicko-statistické nástroje k jejímu odhalování. Je členem řady mezinárodních společností, mj. i Americké asociace expertů pro boj s kriminalitou nebo Poradního výboru EU pro statistiku. Byl jmenován členem vědeckých a redakčních rad na MZLU v Brně a na pražských univerzitách (Česká zemědělská univerzita, Vysoká škola ekonomická, Univerzita Karlova).

Wulf A. Diepenbrock

U příležitosti oslav 90. výročí založení Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila její vědecká rada na svém zasedání 28. dubna 2009 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Wulfu A. Diepenbrockovi jako ocenění za jeho významný přínos pro rozvoj evropské výzkumné spolupráce v oblasti fyziologie polních plodin na úrovni nejmodernějších metod, včetně začlenění výzkumných aktivit MZLU v Brně do této kooperace. Diplom čestného doktora převzal prof. Diepenbrock 20. října 2009 v aule univerzity.

Wulf A. Diepenbrock se narodil 4. ledna 1947 ve městě Neustadt in Holstein v Šlesvicku-Holštýnsku, v nejsevernější části Německa. Po maturitě na gymnáziu v rodném městě studoval v letech 1970–1974 zemědělství na Univerzitě Christiana Albrechta v Kielu. O tři roky později obhájil disertační práci a dosáhl doktorátu. V roce 1984 se habilitoval z oboru rostlinná produkce a následně působil až do roku 1993 jako docent a poté jako profesor na univerzitě v Kielu. Krátce byl také profesorem rostlinné produkce a šlechtění rostlin na univerzitě v Bonnu. V letech 1994–2012 byl profesorem speciální rostlinné produkce na Univerzitě Martina Luthera v Halle-Wittenbergu a vedl tamní Ústav obecné a speciální rostlinné produkce. Zastával také funkci děkana zemědělské fakulty a poté byl zvolen rektorem. Svou vědecko-výzkumnou i pedagogickou činnost orientuje do oblastí agronomie, rostlinné produkce, fyziologie polních plodin, ekofyziologie, produkční ekologie a obnovitelných zdrojů. Jím vedený výzkumný tým se zabýval fyziologickými analýzami a modelováním polních plodin, novými metodami jejich energetického bilancování a standardizací produkce krátkých vláken pro průmyslové účely. Dlouhodobě se věnuje odborné a organizační práci v Německé agronomické společnosti, kde byl viceprezidentem i prezidentem. Působil rovněž jako tajemník Německé výzkumné společnosti a byl členem národních i mezinárodních společností. Provádí expertní činnost v projektech a výzkumných návrzích EU a v Německé výzkumné nadaci, v jejímž rámci koordinoval např. výzkumný projekt „Virtuální plodiny“ začleněný do mezinárodní sítě Virtual Plant Network. Je také členem dalších nadací, včetně Humboldtovy a řady redakčních rad vědeckých časopisů. Kromě toho je autorem několika set převážně impaktovaných publikací. Jako autodidakt se zabývá malováním a je považován za životního obdivovatele a znalce německého expresionisty Emila Nolda. Společně s profesorkou katolické teologie Reginou Radelbeck-Ossmannovou v roce 2012 vydali v univerzitním nakladatelství knihu „Meisterwerk, Lebenskunst, Spiritualität, vier Werke Emil Noldes in der Begegnung von Kunst und Religion“ (Mistrovské dílo, umění života, spiritualita, čtyři práce Emila Nolda ze setkání umění a náboženství).

Reinhart J. M. Ceulemans

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 15. prosince 2009 návrh vědecké rady lesnické fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Dr. Reinhartu J. M. Ceulemansovi, dr. h. c., jako ocenění za jeho mimořádný přínos k rozvoji oboru ekofyziologie, ekologie rostlin a dopadu globálních změn klimatu na vegetaci ve světovém měřítku. Diplom čestného doktora převzal prof. Ceulemans 27. dubna 2010 v aule univerzity.

Reinhart Jan Maria Ceulemans se narodil 15. ledna 1954 v Antverpách, druhém největším městě Belgie. Magisterská studia v oboru botanika dokončil na Antverpské univerzitě v roce 1976. Doktorát v oboru biologických věd získal v roce 1980 a o deset let později se na stejné univerzitě habilitoval. Od roku 1976 pracuje na katedře biologie své alma mater, kde nejdříve zastával pozici výzkumného asistenta, poté výzkumného spolupracovníka a od roku 1999 profesora ekologie. V letech 1987–1989 pobýval jako hostující profesor na Washingtonské univerzitě v Seattlu, poté na Université Paris Sud 11 v Orsay a naposledy v roce 2013 na Univerzitě v Gentu. V roce 2006 se stal proděkanem Přírodovědecké fakulty Antverpské univerzity. Svůj vědecký zájem a profesní kariéru orientoval na studium ekofyziologie rostlin, vliv globálních změn klimatu na růst, vývoj a produktivitu rostlin, zejména dřevin. Pro studenty a mladé výzkumné pracovníky pořádá kurzy z obecné ekologie, ekologie rostlin, bioenergie a prostředí. Je vedoucím, vědeckým poradcem, koordinátorem a členem různých komisí a pracovních skupin, oponentem, vědeckým posuzovatelem a konzultantem řady výzkumných programů a grantových projektů. Působí nejen na národní úrovni (např. Výzkumný fond Vlámka), ale především v zahraničí (konzultant UN a FAO, vědecký expert a konzultant Evropské komise). Neopomenutelný význam mají jeho funkce ředitele Výzkumného centra Excelence ECO, mluvčího Centra Excelence PLECO, předsedy stálé komise European Science Foundation a dalších pracovních skupin FCSD, ERC. Je častým účastníkem a organizátorem mezinárodních konferencí, kongresů, sympozií a workshopů. Pracoval jako editor nebo člen redakční rady prestižních časopisů (Tree Physiology, Annales of Forest Science, Forest Ecology and Management a Plant, Cell and Environment). Pravidelně recenzuje příspěvky do 45 vědeckých časopisů. Jeho vědecký záběr je mimořádný, je autorem nebo spoluautorem 9 knih a okolo 340 publikací. V prestižních světových žebříčcích citovanosti byl zařazen mezi dvacet nejcitovanějších vědců v oboru botanika. Jeho výzkumná skupina Ekologie rostlin a vegetace spolupracovala od roku 1995 s výzkumnou skupinou Ekofyziologie stromů na Lesnické a dřevařské fakultě MENDELU při studiu vodního provozu lesních dřevin, zejména topolů. Je nositelem vědecké ceny IUFRO, čestným doktorem Université d'Orléans ve Francii. Byl zvolen členem Královské akademie věd a umění v Belgii a členem korespondentem Slovenské akademie věd.

Jan Švejnar

Vědecká rada Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně schválila na svém zasedání 29. září 2009 návrh vědecké rady provozně ekonomické fakulty na udělení čestného doktorátu ekonomických věd prof. Janu Švejnarovi, Ph.D., dr. h. c., jako ocenění za jeho mimořádný přínos k rozvoji teoretických základů oborů ekonomie, obchodu a hospodářské politiky v rámci evropské a světové výzkumné spolupráce včetně jejího začlenění do aktivit v České republice. Diplom čestného doktora převzal prof. Švejnar 8. prosince 2010 v aule univerzity.

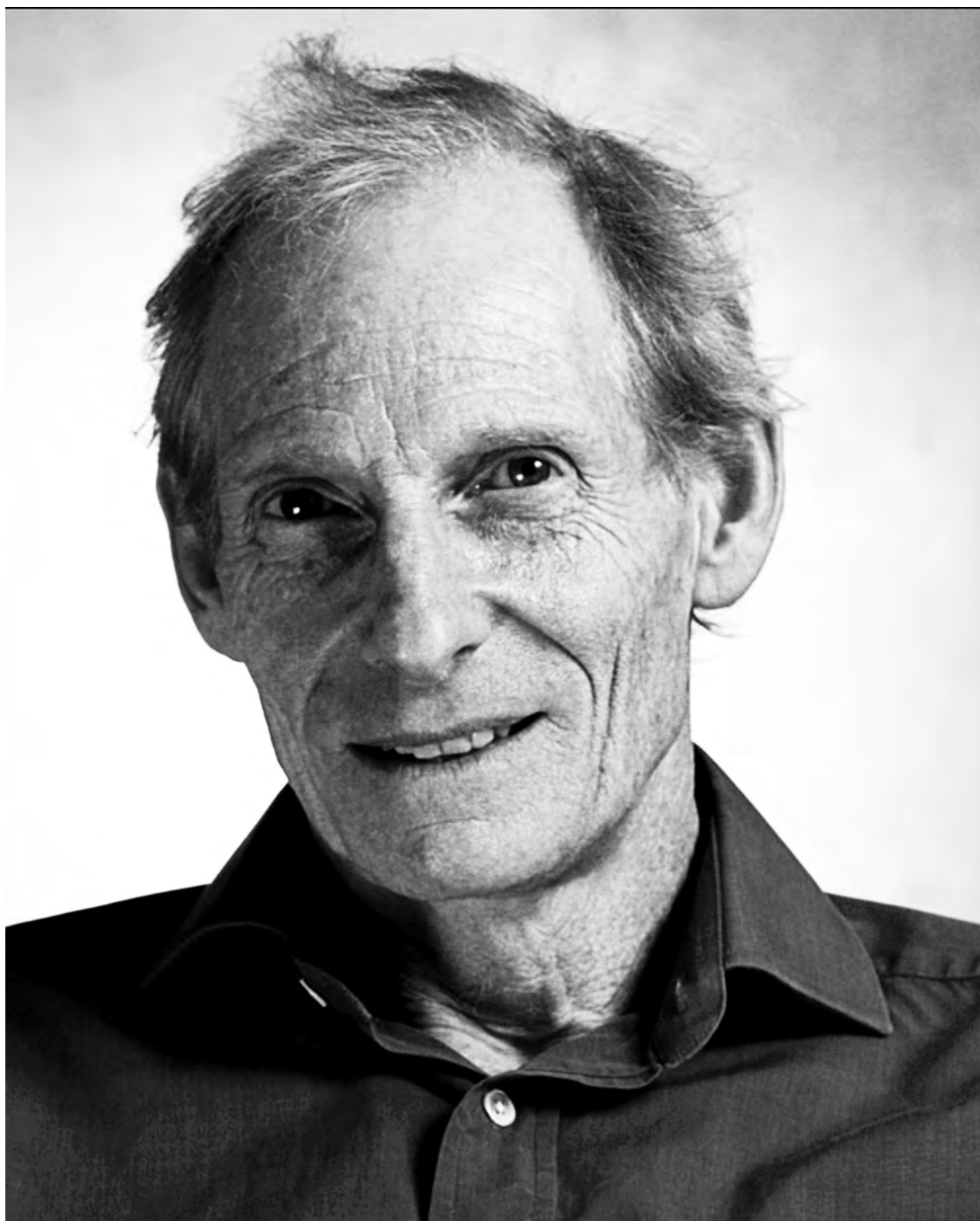
Jan Švejnar se narodil 2. října 1952 v Praze. Krátce před maturitou na pražském gymnáziu vyjel s mladší sestrou oficiálně za rodiči do exilu ve Švýcarsku. Začal studovat demografii na univerzitě v Ženevě, poté se sám odstěhoval do Ithaky v USA. Bakalářský titul z oboru průmyslových a pracovních vztahů získal v roce 1974 na Cornellově univerzitě. Magisterský titul v oboru ekonomie obhájil o dva roky později na Princetonské univerzitě, kde v roce 1979 získal doktorát z oboru ekonomie. V letech 1978–1987 působil jako odborný asistent, později docent v oborech ekonomie a průmyslové a pracovní vztahy na Cornellově univerzitě. V akademickém roce 1983–1984 absolvoval stáž ve Středisku pro operační výzkum a ekonometrii na Katolické univerzitě v belgické Lovani. Na Pittsburské univerzitě zastával v letech 1987–1996 pozici profesora ekonomie. Následně přednášel na Michiganské univerzitě. Od roku 2012 je profesorem globální politické ekonomie na Kolumbijské univerzitě a řídí Centrum pro globální hospodářskou politiku. Od roku 1983 působí jako poradce OECD v Paříži. Po změně režimu v Československu v listopadu 1989 přijel do Prahy a stal se ekonomickým poradcem všech polistopadových vlád. Působil rovněž jako ekonomický poradce prezidenta Václava Havla. V roce 1991 založil na Karlově univerzitě Centrum pro ekonomický výzkum a doktorské studium (CERGE), kde dones působí jako předseda výkonného a dozorčího výboru a hostující profesor. O rok později založil Národohospodářský ústav Akademie věd, jehož se stal ředitelem a dodnes v něm působí jako vědecký pracovník. V jeho rámci vytvořil v roce 2009 projekt IDEA (Institut pro demokracii a ekonomickou analýzu), který dosud vede. V roce 2008 neúspěšně kandidoval na prezidenta. V letech 2010–2013 byl členem Národní ekonomické rady (NERV) a současně předsedou Ekonomické rady asociace krajů. Jeho vědecká práce je zaměřena na ekonomii práce, rozvojových zemí a průmyslu a strategii transformací. V poslední době se zabývá projekty globálních finančních toků a role korporací v mezinárodní politice. Je také autorem řady článků, knih a studií, které uveřejňuje ve vědeckých časopisech. Věnuje se rovněž poradenské a pedagogické činnosti, a to ve světovém měřítku. Působí v dozorčích a správních radách univerzit a neziskovém sektoru nejen v ČR, ale i v zahraničí. Je čestným doktorem VUT v Brně a Západočeské univerzity v Plzni a čestným členem Evropské ekonomické asociace. Žije střídavě v ČR a USA.

Dušan Húska

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 20. září 2011 návrh vědecké rady lesnické a dřevařské fakulty na udělení čestného doktorátu zemědělských a lesnických věd prof. Ing. Dušanu Húskovi, Ph.D., za dlouholetou spolupráci a přínos k rozvoji vědy a vzdělávání. Diplom čestného doktora převzal prof. Húska 21. února 2012 v aule univerzity.

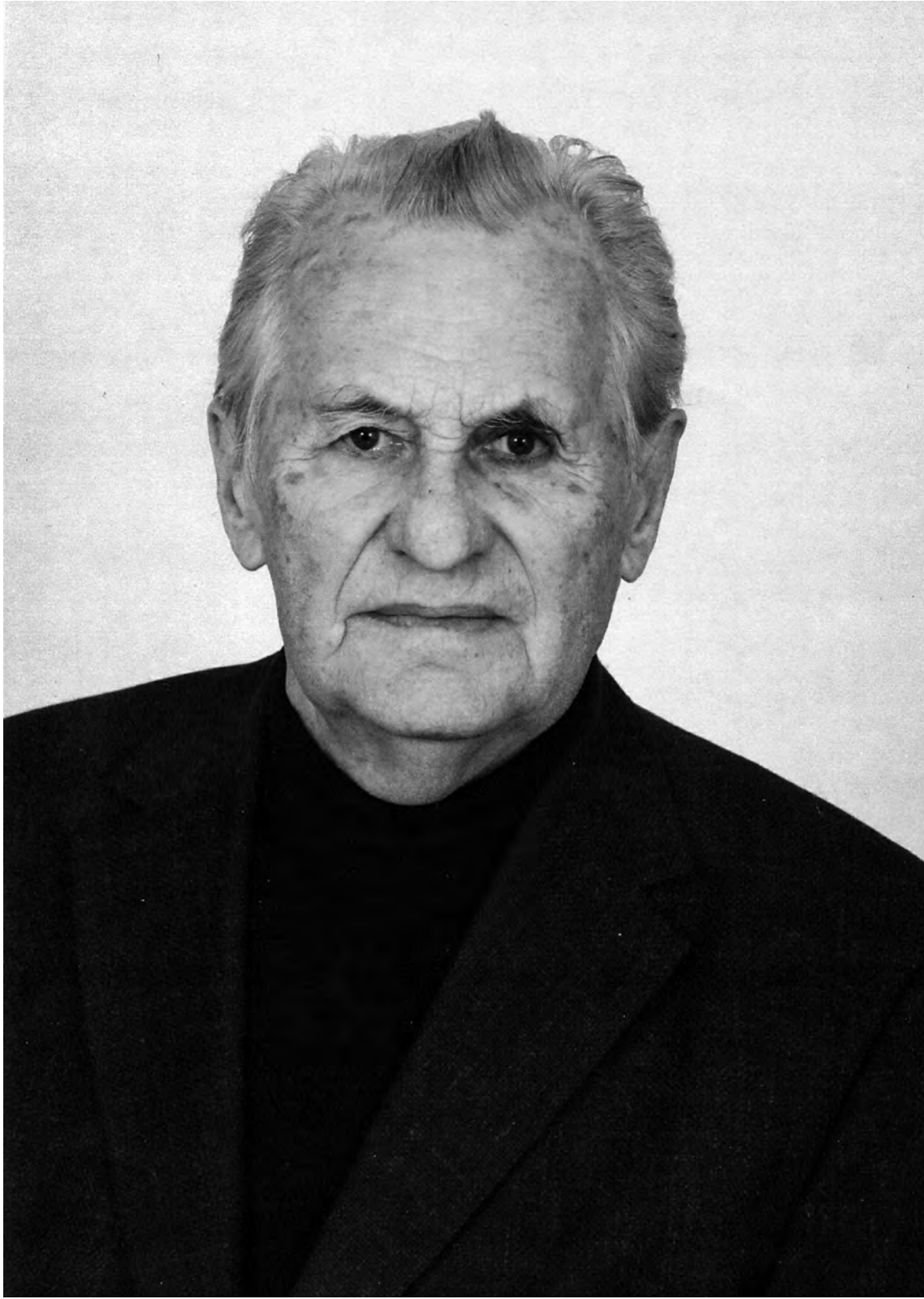
Dušan Húska se narodil 25. prosince 1935 v Lubochni v okrese Ružomberok na Slovensku. Po maturitě na gymnáziu v Ružomberoku v roce 1953 zahájil studium oboru hydromeliorace a vodní hospodářství na Fakultě inženýrského stavitelství Slovenské vysoké školy technické v Bratislavě. Po ukončení studia v roce 1958 nastoupil na umístěnku do funkce projektanta na Krajském státním ústavu pro projektování zemědělských a lesnických staveb v Nitře. Od roku 1960 externě přednášel mechaniku zemin a zakládání staveb a vodohospodářské stavby na Vysoké škole zemědělské v Nitře (VŠP). V roce 1962 nastoupil jako odborný asistent na Ústav meliorací a podílel se na tvorbě studijního programu. Za dva roky se podařilo ustavit katedru meliorací a zahájit mezinárodní spolupráci s okolními zeměmi. V roce 1979 na VŠZ v Brně obhájil disertační práci a získal titul kandidáta věd. Deset let poté byl jmenován docentem a následně se habilitoval. Profesorem pro obor hydromeliorace a krajinné inženýrství byl jmenován v roce 1994. V prvních letech na univerzitě se zabýval obecnými problémy zemědělských meliorací a pracoval v komisi pro tvorbu československých státních norem pro meliorační obory. Věnoval se výzkumu v oblasti využívání a hodnocení kvality vodních nádrží a povrchových vod a problematikou obnovitelných zdrojů energie na bázi biomasy. Spolupracoval na vybudování experimentální báze na školním zemědělském podniku a na zabezpečení laboratoří pro výzkumné účely. V průběhu svého působení na VŠP/SPU v Nitře byl proděkanem agronomické fakulty pro studium a dvakrát byl také prorektorem. Zastával funkci děkana i proděkana fakulty zahradnictví a krajinného inženýrství, kterou spoluzakládal. Věnoval se zahraničním studentům, organizoval studentskou vědeckou činnost i kulturní a společenské aktivity. Byl koordinátorem týmu pro vývoj informačního systému Student, vzdělávacích programů TEMPUS a projektu Baltická univerzita, organizovaného univerzitou v Uppsale. Absolvoval četné pracovní a přednáškové pobyty na univerzitách v Evropě i v USA. Účastnil se řady vědeckých konferencí a garantoval mezinárodní vědeckou spolupráci v rámci projektů ENVIRO, TEMPUS nebo Viniculture. Spolupracoval na projektu Leonardo da Vinci, VEGA. Je autorem ideje vzniku virtuální fakulty v Nitře na podporu mezinárodní spolupráce pro vzdělávání studentů ve střední Evropě. Vedl komisi pro přípravu pobočky Univerzity spojených národů pro zdravou krajinu a ekosystémy na Slovensku. Je členem Evropské asociace agronomů a také několika vědeckých rad, prezidentem krajinných inženýrů Slovenska, nositelem řady vyznamenání, pamětních medailí a dalších ocenění. Zemědělská univerzita v Krakově mu v roce 2010 udělila čestný doktorát.

Kim Nasmyth

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 2. října 2012 návrh vědecké rady agronomické fakulty na udělení čestného doktorátu biologických věd prof. Kimu Nasmythovi, FRS, za mimořádný příspěvek k rozvoji lidského poznání v oborech genetika a molekulární biologie a za přínos k propagaci Mendelova odkazu. Diplom čestného doktora převzal prof. Nasmyth 11. prosince 2012 v aule univerzity.

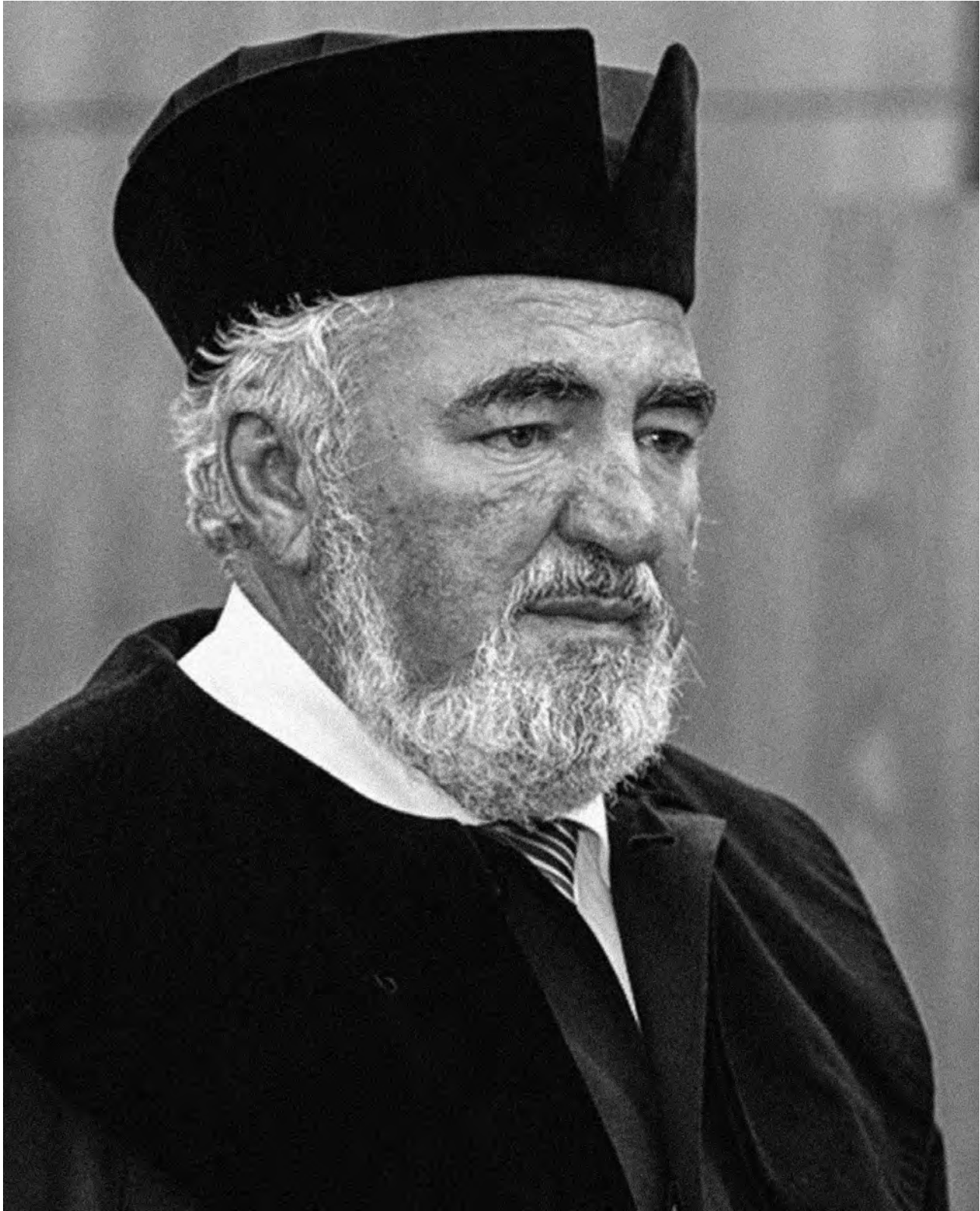
Kim Nasmyth se narodil 8. října 1952 v Londýně. V roce 1970 dokončil studium biologie a zoologie v Eton College ve Windsoru. Na něj navázalo studium biologie na Newyorské univerzitě. Pro doktorské studium si vybral Edinburskou univerzitu, kde v roce 1977 získal doktorát. Jako postdoktorand působil v letech 1978–1980 na katedře genetiky Washingtonské univerzity v americkém Seattlu. Poté získal Robertsovo stipendium a začal pracovat na Cold Spring Harbor Laboratory v New Yorku. V roce 1982 se vrátil do Evropy a pět let působil v MRC Laboratoři molekulární biologie v Cambridgi. Od roku 1988 pracoval ve Výzkumném ústavu molekulární patologie ve Vídni, kde byl v roce 1997 jmenován ředitelem. V letech 2006–2011 vykonával funkci vedoucího katedry biochemie na Trinity College University of Oxford, kde působí jako Whitley Professor. Jeho vědecká činnost je zaměřena na výzkum mechanismů genové exprese v průběhu vývoje. Jeho objev mechanismu segregace chromozomů během buněčného dělení má význam pro porozumění odchýlkám, ke kterým dochází v průběhu vzniku novotvarů a dalších genetických onemocnění. Je spoluobjevitelem kohesinu – bílkovinného komplexu, který významně ovlivňuje dělení buněčného jádra. Publikoval více než 250 vědeckých prací, monografií a knih, které mají vysoký citační index. V oborech biochemie a molekulární genetiky vyškolil řadu studentů. Je členem Královské společnosti, Evropské organizace pro molekulární biologii i Rakouské akademie věd a čestným zahraničním členem Americké akademie věd a umění a dalších vědeckých společností. Od roku 1985 získal přes třicet významných ocenění a vyznamenání. Například obdržel prestižní Fellow of the Royal Society (FRS), dále pak Cenu Louise Jeanteta za medicínu, rakouskou Wittgensteinovu cenu, Boveriho cenu za výzkum molekulární genetiky nádorových onemocnění a další. V roce 2018 získal cenu internetových podnikatelů – Průlomovou cenu v biologických vědách (Breakthrough Prize in Life Sciences). Významně se podílel na propagaci G. J. Mendela a byl jednou z klíčových osobností tzv. Mendel Initiative. Jejím úkolem bylo přebudovat Mendelovo muzeum v brněnském augustiniánském klášteře a zřídit novou expozici. Jeho zásluhou a za podpory vídeňského Sdružení pro podporu výzkumu genomů se expozice „Génius genetiky“ stala poutavou, ale přitom srozumitelnou a zachovala si vysokou vědeckou úroveň. Má velkou zásluhu na vzniku a průběhu tzv. Mendel Lectures v Brně. Tato setkání nejprestižnějších genetiků světa k přednáškám a vědeckým rozpravám se konají od roku 2003 v refektáři augustiniánského klášteře v Brně.

Milan Križo

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 11. prosince 2012 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Milanu Križovi, DrSc., jako ocenění za jeho celoživotní vědeckou, výzkumnou a pedagogickou činnost v oboru fytoologie a rozvíjení přátelských vědeckých i kulturních česko-slovenských vztahů. Diplom čestného doktora převzal prof. Križo na slavnostní promoci 25. června 2013 v aule univerzity.

Milan Križo se narodil 10. srpna 1928 v Hrochotí v okrese Banská Bystrica na Slovensku. Po dokončení studia na Gymnáziu A. Sládkoviče v Banské Bystrici studoval v letech 1947–1951 Lesnickou fakultu Vysoké školy zemědělské v Brně. Po promoci působil jako asistent Ústavu lesnické botaniky a fytoecologie. V roce 1964 obhájil disertační práci a získal titul kandidát zemědělsko-lesnických věd. V roce 1968 byl přijat jako odborný asistent na katedru botaniky a fytoecologie Lesnické fakulty Vysoké školy lesnické a dřevařské ve Zvolenu (VŠLD). V roce 1973 se habilitoval a byl jmenován docentem pro obor speciální lesnická botanika. Vědeckou hodnost doktora věd a titul profesora získal v roce 1988. Po odchodu do penze v roce 2003 působil jako profesor Fakulty přírodních věd Univerzity Mateje Bela v Banské Bystrici. Ve vědecké činnosti se zaměřil na řadu otázek, které se vztahují k fytoologii jako vědě o rostlinách. Zabýval se lesnickou botanikou, taxonomií, autekologií, chorologií, floristikou, dendrologií, fytoecologií a morfogenezí semenných rostlin, zejména lesních dřevin. Studoval embryologii, procesy reprodukce a ekologie opylování, palynologii a fytoologii. Výsledky své práce vložil do přibližně 160 publikačních příspěvků (monografie, učební texty, vědecké práce, odborné články, referáty). Vydal „Atlas rostlin“, jehož jádro tvoří vlastnoruční černobílé ilustrace. Byl řešitelem úkolů státního výzkumu i grantových projektů. Stal se členem řady vědeckých rad i Slovenského národního komitétu programu „Člověk a biosféra“ a dále pak předsedou Středoslovenské pobočky Slovenské botanické společnosti. Jako významný palynolog spolupracoval s pylovou informační službou doma i v cizině. S jeho jménem je spjato i zanícení pro zachování lidové hudby a zpěvu jako jedinečného kulturního dědictví Podpolianského kraje. Během svého studia spoluzaložil v roce 1949 Vysokoškolský soubor lidových písní a tanců Poľana. Stal se spoluorganizátorem mezinárodního festivalu akademických folklorních souborů Akademický Zvolen a Podpolianských folklorních slavností v Detvě. Je nositelem Ceny města Zvolen a město Detva mu udělilo čestné občanství.

Daniel Bíro

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 26. února 2013 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Danielu Bírovi, Ph.D., jako ocenění za jeho celoživotní vědeckou, výzkumnou a pedagogickou činnost v oboru animální a humánní výživy a rozvíjení vědeckých česko-slovenských vztahů. Diplom čestného doktora převzal prof. Bíro na slavnostní promoci 25. června 2013 v aule univerzity.

Daniel Bíro se narodil 21. července 1950 v obci Čajakovce v okrese Nitra na Slovensku. Středoškolské vzdělání dokončil v roce 1969 na Střední průmyslové škole mlékárenské v Kroměříži. Ve studiu pokračoval na zootecnickém oboru Vysoké školy zemědělské v Nitře (VŠP), kde v roce 1974 promoval. Po ukončení studií nastoupil jako asistent na katedru výživy a krmení hospodářských zvířat Agronomické fakulty VŠP. Vzápětí byl povolán na základní vojenskou službu do Liptovského Mikuláše. Po návratu pokračoval v práci na katedře jako odborný asistent. Vědeckou přípravu ukončil obhajobou disertační práce a v roce 1982 získal titul kandidát zemědělsko-lesnických věd. V roce 1994 se habilitoval z oboru všeobecná zootechnika, se zaměřením na výživu a krmení zvířat, a byl jmenován docentem. V roce 2001 získal profesorský titul pro obor všeobecná zootechnika a o dva roky později byl ustanoven profesorem pro studijní obor výživa. Na Agronomické fakultě SPU v Nitře zastával funkci proděkana pro studium. Na Fakultě agrobiologie a potravinových zdrojů SPU v Nitře působil jako proděkan i děkan. Ve vědecko-výzkumné činnosti se zaměřil na problematiku výživy zvířat, zejména přežvýkavců, konzervování a úpravy krmiv, využívání netradičních zdrojů krmiv, vědecky zkoumal domácí krmný potenciál při produkci bezpečných živočišných potravin a eliminaci ekologických rizik a biogenních průmyslových odpadů. Podílel se na budování Excelentního centra ochrany a využívání agrobiodiverzity. Je zkušeným vedoucím řešitelských týmů, s nimiž participoval na projektech VEGA a KEGA. Jeho publikační výstupy jsou početné a stále přibývají. Z pozice vedoucího experta se podílel na tvorbě dokumentace studijního oboru výživa a jeho zařazení do soustavy studijních oborů ministerstva školství SR. Odborně-poradenské a expertní činnosti provádí i v zemědělské praxi. Již od svých akademických začátků se zapojil do mezinárodní spolupráce s Univerzitou Martina Luthera v Halle a Akademií rolnickou ve Štětíně. Absolvoval studijní pobyty v Holandsku, USA, Itálii a zemích Visegrádské čtyřky. Je členem řady vědeckých rad a redakčních rad vědeckých časopisů (Agrochémia, Journal of Animal Science, Acta fytotechnica et zootechnica). V roce 2007 byl zvolen řádným členem Slovenské akademie zemědělských věd.

Vudtechai Kapilakanchana

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 26. února 2013 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd Assoc. prof. Dr. Vudtechaiovi Kapilakanchanovi jako ocenění za jeho celoživotní výzkumnou činnost v oboru mechaniky a dynamiky strojů. Diplom čestného doktora převzal prof. Kapilakanchana na slavnostní promoci 24. září 2013 v aule univerzity.

Vudtechai Kapilakanchana se narodil 16. září 1952 v přístavním městě Songkhla, známém také jako Singgora, na jihu Thajska. Titul bakaláře přírodních věd v oboru strojní inženýrství získal v roce 1974 na Kasetsart University v Bangkoku, třetí nejstarší veřejné a dnes jedné z nejprestižnějších thajských univerzit. Ve studiu dále pokračoval na magisterském programu soukromé Fairleigh Dickinson University v USA. V roce 1976 absolvoval obor strojní inženýrství se zaměřením na dynamiku strojů a získal magisterský titul. V roce 1998 obdržel certifikát Joint State College Thailand a v roce 2001 úspěšně ukončil studia získáním diplomu na National Defense College (Národní škole obrany) v Bangkoku. Kvůli rozšíření svých znalostí a zkušeností pobýval na akademických výměnných stážích v Japonsku, Švédsku, Austrálii a na Novém Zélandu. Vrátil se na svou alma mater a na fakultě strojního inženýrství zastával řadu funkcí. V letech 1980–1990 působil jako tajemník a další dva roky byl proděkanem. Tři funkční období v letech 1992–2002 byl děkanem. Poté působil na celouniverzitní úrovni: byl viceprezidentem (prorektorem) a v letech 2007–2015 prezidentem (rektorem). Jeho zásluhou byla Kasetsart University přebudována pomocí jasně definovaného kvalitního systému řízení zavedeného pro celý akademický kampus. Stanovil její vizi „stát se světovou výzkumnou univerzitou v oblasti zemědělství, potravinářství, technologií a inovací“ v atmosféře tradiční thajské pohostinnosti „země úsměvů“. Stabilizace univerzity umožnila nastavení budoucích trendů vzdělávacích procesů i výzkumné činnosti reflektující požadavky thajského trhu a potřeby Sdružení národů jihovýchodní Asie ASEAN. Vědecky se zaměřil na obor mechaniky a dynamiky strojů. Mezi jeho nevýznamnější publikace patří úctyhodná téměř pětisetstránková monografie věnovaná mechanice a dynamice strojů. Dlouhodobě se angažuje v rozvíjení mezinárodních vztahů a budování partnerských sítí v akademických i státních institucích. Příslušné dohody o spolupráci, mobilitách studentů i zaměstnanců a společných výzkumných projektech podepsal nejen na Slovensku a ve Francii, ale také v Laosu a na Tchaj-wanu. Podílí se na veřejném životě své země a působí jako poradce a člen výborů a komisí státních i veřejnoprávních institucí.

Ján Supuka

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 26. února 2013 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Jánů Supukovi, CSc., dr. h. c., jako ocenění za jeho celoživotní vědeckou a pedagogickou činnost v oboru aplikované dendrologie a krajinářské architektury. Diplom čestného doktora převzal prof. Supuka na slavnostní promoci 24. září 2013 v aule univerzity.

Ján Supuka se narodil 12. dubna 1944 v Hrabíčově v Banskobystrickém kraji na Slovensku. Po ukončení střední odborné školy lesnické v Banské Štiavnici v roce 1962 se zapsal na Lesnickou fakultu Vysoké školy lesnické a dřevařské ve Zvolenu (VŠLD). V posledním roce studia na VŠLD se specializoval na krajinářství, což mělo zásadní vliv na jeho budoucí odborné zaměření. Po návratu z roční vojenské základní služby nastoupil do zvolenské pobočky podniku Doprastav, n. p. Bratislava, kde působil jako vedoucí staveb cest. V roce 1970 se stal vedoucím výzkumného oddělení Tvorby a ochrany zeleně pracoviště Slovenské akademie věd (SAV) v Arboretu Mlyňany. Vědeckou hodnost kandidáta věd získal o šest let později. Na Zahradnické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně se v roce 1988 habilitoval z oboru speciální produkce rostlinná. V letech 1993–1994 pracoval na Pobočce biologie dřevin Ústavu ekologie lesa SAV. Tehdy získal vědeckou hodnost doktora věd. Rok nato nastoupil na novou Fakultu ekologie a environmentalistiky Technické univerzity ve Zvolenu. V roce 1996 se dodatečně habilitoval z oboru zahradní a krajinná architektura, specializace dendrologie. O rok později byl jmenován profesorem v oboru aplikovaná ekologie, specializace tvorba a ochrana krajiny. Jeho úkolem bylo obnovit na univerzitě studium krajinářství. Od jara 2000 pracuje v různých pozicích na Fakultě zahradnictví a krajinného inženýrství Slovenské zemědělské univerzity v Nitře (FZKI SPU). Významnou měrou přispěl k formování nového studijního programu i oboru krajinná a zahradní architektura, včetně jeho kompletní akreditace. V letech 2006–2010 vykonával funkci prorektora SPU pro vědu a výzkum. V průběhu svého působení na všech pracovištích byl odpovědným řešitelem nebo spoluřešitelem na 30 vědecko-výzkumných úkolů, 4 z nich měly mezinárodní působnost. Výzkum orientoval na dendrologicko-ekologické, kompoziční a kulturní aspekty vegetačních struktur v sídelní, průmyslové a zemědělské krajině, v prostorách rekreace a léčby. Jeho publikační činnost má vysoký citační index. Vydal 6 vědeckých monografií, 18 učebních textů a více než 60 publikací ve vědeckých časopisech. Absolvoval četné pobyty na zahraničních univerzitách i vědeckých institucích, na kongresech a sympoziích. Řešil mezinárodní výzkumné projekty v řadě zemí a vedl pracovní jednání k projektům Rámcové programy pro výzkum a vývoj, COST a INTERREG. Patří mezi členy řady vědeckých rad univerzit i pracovišť SAV, redakčních rad, oborových komisí i akreditační komise vlády SR. Byl jmenován čestným členem Slovenské akademie zemědělských věd.

JAN HAVEL
BOLESLAV HRUBA
ALEXANDER HAVEL
FRANCIŠEK CHLIVÝ
FRANCIŠEK JANÍČEK
FRANCIŠEK JANIŠEK

TOMÁŠ VÁČEK
ROBERT VACULÍK
JAN VANÁTA
DIMITRIJ VENEROVSKÝ
FRANCIŠEK WENZL

PROF. DR. TOMÁŠ VÁČEK
FRANCIŠEK WENZL
V LEGACI

Christo Ivanov Beloev

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 24. září 2013 návrh na udělení čestného doktorátu zemědělsko-lesnických věd prof. Ing. Christu I. Beloevovi, DrSc., dr. h. c., jako ocenění za jeho celoživotní vědeckou a pedagogickou činnost v oblasti technických a biotechnických disciplín. Diplom čestného doktora převzal prof. Beloev na slavnostní promoci 21. ledna 2014 v aule univerzity.

Christo Ivanov Beloev se narodil 15. srpna 1958 v Pavlikeni v oblasti Veliko Tärново ve středním Bulharsku. Po dokončení Střední průmyslové školy mechanizace zemědělství v rodném městě se v roce 1977 zapsal na studijní obor zemědělské stroje na Univerzitě Angela Känčeva v Ruse. Vysokoškolská studia úspěšně dokončil v roce 1984 a získal inženýrský titul. V roce 1990 byl přijat na místo asistenta na katedru zemědělské techniky své alma mater a o sedm let později obhájil disertaci. Stal se postupně docentem, doktorem technických věd a profesorem. Současně získával akademické hodnosti: byl děkanem Zemědělsko-průmyslové fakulty a rektorem univerzity (2007–2015). Byl rovněž zvolen do funkce místopředsedy rady rektorů bulharských univerzit, viceprezidenta a prezidenta Konference rektorů univerzit Dunajského regionu a jednoho ze zakládajících členů Visegrádské univerzitní asociace. Pojítkem jeho celoživotní vědecko-výzkumné činnosti je problematika projektování, konstrukce, provozu a údržby zemědělských strojů, jejich výzkumu a zkoušení a také otázky efektivního a bezpečného využívání techniky a technologií a obnovitelných zdrojů energie. S vědeckým zaměřením koresponduje i jeho pedagogická činnost. Vypracoval na 27 výukových sylabů předmětů vyučovaných v zemědělsko-technických oborech na všech stupních studijních programů. Jako řešitel nebo spoluřešitel projektu participoval na více než 40 evropských, mezinárodních nebo národních projektech. Jeho publikační činnost je impozantní. Stal se autorem nebo spoluautorem více než 80 prací publikovaných v domácích či zahraničních periodících, 6 monografií a více než 300 vědeckých sdělení, mimo to je vlastníkem 20 patentů a užitných vzorů. Zasedá v redakčních radách odborných časopisů jak v Bulharsku, tak i v zahraničí. Je členem organizace Union Science and Technology, místopředsedou Mezinárodní organizace pro zpracování půdy (ISTRO), členem Evropské asociace pro půdu (ESSC) a výkonného výboru Zemědělské akademie i řady národních společností specializujících se na zemědělskou techniku a průmyslová zařízení. Pobýval na četných studijních pobytech v řadě evropských zemí. Obdržel čestné doktoráty na šesti univerzitách na Slovensku, v Česku, Rusku, Rumunsku, Kazachstánu a řadu vyznamenání. Bulharská města Razgrad a Ruse jej poctily čestným občanstvím. Svou účastí podpořil založení tradice mezinárodních vědeckých konferencí MendelTech International v Brně jako součásti doprovodného programu veletrhů Techagro, Silva Regina, Biomass a Animal Vertex na brněnském výstavišti.

Ada E. Yonathová

Vědecká rada Mendelovy univerzity v Brně schválila na svém zasedání 21. února 2017 návrh na udělení čestného doktorátu biologických věd prof. Adě E. Yonathové, Ph.D., dr. h. c., za mimořádný přínos k rozvoji lidského poznání v oborech chemie, biochemie, strukturální biologie a krystalografie a jako uznání jejího mimořádného celoživotního přínosu k poznání struktury a funkce ribozomu v buňkách, a to na světové úrovni. Diplom čestného doktora převzala prof. Yonathová 3. března 2017 v aule univerzity.

Ada E. Yonathová, rozená Ada Lifshitzová, se narodila 22. června 1939 v Jeruzalémě v Izraeli. Středoškolské vzdělání započala na prestižním sekulárním gymnáziu Beit HaKerem v Jeruzalémě. Dokončila jej na střední škole Tichon Chadaš v Tel Avivu, kam se s rodinou přestěhovala. Po maturitě absolvovala povinný vojenský výcvik. Poté se zapsala na Hebrejskou univerzitu v Jeruzalémě. V roce 1962 získala titul bakaláře z chemie a o dva roky později magisterský titul z biochemie. Ve vědecké přípravě pokračovala na Weizmannově institutu věd v Rechovotu v Izraeli (WIS), kde v roce 1968 získala doktorát z rentgenové krystalografie. Ve výzkumu pokračovala na postdoktorské pozici na Mellonově institutu v Pensylvánii a následně na Massachusettském technologickém institutu v Bostonu. V roce 1970 se vrátila na WIS, kde založila první izraelskou biologickou krystalografickou laboratoř. V letech 1977–1978 působila jako hostující profesorka na univerzitách v americkém Chicagu a ve Valdivii v Chile. Od roku 1979 byla vedoucí vědecké skupiny společně s prof. Heinzem G. Wittmannem na Institutu Maxe Plancka v Berlíně. Až do roku 2004 se věnovala výzkumu jak v Berlíně, tak v Rechovotu. Dodnes pracuje na Ústavu strukturální biologie WIS. Zaměřuje se na výzkum mechanismů podporujících biosyntézu bílkovin za pomoci ribozomální krystalografie. Studium těchto procesů ji přivedlo k objasnění funkcí různých antibiotik působících na ribozomy, vysvětlila také základní mechanismy jejich rezistence a synergismu. Nalezla strukturální základ pro jejich selektivitu. Tyto výzkumy přispěly k zásadnímu poznání jejich klinické užitečnosti a terapeutické účinnosti. Vytvořila novou techniku kryo-bio-krystalografie, která se stala standardní technikou v oblasti strukturální biologie. Její publikační činnost je impozantní a představuje kolem 200 prací s vysokými citačními indexy. V mládí byla inspirována Marií Skłodowskou-Curie, první nositelkou Nobelovy ceny za chemii, s níž ji pojilo Polsko, odkud pocházeli její rodiče. Musela si také své úspěchy tvrdě vybojovat. Jako dospívající dívka čelila nepříznivým rodinným finančním podmínkám, jako vědkyně se navíc dlouho potýkala se skepsí mezinárodní vědecké komunity vůči svému ambicióznímu projektu. Její biografie čítá na čtyři desítky čestných doktorátů a více než tři desítky dalších významných ocenění. Je první izraelskou nositelkou Nobelovy ceny za chemii, kterou získala společně s V. Ramakrishanem a T. Steitzem za výzkum struktury a funkce ribozomu v roce 2009. Den před udělením doktorátu přednášela na „Mendel Lectures“ v knihovně augustiniánského kláštera a byla hostem v pořadu České televize „Hyde Park Civilizace“.

Alena Mikovcová

100 tváří MENDELU

Editor: Tereza Marková, Veronika Davidová

Sazba: Kateřina Páleníková

Fotografie: Archiv MENDELU, AVC MENDELU, Wikipedia.

Tisk: Tiskárna Helbich a.s.

Vydavatel: Mendelova univerzita v Brně, Zemědělská 1, Brno, Česká republika

Vydání publikace finančně podpořilo Statutární město Brno.

Počet stran: 214

Náklad: 1 000 ks

Vydání první

ISBN 978-80-7509-662-3